TERRY
PRATCHETT

Uluitorul Maurice

și Rozătoarele lui educate

O POVESTE DIN LUMEA DISC
DISTINSĂ CU *CARNEGIE MEDAL*

CORINT JUNIOR

TERRY PRATCHETT

ULUITORUL MAURICE ȘI ROZĂTOARELE LUI EDUCATE

Traducere de MIRELLA ACSENTE

Terry Pratchett este autorul fenomenalului succes numit *Discworld* (LUMEA DISC), ca și al mai multor cărți pentru tineret care figurează pe listele de lucrări recompensate cu premii majore.

Terry Pratchett trăiește în Wiltshire așezat în fața calculatorului, și spune că „nu vrea să-și schimbe viața pentru că are senzația că deja duce trei odată". A fost înnobilat în 1998 cu *Order ofthe British Empire* (OBE) pentru serviciile aduse literaturii.

Uluitorul Maurice și rozătoarele lui educate a primit în 2001 Carnegie Medal pentru Literatură.

„Terry Pratchett este unul dintre marii inventatori ai unor lumi secundare – sau imaginare ori alternative... el are adevărata energie a celui dintâi povestitor."

The Times

„Unul dintre cei mai buni și mai amuzanți scriitori în viață.

Independent

„Fanii lui așteaptă de la el dialogul scânteietor de amuzant, imaginația uluitor de bogată și sentimentul de participare la niște evenimente care sunt ciudate, dar în același timp pline de întâmplări de fiecare zi – lumea reală înfățișată altfel."

The Times

Pentru D'neice, pentru cartea potrivită la momentul potrivit

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Nota autorului

Capitolul 1

Într-o zi, când nu era cuminte, Domnul Urechilă s-a uitat peste gardul viu în câmpul Fermierului Fred și a văzut că era plin de lăptuci verzi și proaspete. Domnul Urechilă însă nu era plin de lăptuci. Iar asta i se părea o nedreptate.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Șobolani!

Șobolanii fugăreau câinii și pisicile, șobolanii...

Dar nu era numai atât. Așa cum a spus uluitorul Maurice, asta era doar o poveste despre oameni și șobolani. Și lucrul cel mai greu în toată treaba asta era să-ți dai seama care erau oamenii și care șobolanii.

Însă, Maliția Crimă a spus că era o poveste despre povești.

Povestea a început – *o parte* din ea a început – în diligența poștală care a sosit peste munți din orașele îndepărtate din câmpie.

Asta era acea parte a călătoriei pe care nu putea s-o sufere vizitiul. Drumul șerpuia printre păduri și înconjura munții pe drumuri desfundate. Între copaci umbrele erau adânci. Uneori avea impresia că existau niște făpturi care urmăreau diligența, stând tot timpul ascunse. Drumul ăsta îl băga în sperieți.

Iar în *această* călătorie, sperietura cu adevărat mare era că auzea voci. Era sigur de asta. Veneau din spatele lui, de pe acoperișul diligenței, iar acolo nu se afla nimic, în afară de sacii mari de poștă, din mușama, și de bagajul tânărului. Cu siguranță nu exista nimic îndeajuns de mare în care să se poată ascunde cineva. Cu toate acestea, din când în când era sigur că aude voci pițigăiate șopotind.

În diligență nu se afla decât un călător. Era un tânăr cu părul blond, care stătea singur în diligența ce se zgâlțâia și citea o carte. Citea încet și cu voce tare, urmărind cuvintele cu degetul.

— Ubberwald, citi el.

— E „Uberwald", spuse o voce mărunțică, pițigăiată dar foarte clară. Punctele fac un fel de sunet „ooo" lung. Dar te descurci bine.

— Ooooooberwald?

— Există și ceva ce se numește *prea multă* pronunție, pușțiule, spuse o altă voce care părea pe jumătate adormită. Dar știi care-i cel mai bun lucru legat de Uberwald? E departe, foarte departe de

Furătot. E departe de Pseudopolis. E departe de *orice loc* în care Comandantul Gărzii spune că ne va fierbe de vii dacă ne mai prinde. Și nu e foarte modern. Drumuri proaste. O mulțime de munți în jur. Oamenii de pe-aici nu circulă prea mult. Așa că veștile nu ajung prea repede, înțelegi? Și probabil că nu au nici polițiști. Puștiule, putem să facem *avere* aici!

— Maurice? spuse băiatul pe un ton prudent.

— Da, puștiule?

— Tu nu crezi că lucrul pe care-i facem noi este... știi tu... necinstit, nu?

Urmă o pauză, apoi vocea spuse:

— Ce vrei să spui cu necinstit?

— Păi... le luăm banii, Maurice.

Diligența se legănă și se hurducă peste o groapă.

— Bine, spuse nevăzutul Maurice, dar întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este: *de la cine* luăm noi de fapt banii?

— Păi... de obicei de la primar sau consiliul orașului sau de la cineva de genul acesta.

— Corect! Și asta înseamnă că sunt... ce? Ți-am mai spus chestia asta.

— Ăăă...

— Sunt *banii guvernului,* puștiule, spuse cu răbdare Maurice. Repetă: banii gu-ver-nu-lui.

— Banii gu-ver-nu-lui, spuse ascultător băiatul.

— Corect! Și ce fac guvernele cu banii?

— Ăăă... ele...

— Plătesc soldații, spuse Maurice. Poartă războaie. De fapt, probabil că am oprit o mulțime de războaie luând banii și punându-i acolo unde nu pot face rău. Ne-ar ridica *monomente* dacă s-ar gândi mai bine.

— Unele dintre orașele alea păreau destul de sărace, Maurice, spuse cu îndoială puștiul.

— Hei, atunci sunt exact genul de locuri care nu au nevoie de un război.

— Fasole Periculoasă spune că e... Băiatul se concentră și buzele lui se mișcară înainte să pronunțe cuvântul, ca și cum ar fi încercat să-l rostească pentru sine: ...E ne-e-tic.

— Așa e, Maurice, spuse vocea pițigăiată. Fasole Periculoasă spune că nu trebuie să trăim din înșelăciune.

— Ascultă, Piersicuță, *înșelăciunea* e ceea ce urmăresc oamenii,

spuse vocea lui Maurice. Țin mereu cu tot dinadinsul să se înșele unul pe altul încât aleg guverne care să o facă pentru ei. *Noi* le dăm un lucru valoros pentru banii lor. Ei au o invazie îngrozitoare de șobolani, plătesc un fluieraș, șobolanii îl urmează pe puști afară din oraș, țupa-țup, sfârșitul nenorocirii, toată lumea e fericită că nimeni nu le-a mai stropipit făina, guvernul este ales din nou de o populație recunoscătoare, sărbătoare generală peste tot. Bani *bine* cheltuiți, după părerea mea.

— Dar există o invazie doar pentru că noi îi facem să creadă că e, se auzi vocea Piersicuței.

— Ei bine, draga mea, un alt lucru pe care toate acele mici guverne își cheltuiesc banii sunt vânătorii de șobolani, înțelegi tu? Adevărul e că nu știu de ce-mi bat capul cu voi.

— Da, dar noi...

Își dădură seama că diligența se oprise. Afară, în ploaie, se auzi clinchetul clopoțeilor de la hamuri. Apoi diligența se clătină puțin, și răsună un zgomot de pași care aleargă.

O voce din întunericul de afară spuse:

— E vreun *vrăjitor* acolo înăuntru?

Ocupanții diligenței se uitară mirați unul la altul.

— Nu, spuse puștiul, genul ăla de „nu" care înseamnă „de ce întrebi?".

— Sau vreo *vrăjitoare?* spuse vocea.

— Nu, nu sunt vrăjitoare, răspunse puștiul.

— Bine. Există acolo înăuntru *troli* înarmați până-n dinți folosiți de compania diligentelor de poștă?

— Mă îndoiesc, spuse Maurice.

Urmă un moment de tăcere în care nu se auzi decât răpăitul ploii.

— OK, dar vârcolaci? spuse în cele din urmă vocea.

— Cum arată? întrebă puștiul.

— Ah, păi arată perfect normal până când le cresc păr și dinți și labe uriașe și sar la tine prin fereastră, spuse vocea.

Vorbitorul părea că urmărește o listă.

— Toți avem păr și dinți, spuse puștiul.

— Atunci chiar *sunteți* vârcolaci?

— Nu.

— Bine, bine. Urmă un alt moment de tăcere umplut de zgomotul ploii. În regulă, vampirilor, spuse vocea. E o noapte umedă, nu cred că vreți să zburați pe o vreme ca asta. Există vreun vampir

acolo?

— Nu! spuse puștiul. Suntem cu toții pe deplin inofensivi!

— O, Doamne, murmură Maurice și se strecură sub scaun.

— Ne-am liniștit, spuse vocea. În zilele noastre trebuie să fii foarte atent. Există o mulțime de oameni ciudați care umblă pe-aici. Prin fereastră fu împinsă o arbaletă și vocea spuse: Banii *și* viața! Două cărți pentru o mână, pricepi?

— Banii-s în cufărul de pe acoperiș, se auzi vocea lui Maurice de jos, de pe podea.

Tâlharul cercetă interiorul întunecat al diligenței.

— Cine a spus asta? întrebă el.

— Ăăă... eu, răspunse băiatul.

— Nu ți-am văzut buzele mișcându-se, puștiule!

— Banii chiar *sunt* pe acoperiș. În cufăr. Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș...

— Ha, probabil că tu chiar n-ai...

Și fața lui mascată dispăru de la fereastră.

Băiatul luă fluierul care se afla pe bancă lângă el. Era din genul cunoscut încă drept „fluierașe de-un penny", deși nimeni nu-și amintea când costaseră ele vreodată un penny.

— Cântă „Jaf cu violență", puștiule, spuse calm Maurice.

— N-am putea pur și simplu să le dăm bani? se auzi vocea Piersicuței; era o voce subțirică.

— Banii sunt făcuți ca oamenii să ni-i dea *nouă,* spuse aspru Maurice.

Auziră deasupra lor zgomotul cufărului târât pe acoperișul diligenței pe când tâlharul îl trăgea jos.

Băiatul luă ascultător fluierul și cântă câteva note. Se auziră mai multe sunete. Mai întâi fu un scârțâit, apoi o bufnitură, un soi de zgomot de învălmășeală, pe urmă un țipăt foarte scurt.

Când se lăsă liniștea, Maurice se cocoță la loc pe bancă și își scoase capul afară din diligență, în noaptea întunecată și ploioasă.

— Bun băiat, spuse el. Înțelept. Cu cât te zbați mai mult, cu atât mușcă mai tare. Probabil că încă n-ai răni, nu? Bun. Apropie-te puțin ca să te văd. Dar cu grijă, da? Nu vrem să se sperie nimeni, așa-i?

Tâlharul apăru din nou în lumina felinarelor diligenței. Păși foarte încet și cu grijă, cu picioarele larg depărtate.

— Ah, iată-te, spuse Maurice vesel. Ți-au intrat prin cracul pantalonilor, nu? Șmecherie tipic șobolănească. Dă doar din cap, pentru că nu vrem să-i stârnim. Nu se știe cum s-ar putea sfârși.

Tâlharul dădu foarte încet din cap. Apoi ochii i se îngustară.

— Ești o *pisică?* murmură el.

Apoi ochii îi fugiră în cruciș și i se tăie răsuflarea.

— Ți-am zis eu să vorbești? spuse Maurice. Nu cred că am zis să vorbești, nu-i așa? Vizitiul diligenței a fugit, sau l-ai omorât tu? Fața omului se albi. Ah, înveți repede, îmi place asta la un tâlhar de drumul mare, spuse Maurice. La întrebarea asta poți să răspunzi.

— A fugit, spuse tâlharul cu o voce răgușită.

Maurice își băgă la loc capul în diligență.

— Ce ziceți? spuse el. Diligență, patru cai, poate ceva chestii valoroase în sacii de poștă... ar putea fi, oh, o mie de dolari sau poate chiar mai mult. Puștiul ar putea-o conduce. Merită să încercăm?

— Ăsta-i *furt,* Maurice, spuse Piersicuța.

Stătea pe bancă lângă puști. Era un șobolan.

— Nu-i *furt* propriu-zis, răspunse Maurice. Mai degrabă... *găsit.* Vizitiul a fugit, așa că e ca o ...salvare. Hei, chiar așa, am putea să le dăm totul înapoi contra unei recompense. Asta e *mult* mai bine. Și e și legal. O facem?

— Oamenii ar pune prea multe întrebări, spuse Piersicuța.

— Dacă o lăsăm aici, vreun *yawlp* o s-o fure, se tângui Maurice. Vreun hoț o s-o ia! E mult mai bine dacă o luăm noi, nu? *Noi* nu suntem hoți.

— O s-o *lăsăm,* Maurice, spuse Piersicuța.

— În cazul ăsta, hai să furăm calul tâlharului, spuse Maurice, ca și cum noaptea nu se putea încheia cum trebuie dacă nu furau *ceva.* Dacă furi de la un hoț nu e furt, pentru că se anulează.

— Nu putem rămâne aici toată noaptea, îi spuse puștiul Piersicuței. Are dreptate.

— Așa e! spuse repede tâlharul. Nu puteți rămâne aici toată noaptea!

— Așa e! se auzi un cor din pantalonii lui, nu putem rămâne aici toată noaptea!

Maurice oftă, și-și scoase din nou capul pe fereastră.

— *O-K,* spuse el. Uite ce-o să facem. Tu o să stai foarte liniștit și-o să privești drept în fața ta și n-o să încerci vreo șmecherie, căci dacă încerci n-am decât să rostesc un cuvânt și...

— Nu rosti cuvântul! spuse tâlharul și mai repede.

— Bine, spuse Maurice, și o să-ți luăm calul drept pedeapsă și tu poți rămâne cu diligența, pentru că asta ar fi furt și numai hoții au voie să fure. Ți se pare drept?

— Cum vrei tu! spuse tâlharul, apoi se gândi puțin mai bine și adăugă repede: Dar, te rog, nu spune *nimic!*

Și continuă să privească fix drept înainte. Îi văzu pe băiat și pe pisică dându-se jos din diligență. Auzi diferite sunete în spatele lui pe când cei doi îi luau calul. Și se gândi la sabia lui. Bun, din afacerea asta o să se aleagă cu o întreagă diligență, dar mai exista și mândria profesională.

— În regulă, se auzi după un timp vocea pisicii. Acum o să plecăm cu toții, iar tu trebuie să-mi promiți că nu te miști de-acolo până ce n-am dispărut. Promiți?

— Ai cuvântul meu de hoț, spuse tâlharul, coborându-și încet mâna către sabie.

— Bine. Sigur că avem încredere în tine, spuse vocea pisicii.

Omul își simți pantalonii mai ușori când șobolanii se scurseră afară și o luară la fugă, apoi auzi clinchetul hamurilor. Așteptă o clipă, pe urmă se răsuci, își trase sabia și se avântă înainte.

De fapt, foarte puțin înainte. N-ar fi bufnit atât de tare la pământ dacă cineva nu i-ar fi înnodat unul de celălalt șireturile de la ghete.

Se spunea despre el că e uluitor. Uluitorul Maurice, așa era numit. Nu avusese niciodată de gând să fie uluitor. Pur și simplu se întâmplase.

Își dăduse seama că ceva era ciudat în acea zi, chiar după prânz, când se uitase la imaginea dintr-o baltă și își spusese: *ăsta-s eu.* Până atunci nu fusese niciodată *conștient* de sine. Desigur, era greu să-și aducă aminte *cum* gândise înainte de a deveni uluitor. I se părea că mintea lui fusese doar un soi de zeamă lungă.

Și apoi fuseseră șobolanii, care trăiau sub grămada de gunoi dintr-un colț al teritoriului său. Își dăduse seama că exista un dram de educație în șobolanii ăștia atunci când sărise pe unul dintre ei și acesta îl întrebase: „Nu putem să discutăm despre asta?", și o parte din uluitorul lui creier nou îi spusese că nu poți mânca pe cineva care vorbește. Cel puțin, nu înainte de a auzi ce are de spus.

Șobolanul acela fusese Piersicuța. Ea nu semăna cu ceilalți șobolani. După cum nu semănau nici Fasole Periculoasă, Gogoașă Gogonată, Negrumat, Șuncădeporc, Economiisubstanțiale, Toxic și toți ceilalți. Dar nici Maurice nu mai era ca alte pisici.

Alte pisici deveniră, deodată, *proaste.* Maurice începu să prefere tovărășia șobolanilor. Cu ei se putea vorbi. Se înțelegea de minune cu ei, atâta timp cât își amintea să nu mănânce pe vreunul cunoscut.

Șobolanii își petreceau multă vreme întrebându-se de ce erau *ei* brusc atât de deștepți. Maurice socotea că asta e o pierdere de timp. Lucrurile de genul acesta se întâmplă. Dar șobolanii se tot întrebau dacă nu cumva mâncaseră ceva din grămada de gunoi, și chiar și Maurice își dădea seama că asta nu putea explica în ce fel se schimbase *el,* pentru că nu mâncase niciodată gunoaie. Și cu siguranță n-ar mânca gunoaie din grămada *aceea,* ținând seama de unde provenea...

Se gândi că șobolanii erau, sincer, cam proști. Deștepți, e adevărat, dar *proști.* Maurice trăia de patru ani pe străzi, și nu prea mai avea urechi, iar nasul îi era plin de cicatrice, și el era *isteț.* Se legăna atât de fudul când mergea, încât, dacă nu încetinea pasul, se împiedica și se dădea peste cap. Când își înfoia coada, oamenii trebuiau să o ocolească. Socotea că trebuie să fii isteț ca să trăiești patru ani pe străzile alea, mai ales cu toate bandele de câini și blănării independenți. O mișcare greșită și te trezeai masă de prânz și o pereche de mănuși.

Și mai trebuia să fii bogat. Asta i-a luat ceva timp ca să le explice șobolanilor, dar Maurice cutreierase orașul și învățase cum mergeau lucrurile, iar banii, spunea el, erau cheia oricărui lucru.

Și apoi, într-o bună zi, îl auzise pe puștiul cu mutră de prostănac cântând din fluier, cu șapca pusă pe jos, în fața lui, ca să capete niște penny, și-i venise o idee. O idee uluitoare. Îi trecuse prin cap – bang! – așa, deodată. Șobolani, fluier, puști cu mutră de prostănac...

Și spusese: „Hei, puștiule cu mutră de prostănac! Ți-ar plăcea să te îmbo... – nu, puștiule, sunt aici, jos...”

Începea să se lumineze de ziuă când calul tâlharului ieși din pădure, trecu printr-un defileu și apoi fu oprit din hățuri într-o pădurice. Sub ei se întindea valea râului, cu un oraș cocoțat pe pantă.

Maurice se strecură afară din desaga agățată la oblânc și se întinse. Puștiul cu mutră de prostănac îi ajută pe șobolani să iasă din cealaltă desagă. Călătoriseră tot drumul înghesuiți pe bani, deși erau prea politicoși pentru a spune că o făcuseră, deoarece niciunul dintre ei nu voise să doarmă în aceeași desagă cu pisica.

— Care-i numele orașului, puștiule? întrebă Maurice, stând pe o stâncă și uitându-se în jos la oraș.

În spatele lor, șobolanii numărau din nou banii, așezându-i în teancuri lângă sacul lor de piele. Asta făceau în fiecare zi. Deși Maurice nu avea buzunare, era ceva în expresia lui care îi făcea pe toți

să vrea să-și verifice măruntul cât de des posibil.

— Se numește Bad Incontra, spuse puștiul, uitându-se în ghid.

— Hm... Ba din contra? întrebă Piersicuța, ridicând ochii de la număratul banilor. Trebuie să fie cu toții niște căpoși.

— Nu, nu, spuse Maurice. „Bad" e un cuvânt străin pentru baie, înțelegi?

— Atunci e de fapt Baia încontra? întrebă Gogoașă Gogonată.

— Nu, nu, i se spune Baie pentru că... – Uluitorul Maurice ezită, dar numai pentru o clipă – pentru că au o baie, înțelegi? Ăsta e un loc foarte izolat. Nu există prea multe băi. Da' au una, și-s foarte mândri de ea, așa că vor ca toată lumea să afle. Probabil că trebuie să luăm și bilete ca să ne uităm la ea.

— E *adevărat,* Maurice? întrebă Fasole Periculoasă.

Puse întrebarea pe un ton foarte politicos, dar era clar că voia de fapt să spună: „Nu cred că e adevărat, Maurice."

Ah, da... Fasole Periculoasă. Fasole Periculoasă era un tip dificil. De fapt, n-ar fi trebuit să fie așa. Pe vremuri, își spunea Maurice, nici n-ar fi mâncat un șobolan atât de mic și de palid și care arăta cam bolnav. Maurice se uită lung la micul șobolan albinos, cu blana lui albă ca zăpada și ochii rozalii. Fasole Periculoasă nu se uită și el lung la Maurice pentru că el avea vederea prea scurtă. Desigur, a fi aproape orb nu era un defect prea mare la o specie care își petrecea cea mai mare parte a timpului în întuneric și avea un miros care, pe cât înțelegea Maurice, era la fel de bun ca văzul și auzul și vorbitul la un loc. De exemplu, un șobolan se întorcea întotdeauna către Maurice și îl privea drept în față atunci când vorbea. Era straniu. Maurice cunoscuse odată o pisică oarbă care intra mereu cu capul în uși, dar Fasole Periculoasă nu făcea asta niciodată.

Fasole Periculoasă nu era șeful șobolanilor. Asta era treaba lui Șuncădeporc. Șuncădeporc era mare și aprig și cam împuțit, și nu-i plăcea prea mult noul său creier, și *cu siguranță* nu-i plăcea să vorbească cu o pisică. Era destul de bătrân la vremea Schimbării, cum îi ziceau ei, și spunea că era prea *bătrân* ca să se mai schimbe. Lăsa vorbitul cu Maurice în seama lui Fasole Periculoasă, care se născuse la scurtă vreme după Schimbare. Iar șobolanul ăla mic era deștept. Incredibil de deștept. Prea deștept. Maurice trebuia să-și pună la bătaie toate șmecheriile când avea de-a face cu Fasole Periculoasă.

— E uluitor cât de multe chestii știu, spuse Maurice, clipind încet către el. Oricum, e un oraș care arată bine. Și mi se pare a fi bogat. Acum, ceea ce vom face e să...

— Hm...

Maurice *ura* sunetul ăla. Dacă exista un sunet mai neplăcut decât al lui Fasole Periculoasă când îi punea una dintre întrebările lui ciudate, acesta era sunetul pe care-i scotea Piersicuța când își dregea vocea. Asta însemna că, pe un ton foarte liniștit, urma să spună ceva care avea să-l enerveze pe Maurice.

— Da? spuse el tăios.

— Chiar *trebuie* să facem mereu chestia asta? întrebă ea.

— Ei, bineînțeles că *nu,* spuse Maurice. Eu nu am ce *căuta* aici. Sunt o *pisică,* nu? O pisică cu talentele mele? Păi cum! Mi-aș fi putut găsi o slujbuliță cu adevărat bună, la un scamator. Sau poate un ventrilochist. Există o *puzderie* de lucruri pe care le-aș putea face, pen'că oamenii *iubesc* pisicile. Dar, dat fiind faptul că sunt incredibil – după cum știți – de *prost* și de *milos,* am hotărât să ajut un pumn de rozătoare care – să fim sinceri – nu sunt exact foarte iubite de oameni. Ei bine, unii dintre voi – și aici ochii lui galbeni se îndreptară către Fasole Periculoasă – s-au gândit să se ducă într-o insulă aiurea și să pună bazele unei civilizații șobolănești proprii, ceea ce cred că este o chestie foarte – știți – admirabilă, dar pentru asta aveți nevoie de... – de ce v-am spus eu că aveți nevoie?

— De bani, Maurice, spuse Fasole Periculoasă, dar...

— Bani. Asta e, pen'că ce puteți lua cu bani? Aruncă o privire împrejur la șobolani. Începe cu B, sugeră el.

— Bărci, Maurice, dar...

— Și apoi sunt toate uneltele alea de care aveți nevoie, și mâncarea, desigur...

— Există nuci de cocos, spuse puștiul cu mutră de prostănac, care își lustruia fluierul.

— Ei, a vorbit cineva? spuse Maurice. Ce știi tu despre asta, puștiule?

— Găsești nuci de cocos, răspunse puștiul. Pe insulele pustii. Mi-a zis asta un tip care vindea așa ceva.

— Cum? spuse Maurice.

Nu prea avea idee despre nucile de cocos.

— Nu știu. Pur și simplu le găsești.

— Oh, presupun că ele cresc pur și simplu în copaci, nu? spuse sarcastic Maurice. Pfui, chiar nu știu ce v-ați face voi fără... oare cine? Se uită mânios la grup. Începe cu M.

— Fără tine, Maurice, spuse Fasole Periculoasă Dar, vezi tu, ceea ce credem noi e, de fapt...

— Da? spuse Maurice.

— Hm, făcu Piersicuța.

Maurice gemu.

— Ceea ce vrea să spună Fasole Periculoasă, spuse șobolănița, e că toată chestia asta cu furatul grânelor și a brânzei și făcutul găurilor în pereți e, cum să-ți spun... îl privi pe Maurice în ochii lui galbeni. Nu e *corect din punct de vedere moral.*

— Dar asta fac șobolanii! spuse Maurice.

— Dar noi credem că n-ar trebui s-o facem, spuse Fasole Periculoasă. Ar trebui să ne croim propriul nostru drum în viață!

— Vai, vai, vai, spuse Maurice clătinând din cap. Hip-hip-ura pentru insulă, nu? Regatul Șobolanilor! Nu că aș râde de visul vostru, adăugă el repede. Fiecare are nevoie de micul lui vis.

Maurice credea cu adevărat asta. Dacă știai ce visau de fapt *cu adevărat* oamenii, puteai să-i controlezi mult mai bine.

Uneori se întreba ce voia puștiul cu mutră de prostănac. Nimic, din câte își dădea seama Maurice, doar să i se îngăduie să cânte din fluier și să fie lăsat în pace. Dar... ei bine, se întâmpla ca acum, cu nucile de cocos. Adeseori puștiul venea cu câte o chestie care dădea de înțeles că ascultase totul. Oamenii de genul ăsta sunt greu de manipulat.

Dar pisicile *se pricep* la manipularea oamenilor. Un miau ici, un tors colo, o apăsare ușoară cu o lăbuță... și Maurice nu trebuise niciodată să se *gândească* la asta până atunci. Pisicile nu aveau nevoie să gândească. Ele trebuiau doar să știe ce vor. Oamenii trebuiau să gândească. Pentru asta erau făcuți.

Maurice se gândi la frumoasele zile de odinioară, înainte ca mintea lui să sfârâie asemenea unor artificii. Apărea la ușa bucătăriei Universității cu o mutriță dulce, și apoi bucătarii *încercau să descopere* ce voia el. Era uluitor! Spuneau chestii de genul „Vrea băiatu' o farfurioară cu lapte? Vrea băiatu' un biscuit? Vrea băiatu' bucățelele astea frumușele?" Și tot ce avea de făcut Maurice era să aștepte răbdător până ce ajungeau la niște sunete pe care le recunoștea, ca de pildă „copănel de curcan" sau „cărniță de miel".

Dar era sigur că nu mâncase niciodată ceva magic. Doar nu existau lucruri ca măruntaie de pui fermecate, nu?

Șobolanii erau cei care mâncaseră chestiile alea vrăjite. Gunoiul pe care ei îl numeau „casă" și-l mai numeau și „mâncare" se afla în spatele Universității, iar asta era de fapt o universitate pentru vrăjitori. Bătrânul Maurice nu dăduse prea multă atenție oamenilor care nu

ţineau în mână castroane, dar îşi dăduse seama că oamenii înalţi cu pălării ţuguiate făceau să se întâmple lucruri ciudate.

Iar acum ştia ce se întâmpla şi cu toate lucrurile pe care le foloseau ei. După ce nu mai aveau nevoie de ele, le aruncau peste gard. Toate cărţile vechi şi ferfeniţite, şi mucurile de lumânări care picuraseră, şi resturile lichidelor verzi care bolboroseau în cazanele lor ajungeau în grămada mare de gunoi, alături de cutii de conserve şi cartoane vechi şi resturi de la bucătărie. E adevărat, vrăjitorii puseseră afişe cu „Pericol" şi „Toxic", dar în acele zile şobolanii nu ştiau să citească şi le plăceau teribil mucurile de lumânări care picuraseră.

Maurice nu mâncase *niciodată* nimic din grămada de gunoi. Un principiu bun în viaţă, socotea el, era: nu mânca nimic care străluceşte.

Dar şi el devenise inteligent, cam în acelaşi timp cu şobolanii. Era un mister.

De atunci făcuse ceea ce fac întotdeauna pisicile. Manipula persoanele. Sigur că unii dintre şobolani puteau fi consideraţi persoane. Dar persoanele erau persoane, chiar dacă aveau patru picioare şi îşi puseseră nume ca Fasole Periculoasă, care e genul ăla de nume pe care ţi le iei dacă înveţi să citeşti înainte să pricepi înţelesul real al cuvintelor, şi citeşti afişele şi etichetele de pe cutiile ruginite de conserve şi îţi alegi nume care îţi plac cum sună.

Problema cu gânditul era că, odată ce-ai început, continuai s-o faci. Iar din punctul de vedere al lui Maurice, şobolanii gândeau mult prea mult. Fasole Periculoasă era destul de supărător, dar era atât de ocupat cu gândurile lui prosteşti despre cum ar putea de fapt şobolanii să-şi întemeieze propria lor ţară undeva, încât, cu el, Maurice se putea descurca. Cel mai rău era cu Piersicuţa. Cu ea nu mergea deloc şmecheria obişnuită a lui Maurice de a vorbi atât de repede încât îi zăpăcea pe toţi.

— Hm, începu ea din nou, noi credem că asta ar trebui să fie ultima oară când o facem.

Maurice se holbă la ea. Ceilalţi şobolani făcură uşor un pas înapoi, dar Piersicuţa rămase nemişcată, privindu-l şi ea lung.

— Asta trebuie să fie ultima oară când facem şmecheria asta stupidă cu „invazia de şobolani", spuse Piersicuţa. Şi asta e hotărât.

— Şi ce gândeşte Şuncădeporc despre chestia asta? spuse Maurice.

Se întoarse către şeful şobolanilor, care îi privea. Întotdeauna fusese o idee bună să facă apel la Şuncădeporc atunci când Piersicuţa

crea necazuri, pentru că n-o plăcea prea mult.

— Ce vrei să spui cu „gândește”? spuse Șuncădeporc.

— Eu... mă gândesc, domnule, că ar trebui să încetăm să mai facem șmecheria asta, spuse Piersicuța, lăsându-și nervoasă capul în jos.

— Oh, deci și *tu* gândești, spuse Șuncădeporc. Toată lumea gândește acum. Eu gândesc că e mult prea multă gândire, asta gândesc *eu*. Niciodată nu ne-am gândit la gândire când eram eu tânăr. Nu făceam niciodată nimic dacă ne gândeam mai întâi.

Îi aruncă o privire furioasă și lui Maurice. Șuncădeporc nu-l plăcea pe Maurice. Nu-i plăceau cele mai multe dintre lucrurile petrecute după Schimbare. De fapt, Maurice se întreba cât avea să mai reziste Șuncădeporc ca șef. Nu-i plăcea să gândească. El aparținea acelor vremuri când un șef al șobolanilor trebuia să fie doar mare și bătăios. Lucrurile se mișcau acum prea repede pentru el, ceea ce îl înfuria grozav.

Acum nu prea mai conducea, ci mai degrabă era împins.

— Eu... Fasole Periculoasă, domnule, crede că ar trebui să ne gândim să ne stabilim undeva, domnule, spuse Piersicuța.

Maurice se încruntă. Șuncădeporc n-ar asculta-o pe Piersicuța, și ea știa asta, dar Fasole Periculoasă era pentru șobolani aproape un vrăjitor și chiar și cei mai mari îl ascultau.

— Credeam că urma să ne suim într-o barcă și să găsim undeva o insulă, spuse Șuncădeporc. Niște chestii jalnice și foarte potrivite pentru șobolani sunt bărcile, adăugă el aprobator. Apoi continuă, cu o privire ușor nervoasă și ușor nemulțumită către Fasole Periculoasă. Și mi se spune că avem nevoie de chestia asta cu banii, pentru că acum, când putem să *gândim,* trebuie să fim ef... efic...

— Etici, domnule, spuse Fasole Periculoasă.

— Ceea ce mi se pare ceva cu totul neșobolănesc. Nu că părerea mea ar conta în vreun fel, după cum se pare, spuse Șuncădeporc.

— Avem suficienți bani, domnule, spuse Piersicuța. Avem deja *o mulțime* de bani. *Avem* o mulțime de bani, nu-i așa, Maurice?

Nu era o întrebare; era un soi de acuzare.

— Ei bine, când spui *o mulțime...,* începu Maurice.

— Și de fapt avem mai mulți bani decât credeam, spuse Piersicuța, pe același ton.

Era un ton foarte politicos, dar continua, punând toate întrebările greșite. Pentru Maurice, o întrebare greșită era una pe care el nu voia s-o pună nimeni.

Piersicuța își drese din nou vocea.

— Motivul pentru care spun că avem mai mulți bani, Maurice, continuă Piersicuța, este că tu ai zis că banii care se numesc „monede de aur" lucesc precum luna, iar „monedele de argint" precum soarele, și că tu o să ții monedele de argint. De fapt, Maurice, este exact invers. Monedele de *argint* lucesc precum luna.

Maurice spuse în gând o vorbă urâtă în limba pisicească, în care se găsesc foarte multe cuvinte de genul ăsta. La ce era bună educația, își spuse el, dacă pe urmă persoanele o folosesc?

— Așa că noi credem, domnule, îi spuse Fasole Periculoasă lui Șuncădeporc, că după această ultimă oară ar trebui să împărțim între noi banii și să-și vadă fiecare de drumul lui. În plus, începe să fie periculos să tot repetăm aceeași șmecherie. Ar trebui să ne oprim până nu e prea târziu. E un râu aici. Am putea ajunge pe el la mare.

— O insulă fără oameni sau pisici *krllrrt* ar fi un loc foarte bun, spuse Șuncădeporc.

Maurice își păstră zâmbetul pe față, deși știa ce înseamnă *krllrrt*.

— Și nici n-am vrea să-l ținem departe pe Maurice de minunata lui slujbă nouă alături de scamator, adăugă Piersicuța.

Ochii lui Maurice se îngustară. Pentru o clipă fu cât pe ce să-și încalce regula de fier de a nu mânca nimic care vorbește.

— Și tu, pușt iule? spuse el, ridicând privirea către pușt iul cu mutră de prostănac.

— Mi-e egal, spuse pușt iul.

— Ce ți-e egal? întrebă Maurice.

— Mi-e egal totul, de fapt, spuse pușt iul. Atâta timp cât nimeni nu mă împiedică să cânt.

— Dar trebuie să te gândești la viitor! spuse Maurice.

— Mă gândesc, răspunse pușt iul. Vreau că continui să-mi cânt muzica în viitor. Nu costă nimic cântatul. Dar poate că șobolanii au dreptate. Am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, Maurice.

Maurice îi aruncă pușt iului o privire atentă pentru a vedea dacă glumește, dar pușt iul nu făcuse niciodată până atunci așa ceva. Maurice cedă. Ei bine, nu renunță *propriu-zis*. Maurice nu ajunsese până aici cedând în fața problemelor. Doar le dădea deoparte. Până la urmă, întotdeauna mai apărea câte ceva.

— OK, e-n regulă, spuse el. O mai facem o dată și pe urmă împărțim banii în trei. E-n regulă. Nu e *nicio* problemă. Dar dacă asta e ultima oară, hai să facem ceva memorabil, da?

Și rânji.

Șobolanii, fiind totuși niște șobolani, nu țineau prea mult să vadă o pisică rânjind, dar înțeleseră ce hotărâre serioasă fusese luată. Scoaseră cu toții oftaturi subțirele de ușurare.

— *Tu* ești mulțumit acum, puștiule? întrebă Maurice.

— O să pot pe urmă să cânt din fluier? spuse puștiul.

— Categoric!

— Atunci e bine, spuse puștiul.

Banii, unii lucind precum soarele și alții lucind precum luna, fură puși cu solemnitate înapoi în sacul lor. Șobolanii târâră sacul sub niște tufișuri și îl îngropară acolo. Nimeni nu putea îngropa banii așa cum o făceau șobolanii, și n-avea rost să ia prea mulți cu ei în orașe.

Apoi, mai era și calul. Era un cal care valora mult, și lui Maurice îi părea foarte, foarte rău să-i dea drumul. Dar, așa cum remarcă Piersicuța, era calul unui tâlhar, cu șaua și frâiele bogat împodobite. Putea fi periculos să încerce să-l vândă aici. Oamenii ar vorbi. Asta ar atrage atenția guvernului. Nu era momentul să aibă Garda pe urmele lor.

Maurice se apropie de marginea stâncii și privi în jos către oraș, care se trezea în lumina răsăritului de soare.

— Atunci, hai să facem chestia asta *măreață,* da? spuse el pe când șobolanii se întorceau. Vreau să aud maximum de chițăituri și să văd cum vă strâmbați la oameni și cum stropipiți mâncarea, OK?

— Noi credem că stropipirea mâncării nu e cu adevărat..., începu Fasole Periculoasă, dar Piersicuța scoase un „Hm", așa că Fasole Periculoasă continuă: Oh, presupun că dacă e pentru ultima oară...

— Am stropipit pe toate cele de când am ieșit din cuib, spuse Șuncădeporc. Iar *acum* mi se spune că nu e bine. Dacă asta înseamnă *să gândești,* mă bucur că eu n-o fac niciodată.

— Hai să-i *facem praf,* spuse Maurice. Șobolani? Zic ei c-au văzut șobolani în orașul ăsta? După ce-or să ne vadă pe *noi,* or să aibă ce povesti și *nepoților.*

Capitolul 2

Domnul Urechilă avea o mulțime de prieteni în Vizuina Blănoasă. Dar cel mai bun prieten al Domnului Urechilă era mâncarea.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Ăsta era planul.

Și era un plan bun. Chiar și șobolanii, chiar și Piersicuța, toți trebuiau să recunoască faptul că funcționase.

Toată lumea știa despre invaziile de șobolani. Existau povești bine-cunoscute despre fluierași de șobolani, care își câștigau existența cutreierând orașele și scăpând oamenii de năpasta șobolanilor.

Sigur, nu doar șobolanii erau o năpastă – uneori năpasta o reprezentau acordeoniștii, cărămizile legate cu sfoară, sau peștii –, dar despre șobolani știa toată lumea.

Și de fapt, ăsta era șpilul. Nici n-aveai nevoie de *mulți* șobolani pentru o invazie, dacă știau ce au de făcut. Un șobolan ițindu-se ici și colo, chițăind tare, bălăcindu-se în smântână proaspătă și stropipind făina putea să fie și singur o adevărată năpastă.

După câteva zile ca asta, era uluitor cât de bucuroși erau oamenii să-l vadă pe puștiul cu mutră de prostănac și cu fluierul lui fermecat pentru șobolani. Și erau uluiți când șobolanii ieșeau din fiecare gaură pentru a-l urma afară din oraș. Erau atât de uluiți, încât nici nu mai observau că de fapt erau doar câteva sute de șobolani.

Ar fi fost *cu adevărat* uluiți dacă ar fi aflat vreodată că șobolanii și fluierașul se întâlneau cu o pisică undeva în tufișurile din afara orașului și numărau plini de gravitate banii.

Bad Incontra tocmai se trezea când Maurice intră în oraș împreună cu puștiul. Nimeni nu-i deranja, deși interesul multora fu atras de Maurice. Asta nu-l îngrijoră. Știa că era interesant. Oricum, pisicile umblau întotdeauna ca și cum locul respectiv era proprietatea lor, iar lumea era plină de puști cu mutre de prostănac, așa că oamenii nu se repezeau să mai vadă unul.

Părea a fi o zi de târg, dar nu existau prea multe tarabe, iar de vânzare erau în general vechituri. Cratițe și oale vechi, pantofi uzați... genul de lucruri pe care oamenii le vând când au rămas fără bani.

Maurice văzuse o mulțime de târguri în drumurile lor prin alte orașe și știa cum ar trebui să arate.

— Aici ar trebui să fie precupețe grase care vând găini, spuse el. Și oameni care vând acadele pentru copii, și panglici. Saltimbanci și clovni. Chiar și jongleri, dacă ai puțin noroc.

— Nu e nimic din toate astea aici. Și, după cum arată, nici n-ai ce cumpăra, spuse puștiul. Parcă ziceai că ăsta e un oraș *bogat,* Maurice.

— Ei bine, *părea* bogat, spuse Maurice. Toate câmpurile alea întinse din vale, toate bărcile alea pe râu... ai crede că străzile trebuie să fie pavate cu aur!

Puștiul se uită în sus.

— Ciudat, spuse el.

— Ce?

— Oamenii par săraci, spuse el. Clădirile sunt cele care par bogate.

Într-adevăr, așa și păreau. Maurice nu era un mare expert în arhitectură, dar clădirile de lemn erau frumos sculptate și pictate. Și mai observă ceva. Nu era nimic frumos în afișul care fusese prins în cuie pe cel mai apropiat perete. Pe el scria:

SE CAUTĂ* ȘOBOLANI *MORȚI!
50 de ***PENNY COADA!***
Adresați-**vă** ***LA VÂNĂTORII***
DE ȘOBOLANI LA CASA SOBORULUI

Puștiul privea lung afișul.

— Lumea de pe-aici chiar *vrea* să scape de șobolani, spuse vesel Maurice.

— Nimeni nu a oferit vreodată o recompensă de jumătate de dolar pe coadă! spuse puștiul.

— Ți-am zis eu că asta o să fie cea mai măreață, spuse Maurice. Înainte să se termine săptămâna, o să stăm cocoțați pe o grămadă de bani!

— Și-atunci, cum de i-au făcut unui sobol o casă? întrebă puștiul, nesigur. Nu poate fi o casă pentru un sobol, nu? Mai ales cu afișul ăsta! Și de ce se holbează toată lumea la tine?

— Sunt o pisică frumoasă, spuse Maurice.

Chiar și așa, era puțin cam surprinzător. Oamenii își dădeau coate și arătau cu degetul către el.

— Ai zice că n-au mai văzut niciodată o pisică, murmură

Maurice, uitându-se lung la clădirea mare de pe cealaltă parte a străzii. Era o clădire pătrată, înconjurată de oameni, și pe ea scria CASA SOBORULUI. E *Sobor,* nu sobol, adică un fel de consiliu al orașului; iar Casa Soborului este doar un cuvânt local pentru... primărie, spuse el. N-are nimic de-a face cu sobolii, deși pare amuzant.

— Tu chiar știi multe cuvinte, Maurice, spuse puștiul plin de admirație.

— Uneori sunt și eu uimit, răspunse Maurice.

În fața unei uși înalte, deschise, se afla un șir de oameni. Alții, care probabil făcuseră acel lucru pentru care se formase coada, ieșeau câte unul sau câte doi pe altă ușă. Toți aveau în brațe pâini.

— Stăm și noi la coadă? întrebă puștiul.

— N-aș prea crede, răspunse Maurice prudent.

— De ce nu?

— Vezi oamenii ăia de la ușă? Arată ca niște paznici. Au în mâini bastoane mari. Și fiecare le întinde o bucată de hârtie când trece pe lângă ei. Nu-mi place cum arată treaba asta, spuse Maurice. Asta arată a *guvern.*

— N-am făcut nimic rău, spuse puștiul. În orice caz, nu aici.

— Nu se știe niciodată cu guvernele astea. Rămâi aici, puștiule. Mă duc să arunc o privire.

Oamenii se uitară într-adevăr lung la Maurice când se furișă în clădire, dar se părea că într-un oraș asediat de șobolani o pisică atrăgea întotdeauna atenția. Un bărbat chiar încercă să pună mâna pe el, dar își pierdu interesul când Maurice se întoarse și-și înfipse ghearele în mâna lui.

Coada se răsucea într-un hol mare și ajungea în fața unei mese lungi. Acolo, fiecare persoană își arăta bucata de hârtie celor două femei așezate în fața unei tăvi mari cu pâini și fiecare primea câte una. Apoi treceau la un bărbat care avea un ciubăr mare cu cârnați, din care fiecare căpăta o cantitate mult mai mică.

Toată această scenă era urmărită de primar, care, din când în când, spunea câteva cuvinte celor ce împărțeau mâncarea. Maurice îl recunoscu imediat, pentru că avea un lanț de aur în jurul gâtului. Maurice întâlnise o mulțime de primari de când lucra cu șobolanii. Dar acesta era diferit de toți ceilalți. Era mai mărunt, mult mai îngrijorat, și avea o chelie pe care încercase să și-o acopere cu trei șuvițe de păr. Și era și mult mai slab decât alți primari pe care îi văzuse Maurice. Burta îi părea lipită de spinare.

Așadar, mâncarea e puțină, își spuse Maurice. Trebuie să o raționalizeze. Se pare că au nevoie urgentă de un fluieraș. Norocul nostru că am sosit la timp...

Ieși din clădire, dar de data asta păși mai repede, pentru că își dădu seama că cineva cânta din fluier.

Așa cum se temuse, era puștiul. Își pusese șapca pe jos, în fața lui, și chiar adunase deja câteva monede. Oamenii care stăteau la coadă se întorseseră și se aplecaseră către el, pentru a-l auzi mai bine, iar câțiva copilași chiar începuseră să danseze.

Maurice era expert doar în cântarea pisicească, iar asta înseamnă să stai la o palmă în fața altor pisici și să țipi la ele până când acestea renunță. Muzica omenească i se păruse întotdeauna slabă și anostă. Dar oamenii băteau din picior când îl auzeau pe puști cântând. Și zâmbeau puțin.

Maurice așteptă până ce puștiul își termină melodia. Pe când mulțimea aplauda, se furișă în spatele lui, se frecă de el și șuieră:

— Bravo, cap sec! Trebuia să trecem *neobservați!* Haide, să mergem. Oh, și ia și banii.

O luă înainte și traversă piața, apoi se opri atât de brusc, încât puștiul fu cât pe-aci să-l calce.

— Hopa, mai vine ceva guvern, spuse el. Și știm cine sunt ăștia, nu...?

Puștiul știa. Erau vânători de șobolani, și erau doi. Chiar și aici purtau acele haine lungi, cenușii, și acele jobene negre și ponosite ale meseriei lor. Fiecare ducea pe un umăr o prăjină, de care atârnau tot soiul de capcane. Pe celălalt umăr aveau agățat un sac mare, de soiul ălora în care nu prea ai chef să te uiți. Și fiecare om avea un terier legat de o funie. Erau niște câini numai piele și os și gâlcevitori, care mârâiră la Maurice când trecură pe lângă el, trași de stăpâni.

Oamenii așezați la coadă scoaseră un șir de urale când bărbații se apropiară, și aplaudară când cei doi băgară mâna în saci și scoaseră un pumn plin cu ceva ce lui Maurice i se păru că seamănă cu niște bucăți de sfoară neagră.

— Două sute azi! strigă unul dintre vânătorii de șobolani.

Unul dintre terieri se repezi la Maurice, zbătându-se înnebunit în funia cu care era legat. Pisica nu se clinti. Probabil că doar puștiul l-a auzit spunând încet:

— La picior, puricosule! Câine rău!

Fața terierului se schimonosi în acea expresie groaznic de chinuită a unui câine care încearcă să se gândească la două lucruri

deodată. Știa că pisicile n-ar trebui să vorbească, iar această pisică tocmai vorbise. Era o problemă înspăimântătoare. Terierul se așeză cu un aer neajutorat și scheună.

Maurice începu să se spele. Era o insultă teribilă.

Vânătorul de șobolani, nemulțumit de purtarea lașă a câinelui său, îl trase și se îndepărtă. Și scăpă câteva bucăți de sfoară neagră.

— Cozi de șobolan! spuse puștiul. *Cu siguranță* au o problemă serioasă aici!

— Una mai mare chiar decât crezi, spuse Maurice, care rămăsese cu ochii la grămada de cozi. Ia-le de jos când nu se uită nimeni, da?

Puștiul așteptă ca oamenii să-și întoarcă privirile de la ei și apoi se aplecă. Chiar în clipa în care degetele lui atinseră grămada de cozi încâlcite, o gheată neagră bine lustruită calcă apăsat pe ele.

— Ei, nu cred că trebuie să le atingi, tinere domn, spuse o voce deasupra sa. Știi, poți să iei ciumă de la șobolani. Face să-ți explodeze picioarele.

Era unul dintre vânătorii de șobolani. Îi aruncă puștiului un rânjet larg, dar nu era unul vesel. Mirosea a bere.

— Chiar așa, tinere domn, și pe urmă creierul îți iese prin nas, spuse celălalt vânător de șobolani, apropiindu-se în spatele puștiului. N-ai îndrăzni să-ți folosești batista, tinere domn, dacă te-ai căptuși cu ciuma.

— Confratele meu a nimerit-o la țanc, spuse primul vânător de șobolani, suflându-i puștiului în față încă un damf de bere.

— Ceea ce e mai mult decât ai putea tu face, tinere domn, pentru că atunci când te căptușești cu ciuma, toate degetele ți se...

— Picioarele *tale* n-au explodat, spuse puștiul.

Maurice gemu. Nu era niciodată o idee prea bună să nu fii cuviincios cu un damf de bere. Dar vânătorii de șobolani se aflau într-un stadiu în care, în pofida circumstanțelor, erau convinși că sunt nostimi.

— Ah, bine zis, tinere domn, dar asta e pentru că lecția numărul unu la școala Breslei Vânătorilor de șobolani este să nu le permiți picioarelor tale să **e**xplodeze, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Ceea ce e un lucru înțelept, pentru că lecția numărul doi se ține la etaj, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2. Oh, eu sunt la lecția unu, nu-i așa, tinere domn?

Celălalt vânător de șobolani apucă legătura de sfori negre, și zâmbetul îi dispăru de pe față pe când îl privea lung pe puști.

— Nu te-am mai văzut pe-aci, puștiule, spuse el. Și sfatul meu e

să nu-ți bagi nasul pe nicăieri și să nu spui nimic nimănui. Nicio vorbă. Ai priceput?

Puștiul deschise gura, apoi o închise repede. Vânătorul de șobolani îi aruncă din nou rânjetul lui oribil.

— Ah, pricepi iute, tinere domn, spuse el. Poate ne mai întâlnim, eh?

— Pun pariu că ți-ar plăcea să fii și tu un vânător de șobolani când te faci mare, nu, tinere domn? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2, mângâindu-l pe puști pe cap cam prea apăsat.

Puștiul dădu din cap în semn de aprobare. Părea cel mai indicat lucru de făcut. Vânătorul de șobolani Nr. 1 se aplecă până când nasul lui roșu și cu ciupituri de vărsat ajunse la două degete de fața puștiului.

— Asta *dacă* o să te faci mare, tinere domn, spuse el.

Vânătorii de șobolani se îndepărtară, târându-și câinii după ei. Unul dintre terieri se tot întorcea să se uite la Maurice.

— Foarte ciudați vânători de șobolani au pe-aici, spuse pisica.

— N-am mai văzut până acum vânători de șobolani ca ei, spuse puștiul. Păreau niște ticăloși. Ca și cum le plăcea ce făceau.

— Eu n-am mai văzut vânători de șobolani atât de ocupați, dar cu ghetele așa de curate, spuse Maurice.

— Da, chiar le *plăcea,* nu-i așa..., spuse puștiul.

— Dar nici măcar asta nu e atât de ciudat pe cât sunt șobolanii de pe-aici, spuse Maurice, pe același ton liniștit, ca și cum nu făcea decât să numere bani.

— Ce-i ciudat la șobolani? întrebă puștiul.

— Unii dintre ei au niște cozi grozav de bizare, spuse Maurice.

Puștiul își roti privirea prin piață. Coada pentru pâine era încă destul de lungă, și asta îl neliniștea. Dar și aburul îl făcea să se simtă ciudat. Nori mici de abur se ridicau din grătare și capace de canale peste tot, ca și cum întregul oraș fusese construit pe un ceainic. În plus, avea sentimentul clar că cineva îl privea.

— Cred că ar trebui să-i căutăm pe șobolani și să plecăm mai departe, spuse el.

— Nu, răspunse Maurice, aici miroase a oraș cu *posibilități.* Ceva se petrece, și când se petrece ceva, înseamnă că cineva se îmbogățește, și când cineva se îmbogățește, nu văd de ce n-aș fi – n-am fi noi.

— Da, dar noi nu vrem ca oamenii ăia să-l omoare pe Fasole Periculoasă și pe toți ceilalți!

— N-or să-i prindă, spuse Maurice. Tipii ăia cu siguranță n-ar lua

premiu-ntâi la gândire. Chiar și Șuncădeporc ar putea alerga în cerc în jurul lor, aș crede. Iar Fasole Periculoasă are atâta creier încât îi iese și prin urechi.

— Sper că nu!

— Nu, nu, zise Maurice, care de obicei le spunea oamenilor ceea ce voiau să audă, ceea ce vreau să spun e că șobolanii noștri pot fi mai isteți decât cei mai mulți dintre oameni, OK? Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat în Neghioburg când Sardele a intrat în ceainic și, când bătrâna a ridicat capacul, i-a aruncat o căpșună în nas? Hei, chiar și șobolanii *obișnuiți* pot fi mai isteți decât oamenii. Oamenii cred că dacă sunt mai mari sunt și mai buni... Stai puțin, acu' o să tac, cineva e cu ochii pe noi...

Un bărbat cu un coș în mână ieșise din primărie și se uita lung la Maurice cu o privire plină de interes. Apoi ridică ochii spre puști și spuse:

— Bun vânător de șobolani, așa-i? Pun pariu că e, un cotoi așa de mare ca el. E al tău, băiete?

— *Spune da,* șopti Maurice.

— Oarecum, da, spuse puștiul și-l luă pe Maurice în brațe.

— Îți dau cinci dolari pe el, spuse omul.

— *Cere zece,* șopti Maurice.

— Nu-i de vânzare, spuse puștiul.

— *Prostule!* toarse Maurice.

— Atunci, șapte dolari, spuse omul. Ascultă, uite ce-o să fac... patru pâini întregi, ce zici?

— Asta-i o prostie. O pâine n-ar trebui să coste mai mult de douăzeci de penny, spuse puștiul.

Omul îi aruncă o privire ciudată.

— Ești nou pe-aici, nu? Ai o groază de bani, așa-i?

— Destui, spuse puștiul.

— Crezi tu? Oricum n-or să-ți folosească la nimic. Ascultă, patru pâini și o chiflă, mi se pare o învoială cinstită. Cu zece pâini pot să fac rost de-un terier, și știa sunt înnebuniți după șobolani... nu? Ei bine, când o să-ți fie foame o să-l dai pe juma' de felie de pâine și o râcâială[1] și-o să zici că ai făcut o afacere grozavă, crede-mă.

Și se îndepărtă cu pași mari. Maurice se smulse din brațele puștiului și aterizâ ușor pe pietrele cu care era pavată strada.

— Zău așa, dacă eram bun la ventrilochism ne-am fi umplut de bani, mormăi el.

— Ventrilochism? întrebă puștiul, urmărind spatele omului care

se îndepărta.

— Asta e când tu deschizi și închizi gura și eu vorbesc, spuse Maurice. De ce nu m-ai vândut? Aș fi venit înapoi în zece minute! Am auzit de-un tip care a scos o avere vânzând porumbei călători, și nu avea decât unul!

— Nu crezi că e ceva în neregulă cu un oraș unde oamenii plătesc mai mult de-un dolar pentru o pâine? spuse puștiul. Și dau jumătate de dolar doar pentru o coadă de șobolan?

— Totu-i să mai aibă destui bani ca să plătească fluierașul, spuse Maurice. Ce noroc pe noi că aici există *deja* o invazie de șobolani, nu? Repede, mângâie-mă pe cap, se uită la noi o fată.

Puștiul ridică ochii. Într-adevăr, o fată îi privea de pe cealaltă parte a străzii. Oamenii treceau în sus și-n jos, iar unii între puști și fată, dar ea stătea nemișcată și se holba la el. Și la Maurice. Avea aceeași privire care te țintuiește de perete pe care o asocia cu Piersicuța. Părea genul de persoană care punea *întrebări.* Iar părul ei era prea roșu și nasul prea lung. Și purta o rochie lungă și neagră împodobită cu dantelă neagră. Așa ceva nu aduce niciodată nimic bun.

Fata traversă strada și se opri în fața puștiului.

— Ești nou pe-aici, nu? Ai venit să cauți de lucru, da? Probabil că ai fost dat afară din ultima slujbă, așa-i? Probabil fiindcă ai adormit și totul s-a dat peste cap. Asta s-a-ntâmplat probabil. Sau ai fugit pentru că stăpânul te bătea cu un băț gros, deși – adăugă ea când un gând îi trecu prin cap – probabil că ai meritat-o pentru că ești leneș. Și apoi ai furat probabil pisica, știind cât de mult ar plăti oamenii de-aici pentru o pisică. Și trebuie să-ți fi pierdut mințile de foame pentru că vorbeai cu pisica și toată lumea știe că pisicile nu pot vorbi.

— Nu pot rosti nici un singur cuvânt, spuse Maurice.

— Și probabil că ești un băiat misterios care... Fata se opri și îi aruncă lui Maurice o privire nedumerită. El își arcui spinarea și spuse *„prrpt”,* care este vorba pisicească pentru „biscuiți”. Pisica aia a zis adineauri ceva? întrebă ea.

— Credeam că toată lumea știe că pisicile nu pot vorbi, spuse puștiul.

— Oh, dar poate ai fost ucenic la un vrăjitor, spuse fata. Da, asta sună bine. Deocamdată merge. Ai fost ucenic la un vrăjitor, ai adormit și ai lăsat cazanul cu lichidul verde care bolborosea în el să dea pe afară și el te-a amenințat că te transformă într-un... într-un...

— Gerbil, o ajută Maurice.

— ...un gerbil, și tu i-ai furat pisica vrăjită pentru că o urai atât de mult și... Ce e un gerbil? A spus *pisica* aia „gerbil”?

— Nu te uita la mine! spuse puștiul. Eu doar stau aici!

— În regulă, și pe urmă ai adus pisica aici pentru că știi că e o mare foamete și de aceea voiai să o vinzi și omul ăla ți-ar fi dat zece dolari, știi, dacă ai fi ținut la preț.

— Zece dolari e prea mult chiar și pentru o pisică bună la prins șobolani.

— La prins șobolani? Pe el nu-l interesau șobolanii! spuse fata cu păr roșu. Toată lumea e flămândă pe-aici! Pisica asta reprezintă cel puțin două mese bune!

— Cum? Pe-aici *mâncați* pisici? spuse Maurice și coada i se zbârli și se înfoie.

Fata se aplecă spre Maurice cu un rânjet teribil, exact ca rânjetul Piersicuței atunci când câștiga o dispută cu el, și îl apăsă cu un deget pe nas.

— Te-am *prins!* spuse ea. Te-am păcălit c-o șmecherie atât de simplă! Cred că ar fi mai bine ca voi doi să veniți cu mine, nu? Altfel o să țip. Și oamenii mă *ascultă* atunci când *țip!*

Capitolul 3

„Să nu intri niciodată în Pădurea Întunecată, prietene, spuse Guz Rupert. „Sunt lucruri rele în ea.”

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Sub labele lui Maurice, în adâncul pământului, șobolanii se strecurau pe sub orașul Bad Incontra. Toate orașele vechi sunt la fel. Oamenii clădesc în sus, dar și în jos. Pivnițele se înghesuie în alte pivnițe, iar unele dintre ele sunt uitate – dar nu și de creaturile care vor să rămână nevăzute.

În întunericul gros, cald și umed, se auzi o voce:

— Bun, la cine sunt chibriturile?

— La mine, Fasole Periculoasă, spuse Patruporții.

— Bravo, tinere șobolan. Și la cine e lumânarea?

— La mine, domnule[2]. Eu sunt Bucățică.

— Bun. Pune-o jos și Piersicuța o s-o aprindă.

În întuneric se auziră o mulțime de foșnete. Nu toți șobolanii se obișnuiseră cu ideea de a face focul, și unii se dădeau deoparte.

Se auzi un hârșâit, apoi chibritul se aprinse. Ținându-l cu cele două labe din față, Piersicuța aprinse mucul de lumânare. Flacăra se făcu mare pentru o clipă, apoi se micșoră și continuă să ardă liniștită.

— Chiar poți s-o vezi? întrebă Șuncădeporc.

— Da, domnule, răspunse Fasole Periculoasă. Nu sunt complet orb. Îmi dau seama când e lumină și când e întuneric.

— Știi, spuse Șuncădeporc privind suspicios flacăra, chiar și așa, nu-mi place deloc. Bezna era foarte bună pentru părinții noștri. N-o să iasă nimic ca lumea din chestia asta. Și pe urmă, să aprinzi o lumânare înseamnă să iroseşti o mâncare foarte gustoasă.

— Trebuie să fim în stare să controlăm focul, domnule, spuse liniștit Fasole Periculoasă. Prin această flacără facem o afirmație în fața întunericului. Spunem: noi suntem diferiți. Spunem: nu suntem pur și simplu șobolani. Spunem: noi suntem Clanul.

— Hâm, făcu Șuncădeporc, și acesta era răspunsul lui obișnuit atunci când nu înțelegea ce i se spusese.

Iar în ultimul timp scosese o mulțime de „hâm”-uri.

— Am auzit că tinerii șobolani spun că întunericul îi sperie, spuse Piersicuța.

— De ce? întrebă Șuncădeporc. Doar nu le e frică de beznă, nu? Bezna e a șobolanilor! Statul în beznă e ceva tipic șobolănesc!

— Ciudat, spuse Piersicuța, nici n-am știut că există umbre până ce n-am avut lumina.

Unul dintre șobolanii mai tineri ridică sfios o labă.

— Ăăă... și chiar și când se stinge lumina, știm că în jurul nostru există umbre, spuse el.

Fasole Periculoasă se întoarse către tânărul șobolan.

— Tu ești...?

— Deliciu, spuse tânărul șobolan.

— Ei bine, Deliciu, spuse Fasole Periculoasă cu o voce prietenoasă, cred că teama de umbre face parte din devenirea noastră mai inteligenți. Mintea ta realizează că exiști *tu,* și că mai există și restul *din afara ta.* Așa că acum nu te temi doar de lucrurile pe care le poți vedea și auzi și mirosi, ci și de lucrurile pe care... ca să zic așa... le *vezi* în mintea ta. Dacă învățăm să înfruntăm umbrele din afara noastră, asta ne ajută să luptăm cu umbrele din noi. Și astfel putem controla *întregul* întuneric. E un mare pas înainte. Bravo.

Deliciu păru oarecum mândru, dar destul de neliniștit.

— Eu nu văd ce rost are chestia asta, spuse Șuncădeporc. Înainte o duceam foarte bine pe grămada de gunoi. Nu-mi era niciodată frică de nimic.

— Eram o pradă ușoară pentru fiecare pisică vagaboandă și câine flămând, domnule, spuse Fasole Periculoasă.

— Ah, dacă o să începem acum să vorbim de *pisici...,* mârâi Șuncădeporc.

— Eu cred că putem avea încredere în Maurice, domnule, spuse Fasole Periculoasă. Poate că nu atunci când e vorba de bani, recunosc. Dar, știi, nu mănâncă niciodată persoanele care vorbesc. De fiecare dată, verifică.

— Poți să fii sigur că o pisică rămâne o pisică, spuse Șuncădeporc. Fie că vorbește sau nu!

— Da, domnule. Dar noi suntem altfel, și așa e și el. Cred că în adâncul sufletului său e o pisică de treabă.

— Hm. Asta rămâne de văzut, spuse Piersicuța. Dar acum că suntem aici, hai să ne organizăm.

Șuncădeporc mârâi.

— Cine ești tu să zici „hai să ne organizăm”? spuse el tăios. Tu ești șeful, femelă tânără care refuză să *rllk* cu mine? Nu! *Eu* sunt șeful. E sarcina *mea* să zic „hai să ne organizăm”!

— Da, domnule, spuse Piersicuța, ghemuindu-se. Cum ai vrea să ne organizăm, domnule?

Șuncădeporc se holbă la ea. Se uită la șobolanii care așteptau, cu boccelele lor alături, apoi își roti privirea prin vechea pivniță, apoi se uită din nou la Piersicuța, care continua să stea ghemuită.

— Păi... pur și simplu organizați-vă, mormăi el. Nu mă plictisiți cu detalii. *Eu* sunt șeful.

Și se retrase cu pași mari în întuneric.

După ce plecă, Piersicuța și Fasole Periculoasă își rotiră privirea prin pivniță, pe pereții căreia dansau umbre tremurătoare aruncate de flăcăruia lumânării. Pe un perete cojit se scurgea un firișor de apă. Ici și colo se desprinseseră pietre, lăsând găuri îmbietoare. Podeaua era acoperită de pământ și nu se vedeau pe ea urme de pași omenești.

— Un loc perfect pentru tabăra de bază, spuse Fasole Periculoasă. Are un miros de loc secret și sigur. Ideal pentru șobolani.

— Corect, se auzi o voce. Și știi ce mă îngrijorează pe mine în chestia asta?

Șobolanul numit Negrumat făcu un pas înainte în lumină și-și săltă în sus una dintre centurile cu scule de la brâu. Cei mai mulți dintre șobolanii care priveau deveniră atenți la el. Oamenii îl ascultau pe Șuncădeporc pentru că era conducătorul lor, dar îl ascultau pe Negrumat pentru că de cele mai multe ori îți spunea niște lucruri de care aveai cu adevărat nevoie dacă voiai să supraviețuiești. Era mare, suplu și vânjos, și-și petrecea mare parte din timp demontând capcanele pentru a vedea cum funcționează.

— Ce te îngrijorează, Negrumat? întrebă Fasole Periculoasă

— *Nu* există șobolani aici. În afară de noi. Da, sunt galerii de șobolani. Dar n-am văzut niciun șobolan. Absolut niciunul. Un oraș ca ăsta ar trebui să fie plin de ei.

— Oh, poate că s-au speriat de noi, spuse Piersicuța.

Negrumat se bătu ușor cu laba pe nasul plin de cicatrice.

— Poate, spuse el. Dar nu miroase a bine. Gândirea e o invenție grozavă, dar noi avem nas și merită să ascultăm ce ne spune nasul. Aveți mare grijă. Se întoarse către șobolanii care ascultau și-și ridică vocea. OK, băieți! Știți manevrele! strigă el. În fața mea, în plutoane, *acum!*

Șobolanilor nu le-a luat mult timp să formeze trei grupuri. Făcuseră multă instrucție.

— Bravo, spuse Negrumat, când și ultimii șobolani se așezară în poziție. Bun! Ăsta e un teritoriu înșelător, trupe, așa că trebuie să fim

cu băgare de seamă...

Negrumat era deosebit față de ceilalți pentru că purta ceva pe el.

Când șobolanii descoperiseră cărțile – și chiar și noțiunea de carte era complicată încă pentru cei mai mulți dintre cei bătrâni – găsiseră, în librăria în care pătrundeau în fiecare noapte, *Cartea*.

Cartea asta era uluitoare.

Chiar și înainte ca Piersicuța și Gogoașă Gogonată să învețe să citească toate acele cuvinte omenești, fuseseră uimiți de desene.

În ele văzuseră animale care *purtau haine*. Era acolo un iepure care umbla pe picioarele din spate și era îmbrăcat într-un costum albastru. Mai era un șobolan cu pălărie, cu sabie și cu jiletcă roșie, împodobită cu un ceas cu lanț. Chiar și șarpele avea guler și o cravată. Și toate animalele alea vorbeau și niciunul nu le mânca pe celelalte și toate – iar ăsta era lucrul cel mai de necrezut – vorbeau cu oamenii, care îi tratau ca pe niște... ei, ca pe niște oameni mai mici. Nu existau capcane, nu exista otravă. E adevărat (după cum spunea Piersicuța, care se chinuia să citească toată cartea și uneori le citea cu voce tare fragmente din ea), Șarpele Olly era puțin cam șmecher, dar de fapt nimic *rău* nu se petrecea acolo. Chiar și când iepurele s-a rătăcit în Pădurea Întunecată, tot ce s-a întâmplat a fost că s-a speriat puțin.

Da, *Aventura Domnului Urechilă* a stârnit multe discuții printre Cei Schimbați. La ce servea? Era oare, așa cum credea Fasole Periculoasă, o anticipare a unui viitor mai luminos? Fusese făcută de oameni? E adevărat că librăria era pentru oameni, dar era imposibil ca oamenii să facă o carte despre șobolanul Guz Rupert, care purta pălărie, și *în același timp* să pună sub podele otravă pentru șobolani. Sau puteau s-o facă? Cât de nebun putea fi cineva ca să creadă asta?

Unii dintre șobolanii mai tineri sugeraseră că poate hainele erau mai importante decât credeau ei. Încercaseră să poarte jiletci, dar fusese foarte greu să prindă modelul, nu reușeau să se încheie la nasturi, și adevărul e că hainele alea se agățau în toate așchiile și era greu de fugit în ele. Iar pălăriile cădeau tot timpul.

Negrumat credea pur și simplu că oamenii *sunt* nebuni, pe cât sunt de răi. Dar desenele din carte îi dăduseră o idee. Ceea ce purta el nu era atât o jiletcă, ci mai degrabă o rețea de centuri late, în care și din care se putea strecura foarte ușor. Pe ele cususe o mulțime de buzunare – și asta *chiar* fusese o idee bună, ca și cum și-ar fi făcut rost de câteva labe în plus – în care să bage toate lucrurile de care avea nevoie, ca vergele de metal și bucățele de sârmă. Unii din pluton preluaseră și ei ideea. Nu știi niciodată de ce o să mai ai nevoie în

Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Era o viaţă grea, de încercări cu adevărat şobolăneşti.

Vergelele şi bucăţile de sârmă zăngăniră pe când Negrumat păşea în sus şi-n jos prin faţa plutoanelor sale. Se opri în faţa unui grup numeros de tineri şobolani.

— În regulă, Plutonul Numărul Trei, sunteţi în misiune la stropipire, spuse el. Mergeţi şi beţi zdravăn.

— Ooof, *întotdeauna* trebuie să stropipim noi, se plânse un şobolan.

Negrumat se repezi la el şi rămase cu nasul la un deget de nasul lui, până când şobolanul se trase înapoi.

— Asta pen'că sunteţi *profesionişti,* flăcău! Mumă-ta te-a crescut să fii stropipinos, aşa că trap, şi răspunde chemării naturii! Nimic nu-i scoate mai mult din minţi pe oameni ca atunci când văd că pe-acolo au trecut şobolanii, dacă pricepi ce vreau să zic! Şi dacă prindeţi momentul, mai şi roadeţi câte ceva. Şi alergaţi pe sub scândurile din duşumele şi chiţcăiţi! Şi nu uitaţi, nimeni nu o porneşte până când nu aude semnalul de liberă trecere de la Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Şi acum, către apă, în pas forţat! Hop! Hop! Hop! Un doi, un doi, un doi!

Plutonul se îndepărtă în viteză. Negrumat se întoarse către Plutonul Numărul Doi.

Acesta era format din câţiva dintre cei mai bătrâni şobolani, plini de cicatrice şi muşcături şi cu blana pe alocuri sfâşiată, unii dintre ei cu cioturi de cozi sau chiar fără coadă, sau rămaşi fără o labă sau o ureche ori un ochi. De fapt, chiar dacă erau cu toţii vreo douăzeci, dacă adunai parte cu parte abia puteai face şaptesprezece şobolani compleţi.

Dar pentru că erau bătrâni erau vicleni, pentru că un şobolan care nu e viclean şi ingenios şi bănuitor nu *ajunge* un şobolan bătrân. Fuseseră cu toţii adulţi atunci când apăruse inteligenţa. Erau mai obişnuiţi cu vechiul fel de a fi. Şuncădeporc spunea întotdeauna că aşa îi place să fie. Mai aveau încă în ei trăsăturile şobolăneşti elementare, acel soi de viclenie primitivă care te scoate din capcanele în care te-a băgat o inteligenţă surescitată.

Ei gândeau cu nasul. Şi nu era nevoie să le spui unde trebuia stropipit.

— Ei bine, băieţi, ştiţi manevra, spuse Negrumat. Vreau să văd o mulţime de obrăznicii. Cum furaţi mâncarea din vasul pisicii, plăcintele de sub nasul bucătăreselor...

— ...dinții falși din gura bătrânilor..., adăugă un șobolan micuț, care părea să danseze pe loc.

Picioarele lui se mișcau tot timpul, bătând step pe podeaua pivniței. Purta și pălărie, un obiect ponosit, confecționat de el din paie. Era singurul șobolan cu adevărat capabil să folosească o pălărie, căci își scotea urechile prin ea. „Pentru o viață de bonton, pălărie și baston", spunea el.

— Aia a fost o întâmplare norocoasă, Sardele. Pun rămășag că nu poți s-o mai faci o dată, spuse Negrumat, rânjind. Nu le mai povesti puștilor cum ai înotat tu în baia cuiva. Da, știu că ai făcut-o, dar nu vreau să-i văd că nu se pot cățăra afară dintr-o cadă alunecoasă. Oricum... dacă în zece minute nu aud femeile țipând și ieșind în fugă din bucătării, o să știu că nu sunteți șobolanii pe care îi credeam eu. Ei bine? Ce mai așteptați? Executarea! Și... Sardele?

— Da, boss!

— Mai încet cu stepul de data asta, da?

— Ce să fac, boss, dacă picioarele astea dansează singure!

— Și chiar trebuie să porți tot timpul pălăria aia ridicolă? continuă Negrumat, zâmbind din nou.

— Da, boss!

Sardele era unul dintre șobolanii mai bătrâni, dar de cele mai multe ori nu-și arăta vârsta. Dansa și făcea glume și nu se lua niciodată la bătaie. Trăise într-un teatru și odată mâncase o cutie întreagă de fard. Se părea că îi intrase în sânge.

— Și nu o lua înaintea plutonului de dezactivare a capcanelor! spuse Negrumat.

Sardele îi aruncă un zâmbet larg.

— Of, boss, nu pot să mă distrez și eu *puțin?*

Și o porni dansând după ceilalți, înspre găurile din pereți.

Negrumat trecu mai departe către Plutonul Numărul Unu. Era cel mai mic. Trebuia să fii un soi special de șobolan pentru a rezista mult timp în Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Trebuia să fii atent și răbdător și meticulos. Trebuia să ai o memorie bună. Trebuia să fii precaut. *Puteai* să intri în pluton dacă erai iute și neglijent și pripit. Doar că nu rezistai prea mult acolo.

Negrumat îi măsură de sus până jos și zâmbi. Era mândru de șobolanii ăștia.

— În regulă, băieți, știți deja ce aveți de făcut, spuse el. N-aveți nevoie să vă țin un discurs, încercați doar să nu uitați că ăsta e un oraș nou, așa că nu știm ce o să găsim aici. Cu siguranță există o mulțime

de tipuri noi de capcane, dar noi învățăm repede, nu? Și de otravă. Ar putea să folosească și chestii pe care nu le-am văzut niciodată, așa că aveți grijă. Nu vă repeziți, nu alergați. Nu vrem să fim ca primul șoarece, nu?

— Nu, Negrumat, răspunseră în cor șobolanii supuși.

— Cum am *spus* că nu vrem să fim? întrebă Negrumat.

— Nu vrem să fim ca primul șoarece! strigară șobolanii.

— Corect! Și cum vrem să fim?

— Ca al doilea șoarece, Negrumat! spuseră șobolanii, cărora li se bătuse de multe ori capul cu lecția asta.

— Corect! Și de ce vrem să fim ca al doilea șoarece?

— Pentru că al doilea șoarece ia brânza, Negrumat!

— Bun! spuse Negrumat. Însaramură va lua grupa doi... Expirăla? Ești promovat, ia grupa trei și sper să fii la fel de bun ca bătrâna Naturalădefermă până când a uitat cum să dezactiveze dispozitivul de închidere la *Mecanismul cu Resort de Prindere a Șobolanilor Snippet-Bucățică și Polson Numărul* 5. Încrederea prea mare în sine este dușmanul nostru! Așa că dacă vedeți ceva suspect, vreo tăviță pe care nu o recunoașteți, ceva cu sârme și arcuri și alte chestii, o însemnați și trimiteți la mine un mesager – da?

Un șobolan tânăr ridică o lăbuță.

— Da? Cum te cheamă..., domnișoară?

— Ăăă... Nutritiva, domnule. Ăăă..., pot să întreb ceva, domnule?

— Ești nouă în acest pluton, Nutritiva? spuse Negrumat.

— Da, domnule! Transferată de la Stropipitorii Ușori, domnule!

— Aha, s-au gândit că ai fi bună la dezactivarea capcanelor, da?

Nutritiva păru stânjenită, dar acum nu mai putea să dea înapoi.

— Ăăă... nu chiar, domnule. Au zis că nu puteam să mă descurc mai prost decât cu stropipirea, domnule.

Se auzi un râs general.

— Cum poate un șobolan să nu se descurce cu *asta?* spuse Negrumat.

— E atât de... de... de *stânjenitor,* domnule, spuse Nutritiva.

Negrumat oftă în sinea lui. Toată gândirea asta nouă dădea naștere la niște lucruri ciudate. El personal era de acord cu ideea Locului Potrivit, dar unele dintre ideile cu care veneau puștii erau... ciudate.

— În regulă, spuse el. Care era întrebarea, Nutritiva?

— Ăăă.. ați spus că al doilea șoarece capătă brânza, domnule?

— Corect! Asta-i deviza plutonului, Nutritiva. Gândește-te mereu

la ea! E prietena ta!

— Da, domnule. Așa o să fac, domnule. Dar... *primul* șoarece nu capătă nimic?

Negrumat se uită lung la ea. Fu ușor impresionat de faptul că îl privi și ea lung, în loc să se facă mică.

— Văd că o să fii o completare valoroasă pentru pluton, Nutritiva, spuse el, apoi ridică vocea. Pluton! Ce capătă *primul* șoarece?

Corul puternic de voci făcu să cadă din tavan o pânză de praf.

— Capcana!

— Și nu uitați asta! spuse Negrumat. Pornește cu ei, Ofertăspecială. Vin și eu într-un minut.

Un șobolan mai tânăr făcu un pas înainte, apoi se răsuci cu fața la pluton.

— Șobolani, să mergem! Stâng, drept, stâng, drept...!

Plutonul de dezactivare a capcanelor se îndepărtă în marș. Negrumat se apropie de Fasole Periculoasă.

— Am pornit-o deci, spuse el. Dacă până mâine n-o să-i facem pe oameni să caute un fluieraș de șobolani priceput, înseamnă că nu ne cunoaștem meseria.

— Trebuie să rămânem mai mult de-atât, spuse Piersicuța. Unele dintre doamne or să nască.

— Am spus că nu știm încă dacă suntem în siguranță aici, spuse Negrumat.

— Vrei *tu* să fii cel care îi spune asta lui Economiisubstanțiale? spuse cu o voce dulce Piersicuța.

Economiisubstanțiale era bătrâna șefă a femelelor, despre care toată lumea știa că are o mușcătură de târnăcop și niște mușchi tari ca piatra. În plus, își pierdea repede cumpătul cu masculii. Chiar și Șuncădeporc o evita atunci când era prost dispusă.

— Natura trebuie să-și urmeze cursul, desigur, spuse repede Negrumat. Dar nu am mers încă în recunoaștere. *Trebuie* să fie și alți șobolani pe aici.

— Oh, toți *keekee* se feresc de noi, spuse Piersicuța.

Asta era adevărat, și Negrumat trebuia să o recunoască. Șobolanii obișnuiți chiar se fereau de Cei Schimbați. Ah, sigur, existau câteodată ceva conflicte, dar Cei Schimbați erau mari și sănătoși și puteau să-și *gândească* lupta. Fasole Periculoasă nu era prea încântat de asta, dar, așa cum spunea Șuncădeporc, era o problemă de supraviețuire, și dacă te gândeai mai bine, era o lume în care șobolanul mare îl înghite pe șobolanul mic...

— Acum plec după plutonul meu, spuse Negrumat, încă speriat la gândul confruntării cu Economiisubstanțiale. Se trase mai aproape. Ce se-ntâmplă cu Șuncădeporc?

— El... se gândește la tot felul de lucruri, spuse Piersicuța.

— Se gândește, spuse Negrumat absent. Oh. În regulă. Ei bine, trebuie să mă ocup de capcane. Ne vedem mai târziu!

— De fapt, *ce* se întâmplă cu Șuncădeporc? spuse Fasole Periculoasă când rămase din nou singur cu Piersicuța.

— Îmbătrânește, răspunse Piersicuța. Are nevoie de multă odihnă. Și cred că e destul de îngrijorat că Negrumat sau unul dintre ceilalți o să-l înfrunte curând.

— Și crezi c-o vor face?

— Pe Negrumat îl interesează mai mult să demonteze capcane și să testeze otrăvuri noi. Există acum lucruri mai *interesante* de făcut decât să se muște unul pe altul.

— Sau să *rllk,* din câte se spune, adăugă Fasole Periculoasă.

Piersicuța lăsă privirea în jos, cu o sfioșenie afectată. Dacă șobolanii ar putea să roșească, ei bine, ea ar fi roșit. Era uimitor cum niște ochi rozalii care cu greu te puteau vedea reușeau în același timp să privească prin tine.

— Doamnele sunt mult mai pretențioase, spuse ea. Vor să găsească tați care pot gândi.

— E bine, spuse Fasole Periculoasă. Trebuie să avem grijă. Nu avem *nevoie* să ne înmulțim precum șobolanii. Puterea noastră nu stă în număr. Noi suntem Cei Schimbați.

Piersicuța îl privi îngrijorată. Când Fasole Periculoasă gândea, părea să privească într-o lume pe care doar el o putea vedea.

— Acum ce mai e? întrebă ea.

— Mă gândeam că nu ar trebui să omorâm alți șobolani. Nici un șobolan n-ar trebui să omoare un alt șobolan.

— Nici măcar pe *keekee?* întrebă ea.

— Și ei sunt șobolani.

Piersicuța ridică din umeri.

— Păi, am încercat să discutăm cu ei și n-a mers. Oricum, ei stau deoparte acum.

Fasole Periculoasă continua să privească acea lume nevăzută a lui.

— Chiar și așa, spuse el liniștit, aș vrea să notezi asta.

Piersicuța oftă, dar se duse totuși la una dintre boccelele pe care le căraseră șobolanii și-și trase din grămadă sacul. Nu era decât o fâșie

de pânză răsucită, cu un mâner făcut dintr-o bucată de sfoară, dar era suficient de mare ca să încapă în ea câteva chibrituri, câteva bucăți de mine de creion, o aşchie micuță dintr-o lamă de cuțit cu care să ascută minele, și un petic murdar de hârtie. Toate lucrurile importante.

Ea era și purtătoarea oficială a *Domnului Urechilă.* „Purtătoarea" nu era de fapt cuvântul corect; mai degrabă „târâtoarea". Dar Fasole Periculoasă voia întotdeauna să știe unde se afla cartea și atunci când o avea prin preajmă părea să gândească mai bine și să fie mai liniștit, iar asta era de-ajuns pentru Piersicuța.

Întinse peticul de hârtie pe o cărămidă veche, luă o mină de creion și se uită la listă.

Primul Gând fusese: Clanul înseamnă Putere.

Asta fusese destul de greu de tradus, dar ea făcuse un efort. Cei mai mulți dintre șobolani nu puteau citi în limba omenească. Pur și simplu era prea greu să dea un înțeles liniilor și șerpuirilor.

Așa că Piersicuța se străduise din greu să creeze o limbă pe care șobolanii o *puteau* citi.

Încercase să deseneze un șobolan mare alcătuit din mai mulți șobolani mai mici:

Scrierea le adusese necazuri cu Șuncădeporc. Ideile noi aveau nevoie de o explozie pentru a intra în capul bătrânului șobolan. Fasole Periculoasă explicase cu vocea lui ciudată și calmă că dacă scriau lucrurile asta însemna că toate cunoștințele unui șobolan aveau să dăinuiască și atunci când șobolanul nu va mai fi. Și a spus că toți șobolanii ar putea învăța lucrurile pe care le știe Șuncădeporc. Șuncădeporc spusese: imposibil! Îi luase *ani întregi* ca să învețe unele dintre șmecheriile pe care le știa! De ce să le împărtășească tuturor? Asta ar însemna ca un șobolan tânăr să știe la fel de multe ca și el!

Fasole Periculoasă spusese: Trebuie să Cooperăm, altfel o să

Murim.

Acesta devenise următorul Gând. „Cooperează” fusese greu de redat, dar chiar și *keekee* obișnuiau să ajute un tovarăș orb sau rănit, și asta cu siguranță însemna cooperare. Linia groasă, unde Piersicuța apăsase tare pe hârtie, trebuia să însemne „nu”. Semnul de capcană putea însemna „mori” sau „rău” sau „evită”.

Ultimul Gând înscris pe peticul de hârtie era: Nu Stropipiți unde Mâncați. Asta a fost destul de simplu.

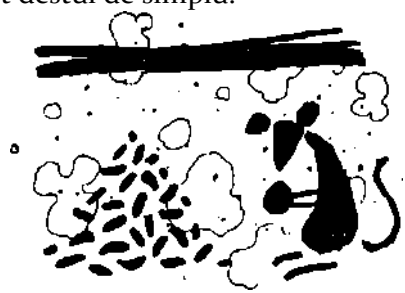

Acum Piersicuța luă bucata de grafit între cele două labe din față și desenă cu grijă: Niciun Șobolan Nu Trebuie să Omoare Alt Șobolan.

Se așeză. Da... nu-i rău... „capcană” era un semn foarte bun pentru moarte, și adăugase șobolanul mort pentru ca totul să pară cât se poate de *serios*.

— Dar să presupunem că trebuie s-o faci? spuse ea, continuând să privească lung desenele.

— Atunci trebuie s-o faci, răspunse Fasole Periculoasă. Dar n-ar

trebui totuși.

Piersicuța clătină tristă din cap. Îl susținea pe Fasole Periculoasă pentru că... ei bine, pentru că el avea ceva special. Nu era mare și nici iute, și era aproape orb și fără putere, și uneori uita să mănânce pentru că era ocupat să gândească lucruri pe care nimeni – cel puțin nimeni dintre șobolani – nu le gândise până atunci. Cele mai multe dintre gândurile astea îl supăraseră grozav pe Șuncădeporc, ca de pildă atunci când Fasole Periculoasă spusese: „Ce e *de fapt* un șobolan?" și Șuncădeporc răspunsese: „Dinți. Gheare. Coadă. Fugă. Ascunziș. Mâncare. Asta e un șobolan."

Fasole Periculoasă spusese: „Dar acum noi putem spune: «Ce e un șobolan?» Și asta înseamnă că suntem mai mult de-atât."

„Suntem *șobolani",* îl contrazise Șuncădeporc. „Alergăm de colo până colo și chițcăim și furăm și facem alți șobolani. Pentru asta suntem *făcuți!"*

„De către cine?" întrebase Fasole Periculoasă și asta dusese la o altă discuție în contradictoriu despre teoria Marelui Șobolan din Adâncul Pământului.

Dar chiar și Șuncădeporc îl urma pe Fasole Periculoasă, la fel ca și alți șobolani ca Negrumat și Gogoașă Gogonată, și ascultau atunci când vorbea el.

Piersicuța asculta întotdeauna ce vorbeau *ei.* „Ni s-au dat nasuri", le spusese Negrumat plutoanelor. *Cine* le dăduse nasurile? Gândurile lui Fasole Periculoasă pătrundeau pe nesimțite în mințile celorlalți, fără ca ei să-și dea seama.

El formula feluri noi de a gândi. Crea cuvinte noi. Propunea moduri noi de a înțelege lucrurile care li se întâmplau. Șobolanii mari, șobolanii plini de cicatrice îl ascultau pe micuțul șobolan pentru că Schimbarea îi purtase în teritorii întunecate, necunoscute, iar el părea să fie singurul care avea cât de cât idee încotro se îndreptau.

Piersicuța îl lăsă așezat lângă lumânare și se duse să-l caute pe Șuncădeporc. Șuncădeporc stătea lângă un zid. La fel ca majoritatea șobolanilor bătrâni se ținea întotdeauna aproape de ziduri și se ferea de spațiile deschise și de prea multă lumină. Părea să tremure.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Șuncădeporc se opri din tremurat.

— Bine, bine, n-am nimic! se răsti la ea Șuncădeporc. Doar câteva spasme, nimic grav!

— Dar am văzut că n-ai plecat cu niciunul dintre plutoane, spuse

Piersicuța.

— N-am nimic! strigă bătrânul șobolan.

— Mai avem câțiva cartofi în boccele...

— *Nu* vreau *mâncare!* Nu am *nimic!*

... Ceea ce însemna că avea *ceva.* Ăsta era motivul pentru care nu voia să le împărtășească și celorlalți toate lucrurile pe care le știa. Ceea ce știa el era tot ce-i mai rămăsese. Piersicuța știa ceea ce le făceau șobolanii, conform obiceiului, conducătorilor prea bătrâni. Urmărise chipul lui Șuncădeporc atunci când Negrumat – mai tânărul, mai puternicul Negrumat – le vorbise plutoanelor sale, și mai știa că Șuncădeporc se gândea și el la asta. Sigur, atunci când ceilalți îl priveau arăta foarte bine, dar în ultimul timp se odihnea mai mult și stătea mai mult ascuns prin colțuri.

Șobolanii bătrâni erau alungați, ca să se țină ascunși singuri în întuneric și mintea lor să o ia razna. Curând avea să fie un alt conducător.

Piersicuța ar fi vrut să-l facă să înțeleagă unul dintre Gândurile lui Fasole Periculoasă, dar bătrânului șobolan nu-i plăcea să stea de vorbă cu femelele. Toată viața considerase că femelele nu erau bune ca să stai de vorbă cu ele.

Gândul era:

Asta însemna: Noi Suntem Cei Schimbați. Noi Nu Suntem Ca Alți Șobolani.

Capitolul 4

„Cel mai important lucru pentru o aventură", își spuse Domnul Urechilă, „este să nu fie atât de lungă încât să te facă să pierzi prânzul."

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Puștiul, fata și Maurice se aflau într-o bucătărie mare. Puștiul știa că aceea era o bucătărie pentru că vedea uriașa plită neagră de fier de lângă vatră și oalele care atârnau pe pereți, și masa lungă, plină de zgârieturi. Ceea ce nu părea să existe aici era ceea ce se află de obicei într-o bucătărie, și anume mâncare.

Fata se apropie de o cutie de metal așezată într-un colț și trase din jurul gâtului o bucată de sfoară pe care, așa cum se văzu, se afla prinsă o cheie mare.

— Nu poți avea încredere în nimeni, spuse ea. Iar dracii de șobolani fură de o sută de ori mai mult decât pot mânca.

— Nu cred că fac asta, spuse puștiul. Cel mult de zece ori.

— Dintr-odată știi totul despre șobolani? spuse fata, descuind cutia de metal.

— Nu dintr-odată, am aflat astea când – Au! Asta chiar m-a *durut!*

— Iartă-mă, spuse Maurice. Te-am zgâriat din greșeală, nu?

Încercă să facă o strâmbătură care însemna „Nu fi așa de tâmpit, OK?", un lucru de altfel foarte greu de realizat cu o față de pisică.

Fata îi aruncă o privire bănuitoare, apoi se întoarse din nou la cutia de metal.

— Mai e aici niște lapte care nu s-a uscat de tot... și câteva capete de pește, spuse ea uitându-se înăuntru.

— Sună bine, spuse Maurice.

— Și cu băiatul tău ce facem?

— El? Poate să mănânce niște resturi mai vechi.

— Am pâine și cârnați, spuse fata, scoțând din dulapul metalic o cutie de tablă. Suntem cu toți foarte suspicioși în privința cârnaților. Mai e și o bucățică mică de brânză, dar e cam antică.

— Nu cred că ar trebui să-ți mâncăm mâncarea dacă e atât de puțină, spuse puștiul. Avem bani.

— Oh, tata spune că am crea o impresie foarte proastă asupra

orașului dacă nu ne-am arăta ospitalitatea. Știți, el e primarul.

— El e guvernul? întrebă puștiul.

Fata îl privi lung.

— Bănuiesc că da. Ce ciudat mod de exprimare. De fapt, consiliul orașului face legile. El doar conduce orașul și se ceartă cu toată lumea. Și el spune că n-ar trebui să avem rații mai mari decât ceilalți oameni, pentru a ne arăta solidaritatea în aceste vremuri vitrege. E destul de rău că turiștii au renunțat să ne mai viziteze băile calde, dar șobolanii au înrăutățit mult lucrurile. Fata scoase două farfurioare din uriașul bufet. Tata spune că dacă suntem cu toții raționali, toată lumea o să aibă suficient de mâncare, continuă ea. Ceea ce cred că este foarte lăudabil. Sunt întru totul de acord. Dar cred totuși că odată ce ți-ai *manifestat* solidaritatea, ar trebui să primești ceva în plus. De fapt, eu cred că noi primim ceva mai puțin decât ceilalți. Vă puteți închipui asta? Oricum... așadar, ești o pisică fermecată, da? încheie ea, turnând laptele într-o farfurioară.

Laptele se prelinse mai degrabă decât curse, dar Maurice era o pisică vagaboandă și ar fi băut chiar și lapte atât de stricat încât abia să se târască.

— Oh, da, așa e, fermecat, spuse el, cu mustăți alb-gălbui deasupra botului.

Pentru două capete de pește ar fi fost orice pentru oricine.

— Ai fost probabil pisica unei vrăjitoare, așa cred, pe care o chema Griselda sau ceva în genul ăsta, spuse fata, punând pe cealaltă farfurioară capetele de pește.

— Îhî, da, da, Griselda, da, spuse Maurice, fără să ridice capul.

— Care trăia probabil într-o căsuță de turtă dulce, în pădure.

— Îhî, da, da, spuse Maurice. Și pe urmă, pentru că nu era el dacă nu-și putea arăta puțin imaginația, adăugă: Doar că era o căsuță din pâine prăjită, pentru că era la cură de slăbire. O vrăjitoare care mânca foarte sănătos, Griselda asta.

Pentru o clipă fata păru nedumerită.

— Dar nu așa e povestea, spuse ea.

— Iartă-mă, te-am mințit, adevărul e că era o căsuță din turtă dulce, spuse repede Maurice.

Cine îți dădea de mâncare avea întotdeauna dreptate.

— Și sunt sigură că avea niște negi uriași.

— Domnișoară dragă, spuse Maurice, încercând să pară sincer, unii dintre negii ăia aveau atâta personalitate încât aveau propriii lor prieteni. Ăăă... cum te cheamă, domnișoară?

— Promiți să nu râzi de mine?

— Sigur.

La urma urmelor, poate că mai existau câteva capete de pește.

— Ăăă... Maliția.

— Ah.

— Râzi? întrebă ea pe un ton amenințător.

— Nu, răspunse Maurice nedumerit. De ce-aș râde?

— Nu crezi că e un nume caraghios?

Maurice se gândi la toate numele pe care le știa – Șuncădeporc, Fasole Periculoasă, Negrumat, Sardele...

— Mi se pare un nume obișnuit, spuse el.

Maliția îi aruncă o altă privire bănuitoare, apoi își îndreptă atenția către puști, care stătea cu obișnuitul lui zâmbet fericit și pierdut care îi apărea pe față atunci când nu avea altceva de făcut.

— Ai și *tu* un nume? spuse ea. Tu nu ești fiul mezin al unui rege, nu? Dacă numele tău începe cu „Prințul", ăsta e un indiciu clar.

Puștiul răspunse:

— Cred că numele meu e Keith.

— N-ai zis niciodată că ai avea un nume! exclamă Maurice.

— Până acum nimeni nu m-a întrebat, spuse puștiul.

— Keith nu e un început promițător de nume, spuse Maliția. Nu sugerează nici un mister. Nu trimite decât la Keith. Ești sigur că ăsta-i numele tău adevărat?

— E doar numele pe care l-am primit.

— Ah, așa mai merge. O *ușoară* sugestie de mister, spuse Maliția, părând brusc interesată. Atât cât să creeze suspans. Bănuiesc că ai fost răpit la naștere. Probabil că totuși ești adevăratul rege al vreunei țări, dar au găsit pe cineva care să semene cu tine și te-au înlocuit. În cazul ăsta, ar trebui să ai o sabie fermecată, doar că, știi, nu *arată* ca una fermecată, până când vine vremea să-ți împlinești destinul. Probabil că ai fost găsit pe treptele din fața unei uși.

— Da, am fost, spuse Keith.

— Vezi? Eu am întotdeauna dreptate!

Maurice încerca întotdeauna să afle ce voiau oamenii. Și intuia că ceea ce voia Maliția era o glumă. Dar nu-l mai auzise niciodată pe puștiul cu mutră de prostănac vorbind despre el.

— Ce făceai pe trepte? întrebă Maurice.

— Nu știu. Bănuiesc că scânceam, spuse Keith.

— N-ai spus niciodată asta, zise Maurice pe un ton acuzator.

— E important? întrebă Keith.

— Aveai probabil în coș lângă tine o sabie sau o coroană. Și ai probabil un tatuaj misterios sau un semn din naștere cu o formă ciudată, spuse Maliția.

— Nu cred. Nimeni n-a pomenit vreodată de așa ceva, răspunse Keith. Nu eram decât eu și păturica mea. Și un bilețel.

— Un bilețel? Dar asta este foarte *important!*

— În el scria: „19 sticle de lapte și un iaurt cu căpșuni", spuse Keith.

— Oh. Asta nu-i de prea mare ajutor, spuse Maliția. De ce nouăsprezece sticle de lapte?

— Era Breasla Muzicienilor. Un loc destul de mare. Despre iaurtul cu căpșuni nu știu nimic.

— Un orfan părăsit e un lucru bun, spuse Maliția. În fond, un prinț nu poate deveni decât rege, pe când un orfan misterios poate fi *orice*. Ai fost bătut și lăsat fără mâncare și închis într-o pivniță?

— Nu cred, spuse Keith, aruncându-i o privire ciudată. Toată lumea din Breaslă se purta frumos cu mine. Cei mai mulți erau oameni de treabă. M-au învățat o mulțime de lucruri.

— Și noi avem Bresle, spuse Maliția. Ele îi învață pe băieți să devină dulgheri și pietrari și lucruri de felul ăsta.

— Breasla m-a învățat muzică, spuse Keith. Eu sunt muzician. Și sunt bun. Îmi câștig singur existența de când aveam șase ani.

— Aha! Orfan misterios, talent deosebit, copilărie nefericită... începe să semene a ceva, spuse Maliția. Probabil că iaurtul cu căpșuni nici nu e important. Viața ta ar fi fost diferită dacă era vorba de iaurt cu banane? Cine poate spune? Câte feluri de muzică știi să cânți?

— Feluri? Nu există mai multe feluri de muzică. Nu există decât muzică pur și simplu, răspunse Keith. Dacă asculți, e doar muzică.

Maliția se uită la Maurice.

— Întotdeauna e așa? întrebă ea.

— Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de mult, răspunse pisica.

— Bănuiesc că abia așteptați să aflați totul despre mine, spuse Maliția. Doar că sunteți probabil mult prea politicoși ca să puneți întrebări.

— Oh, da, spuse Maurice.

— Ei bine, probabil că n-o să fiți surprinși să aflați că am două surori vitrege îngrozitoare, spuse Maliția. Și că eu trebuie să fac toată treaba din casă!

— Vai de mine, spuse Maurice, întrebându-se dacă mai existau capete de pește și, în cazul în care mai existau capete de pește, dacă

meritau toată chestia asta.

— Ei, cea mai mare parte din treabă, spuse Maliția, pe tonul cu care ar fi dezvăluit ceva cu totul nefericit. În mod clar o parte din ea. Știți, trebuie să-mi fac curat în cameră! Și este *extrem* de neîngrijită!

— Vai, da!

— *Și* este aproape cel mai mic dormitor posibil. Practic nu există dulapuri, iar pe rafturile de cărți nu e nici un pic de loc!

— Vai, da!

— Și oamenii sunt îngrozitor de răi cu mine. Observați, vă rog, că ne aflăm într-o *bucătărie*. Iar eu sunt fiica primarului. S-ar cuveni ca fiica unui primar să spele vasele cel puțin o dată pe săptămână? Eu cred că *nu!*

— Vai, da!

— Și uitați-vă la hainele astea rupte și ponosite pe care trebuie să le port!

Maurice se uită. Nu se pricepea prea mult la haine. Pentru el blana era suficientă. Din câte-și dădea seama, rochia Maliției era la fel ca orice altă rochie. Părea să aibă tot ce trebuie. Nu existau găuri în ea, cu excepția celor prin care se ițeau capul și brațele.

— Ei, ia uitați-vă aici, spuse Maliția, arătând spre un anumit loc la tiv, care lui Maurice nu i se păru cu nimic diferit de restul rochiei. A trebuit să-l cos singură, știți?

— Vai de...

Maurice se întrerupse. Din locul în care se afla putea vedea rafturile goale. Și mai important, îl putea vedea pe Sardele alunecând în jos dintr-o crăpătură în tavanul spart. În spate ducea un rucsac.

— Și pe lângă asta, *eu* sunt cea care trebuie să stea la coadă în fiecare zi pentru pâine și cârnați..., continuă Maliția, dar Maurice o asculta încă și mai puțin decât o făcuse înainte.

Trebuia să fie Sardele! își spuse el. Idiotul! Întotdeauna o lua înaintea Plutonului de Dezactivare a Capcanelor! Și din toate bucătăriile în care putea intra, trebuia să fie asta! În orice clipă fata avea să se întoarcă și să țipe.

Iar Sardele ar lua-o probabil ca pe niște aplauze. Pentru el, viața nu era decât un spectacol. Alți șobolani nu făceau decât să alerge de colo până colo chițcăind și stricând totul, și asta era suficient pentru a-i convinge pe oameni că aveau de-a face cu o invazie de rozătoare. Dar nu, Sardele trebuia întotdeauna să exagereze. Sardele cu cântecele și dansurile lui *yowoorll*.

— ... și șobolanii fură tot, continuă Maliția. Iar ce nu fură, strică.

E groaznic! Consiliul a tot cumpărat mâncare din celelalte orașe, dar niciunul dintre ele nu are prea multă de dat. Trebuie să cumpărăm porumb și altele de la negustorii care urcă pe râu. De aceea e pâinea atât de scumpă.

— Scumpă, da? spuse Maurice.

— Am încercat cu capcane și câini și pisici și otravă, și totuși șobolanii continuă să apară, spuse fata. Și s-au învățat să fie șmecheri. Acum nici nu prea mai ajung în capcanele noastre. Hei! Și nu capăt decât 50 de penny pentru o coadă. La ce bun ne oferă vânătorii de șobolani 50 de penny pentru o coadă, dacă șobolanii sunt așa de vicleni? Vânătorii de șobolani spun că și ei trebuie să folosească tot felul de șmecherii ca să-i prindă.

În spatele ei, Sardele se uită cu atenție prin încăpere și apoi le făcu semn celorlalți șobolani din tavan să salte frânghia.

— Nu crezi că acum ar fi timpul să *pleci* de-aici? spuse Maurice.

— De ce te strâmbi așa? îl întrebă Maliția, uitându-se lung la el.

— Oh... ei bine, știi genul ăla de pisică ce rânjește tot timpul? Ai auzit de ea? Ei bine, eu sunt genul ăla care face strâmbături ciudate, spuse disperat Maurice. Și uneori pur și simplu încep să strig și zic chestii de genul *pleacă de-aici, pleacă de-aici* – vezi, iar am făcut asta! E o boală. Probabil că am nevoie de terapie – *oh, nu face asta, nu e momentul să faci asta* – hopa, iar am început...

Sardele își scosese din rucsac pălăria de pai. În mână avea un mic baston.

Era un obicei *bun,* chiar și Maurice trebuia s-o recunoască. Unele orașe puseseră afișe pentru un fluieraș de șobolani chiar după ce Sardele a făcut-o prima oară. Oamenii puteau suporta șobolani în smântână, și șobolani pe acoperișuri, și șobolani în ceainice, dar un șobolan care bate step era totuși prea mult. Dacă vedeai șobolani bătând step... ei bine, atunci aveai mari probleme. Maurice își spusese că dacă șobolanii ar fi putut cânta și la acordeon, ar fi reușit să dea gata două orașe într-o singură zi.

Se uitase prea mult în sus. Maliția se întoarse și rămase cu gura căscată de șoc și de groază, pe când Sardele își continua numărul. Pisica o văzu întinzând mâna după o cratiță aflată pe masă. O aruncă, cu mare precizie.

Dar Sardele știa să se ferească de cratițe. Șobolanii erau obișnuiți să se arunce în ei cu tot felul de lucruri. O luase deja la fugă înainte ca acea cratiță să fi parcurs jumătate din traseul până la el, și apoi țâșni pe scaun, și apoi sări pe podea, și apoi se ascunse în spatele dulapului,

și apoi se auzi un pocnet... ascuțit, metalic, final.

— A-ha! spuse Maliția, pe când Maurice și Keith rămaseră privind lung dulapul. Un șobolan mai puțin, în orice caz. Zău că-i *urăsc*...

— A fost Sardele, spuse Keith.

— Nu, categoric a fost un șobolan, spuse Maliția. Sardelele nu pot invada o bucătărie. Probabil că vă gândiți la invazia de homari din...

— Își spunea Sardele, pentru că văzuse numele ăsta pe o cutie veche de conserve și i se păruse că sună șic, spuse Maurice.

Se întrebă dacă să îndrăznească să se uite în spatele dulapului.

— Era un șobolan de treabă, spuse Keith. Obișnuia să-mi fure cărțile când mă învățau să citesc.

— Iertați-mă, dar ați înnebunit? spuse Maliția. Era un *șobolan*. Singurul șobolan de treabă e șobolanul *mort!*

— *Hello!* se auzi o voce subțirică.

Venea din spatele dulapului.

— Nu poate fi viu! E o capcană *uriașă!* spuse Maliția. Are dinți!

— E cineva acolo? Doar bastonul s-a îndoit..., spuse vocea.

Dulapul era masiv, iar lemnul atât de vechi încât se înnegrise și devenise în timp la fel de tare și greu ca piatra.

— Ăsta nu e un șobolan care vorbește, nu? spuse Maliția. Vă rog, spuneți-mi că șobolanii nu pot să vorbească!

— De fapt, acum chiar e destul de îndoit, spuse vocea, ușor înăbușită.

Maurice se uită cu ochii mijiți în spațiul îngust din spatele dulapului.

— Îl văd, spuse el. A băgat bastonul între dinții capcanei când s-au închis! Ai grijă, Sardele, cum te descurci?

— E-n regulă, boss, spuse Sardele din întuneric. Dacă nu era capcana asta, aș fi zis că totul e perfect. Am pomenit de bastonul care s-a îndoit?

— Da.

— De-atunci s-a îndoit ceva mai mult, boss.

Keith apucă o muchie a dulapului și gemu pe când încercă să îl miște.

— E greu ca o stâncă! spuse el.

— E plin de vase, spuse Maliția, complet uimită. Dar șobolanii *totuși* nu vorbesc, nu?

— Dă-te la o parte! strigă Keith.

Apucă marginea din spate a dulapului cu amândouă mâinile, își

propti un picior în perete și trase în sus.

Încet, ca un copac gros și puternic, dulapul se mișcă în față. Vasele începură să cadă din el pe când se apleca, iar farfuriile alunecau pe rând ca și cum niște cărți de joc foarte scumpe erau împărțite într-un splendid mod haotic. Chiar și așa câteva supraviețuiră după ce căzură pe podea, la fel ca și un număr de cești și farfurioare pe când dulapul se deschise, ceea ce mări distracția, doar că asta nu mai contă, pentru că atunci dulapul uriaș și greu de lemn se prăbuși cu zgomot peste ele.

O farfurie miraculos de întreagă se rostogoli pe lângă Keith, se învârti și iar se învârti, pentru a coborî în final pe pardoseală cu acel sunet *zdrangzdrangzdraaaaannnggg* pe care îl auzi întotdeauna în aceste împrejurări nefericite.

Keith întinse mâna către capcană și îl înșfăcă pe Sardele. În clipa în care îl trase pe șobolan în sus bastonul cedă și capcana se închise cu o pocnitură puternică. O bucățică din baston zbură învârtindu-se prin aer.

— Ești bine? întrebă Keith.

— Ei bine, boss, tot ce pot să spun e că-i un lucru bun că șobolanii nu poartă desuuri... Mulțam, boss, spuse Sardele.

Era cam dolofan pentru un șobolan, dar când picioarele lui dansau, putea pluti pe deasupra podelei ca un balon.

Și se auzi zgomotul unui picior care bătea step.

Maliția, cu brațele încrucișate și cu o expresie încruntată, se uită la Sardele, apoi la Maurice, apoi la Keith cel cu mutră de prostănac, și în final la dezastrul de pe podea.

— Ăăă... îmi pare rău pentru balamuc, spuse Keith. Dar el era...

Maliția făcu un semn cu mâna.

— OK, spuse ea, ca după o matură chibzuință. Cred că lucrurile stau cam așa. Șobolanul este un șobolan fermecat. Pun pariu că nu e singurul. Ceva s-a întâmplat cu el, sau cu ei, și acum sunt cu adevărat inteligenți, în ciuda stepului. Și... sunt prieteni cu pisica. Deci... de ce ar fi prieteni șobolanii cu o pisică? Și asta înseamnă că... există un fel de înțelegere, așa-i? Știu! Nu-mi spuneți, nu-mi spuneți...

— Ei? făcu Keith.

— N-aș crede că cineva trebuie să-ți spună vreodată *ceva,* spuse Maurice.

— ...e ceva legat de invaziile de șobolani, nu-i așa? Toate orașele alea despre care am auzit... de fapt, ați auzit și voi, așa că v-ați întovărășit cu zi-i pe nume ăsta...

— Keith, spuse Keith.

— ...da... și mergeți din oraș în oraș, pretinzând că există o invazie de șobolani, și zi-i pe nume ăsta...

— Keith.

— ...da... pretinde că e un fluieraș de șobolani și voi îl urmați cu toții. Am dreptate? Totul e de fapt o mare pungășie, așa-i?

Sardele ridică privirea spre Maurice.

— Ne-a prins la fix, boss, spuse el.

— Așa că acum trebuie să-mi dați un motiv bun ca să nu chem Garda să pună mâna pe voi, spuse triumfător Maliția.

Nu am de ce să-ți dau, își spuse Maurice, pentru că n-ai s-o faci. Doamne, oamenii sunt atât de *simplu* de manipulat. Se frecă de piciorul Maliției și-i aruncă un zâmbet afectat.

— Dacă o faci, n-o să afli niciodată cum se termină povestea, spuse el.

— Ah, o să se termine cu voi în *temniță,* spuse Maliția, dar Maurice o văzu uitându-se lung la Keith cel cu mutră de prostănac și la Sardele.

Sardele încă mai avea pe cap pălărioara de pai. Când e vorba să atragi atenția, genul ăsta de lucruri contează mult.

Când o văzu încruntându-se la el, Sardele își scoase pălăria de pai și o ținu de calotă în fața lui.

— Există ceva ce *chiar* aș vrea să aflu, boss, spuse el, dacă tot e vorba să aflăm diverse lucruri.

Maliția ridică o sprânceană.

— Ei? întrebă ea. Și nu-mi spune „boss”!

— Aș vrea să aflu de ce nu există niciun șobolan în orașul ăsta, șefa, spuse Sardele.

Și bătu nervos câțiva pași de step. Privirea Maliției putea fi mai furioasă decât a unei pisici.

— Ce vrei să spui cu niciun șobolan? întrebă ea. Există o *invazie* de șobolani! Și oricum, *tu* ești șobolan!

— Există găuri de șobolan peste tot și există câțiva șobolani morți, dar n-am găsit nicăieri vreun șobolan viu, șefa!

Maliția se aplecă înainte.

— Dar *tu* ești șobolan! spuse ea.

— Da, șefa. Dar *noi* am sosit în oraș abia azi-dimineață.

Sardele rânji nervos pe când Maliția îl privea lung.

— Vrei niște brânză? Mă tem că e numai în capcană.

— Nu cred, oricum mulțumesc mult, spuse Sardele, cu grijă și

foarte politicos.

— N-are rost, cred că e într-adevăr momentul să spunem adevărul, zise Keith.

— Nununununununu, spuse Maurice, care nu putea să *sufere* chestia asta. Totul se întâmplă pentru că...

— Ai dreptate, domnișoară, spuse Keith obosit. Mergem din oraș în oraș cu o mână de șobolani și păcălim oamenii ca să ne dea bani să plecăm. Asta facem. Îmi pare rău că am făcut-o. Asta trebuia să fie ultima oară. Îmi pare foarte rău. Ți-ai împărțit mâncarea cu noi, și nici n-aveai prea multă. Ar trebui să ne fie rușine.

Maurice o urmărea pe Maliția cântărind lucrurile în minte și i se părea că mintea ei funcționa altfel decât mintea celorlalți oameni. Ea înțelegea toate lucrurile astea complicate fără să se gândească măcar. Șobolani fermecați? Da, da. Pisici care vorbeau? Era o chestie de mult fumată pentru ea. Lucrurile ușoare erau cele care păreau complicate.

Buzele ei se mișcau, și Maurice își dădu seama că *din toate astea ea făcea o poveste.*

— Așadar..., spuse ea, ați venit împreună cu șobolanii voștri dresați...

— Noi preferăm să spunem „șobolani educați", șefa, o întrerupse Sardele.

— ... în regulă, șobolanii voștri educați, și vă instalați într-un oraș, și... ce se întâmplă cu șobolanii care sunt deja acolo?

Sardele se uită neajutorat la Maurice. Maurice dădu din cap către el, ca să continue. Urmau să aibă necazuri mari dacă Maliția nu construia o poveste care să-i fie pe plac.

— Se feresc de noi, boss, adică șefa, spuse Sardele.

— Și ei știu să vorbească?

— Nu, șefa.

— Cred că cei din Clan îi consideră cam tembeli, spuse Keith.

— Vorbeam cu Sardele, spuse Maliția.

— Scuze, spuse Keith.

— Și nu mai există aici *niciun* șobolan? continuă Maliția.

— Nu, șefa. Câteva schelete vechi și niște grămezi de otravă și o mulțime de capcane, șefa. Dar niciun șobolan, șefa.

— Dar vânătorii de șobolani apar cu o grămadă de cozi de șobolan în fiecare zi!

— Eu spun ce-am văzut, boss. Șefa. Niciun șobolan, boss. Șefa. Niciun șobolan pe nicăieri pe unde am fost, șefa boss.

— Te-ai *uitat* vreodată la cozile de șobolan, domnișoară? spuse

Maurice.

— Ce vrei să spui? zise Maliția.

— Sunt false, răspunse Maurice. Cel puțin unele dintre ele. Nu sunt decât șireturi vechi de ghete. Am văzut câteva pe stradă.

— Nu erau cozi adevărate? întrebă uimit Keith.

— Sunt pisică. Crezi că nu știu cum arată o coadă de șobolan?

— Cu siguranță oamenii ar observa! spuse Maliția.

— Daaa? spuse Maurice. Știi căpăcelul ăla de metal de la capătul șireturilor?

— Căpăcelul? Ce legătură are cu discuția noastră? se răsti la el Maliția. Și apoi, cum de știe o pisică despre așa ceva?

— Fiecare trebuie să știe *ceva,* spuse Maurice. Te-ai uitat vreodată cu atenție la cozile de șobolan?

— Sigur că nu. Poți să iei ciuma de la șobolani! spuse Maliția.

— Așa e, îți explodează picioarele, spuse Maurice și râânji. De aceea n-ai văzut căpăcelele de metal. Ți-a explodat piciorul în ultimul timp, Sardele?

— Astăzi nu, boss, spuse Sardele. Oricum, nu e nici măcar amiază.

Maliția păru încântată.

— *A-ha,* spuse ea, și lui Maurice i se păru că „ha"-ul suna oarecum periculos.

— Așadar... n-o să-i spui Gărzii despre noi? îndrăzni el plin de speranță.

— Ce, că am stat de vorbă cu un șobolan și o pisică? spuse Maliția. Bineînțeles că nu. I-ar spune tatălui meu că iar am inventat povești și o să mă încuie din nou afară din camera mea.

— Ești încuiată *afară* din camera ta drept pedeapsă? întrebă Maurice.

— Da. Asta înseamnă că nu pot ajunge la cărțile mele. Eu sunt o persoană destul de specială, după cum v-ați dat probabil seama, spuse plină de mândrie Maliția. N-ați auzit de surorile Crimă? Agoniza și Eviscera Crimă? Erau bunica și sora bunicii. Scriau... basme.

Ah, pentru moment am scăpat aici, își spuse Maurice. Cel mai bine e s-o lăsăm să vorbească.

— Eu nu sunt un cititor pasionat, cum de altfel nicio pisică nu e, spuse el. Și ce erau astea? Povești despre omuleți cu aripi și cu voci subțiri care sunau ca niște clopoței?

— Nu, spuse Maliția. Nu se dădeau în vânt după omuleții cu aripi și cu voci de clopoței. Ele scriau... basme *adevărate.* Povești cu o

mulțime de sânge și oase și lilieci și șobolani. De la ele am *moștenit* talentul de povestitoare, adăugă ea.

— M-am gândit eu că l-ai moștenit, spuse Maurice.

— Și dacă nu există șobolani sub oraș iar vânătorii de șobolani ne arată *șireturi de ghete,* atunci miroase urât, spuse Maliția.

— Scuze, spuse Sardele. Cred că eu sunt de vină. Sunt puțin cam nervos și...

Brusc se auziră niște zgomote de la etaj.

— Repede, ieșiți prin curtea din spate! le ceru Maliția. Urcați în fânul de deasupra grajdului! O să vă aduc ceva de mâncare! Știu *exact* cum merg treburile!

Capitolul 5

Guz Rupert era cel mai curajos șobolan din câți existau. Toată lumea din Vizuina Blănoasă spunea asta.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Negrumat se afla câteva străzi mai încolo, într-o galerie, agățat de patru bucăți de sfoară prinse de harnașamentul lui. Erau legate de un băț așezat ca un balansoar pe spatele unui șobolan foarte gras; doi șobolani erau așezați la celălalt capăt, iar alți câțiva îl țineau în echilibru.

Negrumat atârna chiar deasupra dinților marii capcane care umplea complet tunelul.

Chițcăi semnalul de oprire. Bățul vibră puțin sub greutatea lui.

— Sunt chiar deasupra brânzei. Miroase a Supergustoasă de Sfrijidorf cu Vinișoare Albastre de Mucegai. E neatinsă. Și destul de veche. Apropiați-mă cam două labe[3].

Bățul se mișcă în sus și-n jos pe când Negrumat era împins înainte.

— Ai grijă, domnule, spuse unul dintre șobolanii mai tineri care umpleau galeria în spatele Plutonului de Dezactivare a Capcanelor.

Negrumat mormăi și se uită în jos la dinții capcanei, aflați la câțiva centimetri de nasul lui. Scoase dintr-o centură o bucată scurtă de lemn, la capătul căreia fusese lipit un ciob minuscul de oglindă.

— Hei, îndreptați lumânarea puțin în direcția asta, ceru el. Bun. Așa e bine. Acum, ia să vedem... împinse oglinda printre dinții capcanei și o răsuci ușor. Ah, exact cum credeam... e cu siguranță *Mica Mușcătoare Prattle-Tranca-Fleanca și Johnson*. Una dintre vechile Numărul 3, dar cu o închizătoare de siguranță în plus. OK. La astea ne pricepem, nu-i așa? Avem brânză pentru ceai, flăcăi!

Dinspre cei care priveau se auzi un râs nervos, dar o voce spuse:

— Oh, astea sunt *ușoare*...

— *Cine a zis asta?* întrebă tăios Negrumat.

Se lăsă tăcerea. Negrumat își întinse gâtul înapoi. Șobolanii tineri se dăduseră într-o parte cu grijă, lăsând să se vadă unul singur care părea foarte stingher.

— Ah, Nutritiva, spuse Negrumat, întorcându-se înapoi la mecanismul capcanei. Ușor, zici? Mă bucur s-o aud. Atunci ne poți

arăta cum se face.

— Ăăă... când am spus ușor..., începu Nutritiva. Vreau să spun că Însaramură mi-a arătat pe capcana de probă și a zis că...

— Nu-i nevoie să fii modestă, spuse Negrumat, cu o sclipire veselă în ochi. Totu-i pregătit. Eu o să stau și-o să mă uit, da? Poți să intri în harnașament și s-o faci, nu-i așa?

— ...Dar... dar... dar..., dacă mă gândesc mai bine, n-am reușit să văd prea limpede când ne-a arătat, și... și... și...

— Uite ce, spuse Negrumat. O să lucrez *eu* la capcană, da?

Nutritiva păru foarte ușurată.

— Iar tu poți să-mi spui *exact* ce am de făcut, adăugă Negrumat.

— Ăăă..., începu Nutritiva.

Acum părea gata să revină foarte repede în plutonul stropipinoșilor.

— Grozav, spuse Negrumat.

Puse cu grijă la loc oglinda și scoase din centură o bucată de metal. Atinse cu grijă capcana. Nutritiva se înfioră auzind zgomotul de metal lovind metalul.

— Ei, ce spuneam... oh, da, iată o bară și un arc micuț și o închizătoare. Acum ce trebuie să fac, domnișoară Nutritiva?

— Ăăă... ăăă... ăăă, se bâlbâi Nutritiva.

— Lucrurile *scârțâie* aici, domnișoară Nutritiva, spuse Negrumat, din adâncurile capcanei.

— Ăăă... ăăă... fixezi aia, cum îi spune...

— *Care* aia-cum-îi-spune, domnișoară Nutritiva? Nu te grăbi, hopa, bucățica asta de metal se clatină, dar nu vreau să te grăbesc în niciun fel...

— Fixezi... ăăă... chestia aia... ăăă... aia... ăăă...

Ochii Nutritivei se roteau nebunește în orbite.

— Poate că e această mare PAC! Au au au ...!

Nutritiva leșină.

Negrumat se strecură afară din harnașamentul lui și-și dădu drumul pe capcană.

— S-a rezolvat, spuse el. Am prins-o bine, nu se mai desface. Acum, băieți, puteți s-o trageți din drum. Se întoarse la plutonul său și lăsă să cadă o bucată de brânză foarte veche pe stomacul tremurător al Nutritivei. În afacerea asta cu capcanele cel mai important lucru e să fii hotărât. Ori ești hotărât, ori ești mort. Al doilea șoarece ia brânza. Negrumat adulmecă aerul. Ei bine, niciunui om care ar ajunge în locul ăsta nu i-ar fi greu să creadă că *acum* există șobolani pe-aici...

Ceilalți recruți scoaseră un chicotit nervos, așa cum râd oamenii care au văzut că altcineva a atras atenția profesorului și se bucură că nu sunt ei.

Negrumat desfăcu un petic de hârtie. El era un șobolan de acțiune, și ideea că lumea putea fi țintuită în mici semne îl cam neliniștea. Dar își dădea seama cât de folositor era asta. Când desena imagini ale dispunerii unei galerii, hârtia *ținea minte*. Mirosurile noi n-o zăpăceau. Alți șobolani, care știau să citească, puteau vedea în capul lor ceea ce văzuse cel ce scrisese.

Negrumat inventase hărțile. Erau un desen al lumii.

— Ce chestie uluitoare tehnologia asta nouă, spuse el. Așa... aici e marcată otravă, la două galerii în spate. Ai văzut-o, Însaramură?

— Îngropată și stropipită bine, spuse Însaramură, adjunctul lui. Și era otrava cenușie Nr. 2.

— Bun băiat, spuse Negrumat. Asta-i o mâncare neplăcută.

— Erau mulți *keekee* morți în jurul ei.

— Sunt convins că erau. Nu există antidot pentru chestia asta.

— Am găsit tăvițe și cu Nr. 1 și Nr. 3, spuse Însaramură. O mulțime.

— Dacă ești înțelept, poți supraviețui otrăvii Nr. 1, spuse Negrumat. Nu uitați asta, voi toți. Iar dacă mâncați vreodată otravă Nr. 3, avem ceva care vă poate scăpa. Adică până la urmă o să trăiți, dar or să fie câteva zile în care o să vă doriți să muriți...

— Există *o mulțime* de otravă, Negrumat, spuse Însaramură, agitat. Mai multă decât am văzut vreodată. Și peste tot oase de șobolan.

— Un indiciu prețios deci pentru supraviețuire, spuse Negrumat, pornind pe o nouă galerie. Nu mâncați un șobolan mort dacă nu știți de ce a murit. Altfel o să muriți și voi de același lucru.

— Fasole Periculoasă crede că n-ar trebui să mâncăm deloc șobolani, spuse Însaramură.

— Mda, poate, mda, răspunse Negrumat, dar când sunteți în galerii trebuie să fiți practici. Nu irosiți niciodată o hrană bună. Și cineva să o trezească pe Nutritiva!

— O mulțime de otravă, spuse Însaramură, pe când plutonul se urnea din loc. Fără-ndoială, pe aici oamenii urăsc *teribil* șobolanii!

Negrumat nu răspunse. Vedea că șobolanii începeau să devină agitați. În galeriile de șobolani se simțea mirosul fricii. Nu mai găsiseră niciodată așa de multă otravă până atunci. Negrumat nu-și făcea de obicei griji pentru nimic, iar acum nu-i plăcea că începea să

simtă în adâncul sufletului îngrijorarea...

Un șobolan mic. Apăru în fugă, cu răsuflarea tăiată, cu pași mărunți și repezi, din tunel și se ghemui în fața lui.

— Sunt Rinichi, domnule, Plutonul de Stropipire Grea Nr. 3, izbucni el. Am găsit o capcană, domnule! Altfel decât cele obișnuite! Fraged a intrat direct în ea! Veniți repede, vă rog!

În podul de deasupra grajdului era o mulțime de fân, și căldura care venea de la caii de dedesubt făcea ca locul să fie confortabil și plăcut.

Keith stătea întins pe spate, uitându-se la tavan și fredonând ușor o melodie. Maurice își privea prânzul, unul căruia îi tremura nasul.

Până în momentul în care țâșni asupra prăzii sale, Maurice arăta asemenea unui mecanism ucigător suplu. Lucrurile merseră însă prost chiar înainte să sară. Spatele i se arcui, se mișcă dintr-o parte în alta tot mai iute, coada îi biciui aerul ca un șarpe, apoi se năpusti înainte, cu ghearele scoase...

— Chiț!

— OK, uite care-i treaba, îi spuse Maurice ghemotocului tremurător dintre labele lui. Nu trebuie decât să spui ceva. Orice. „Dă-mi drumul", sau poate chiar „Ajutor!". *Chiț* nu merge. Nu-i decât un zgomot. Trebuie doar să ceri, și-o să-ți dau drumul. Nimeni nu poate spune că nu am o etică în privința asta.

— *Chiț!* țipă ascuțit șoarecele.

— Corect, spuse Maurice și îl omorî în aceeași clipă.

Îl duse cu el în colțul unde Keith stătea acum așezat pe paie și-și termina de mâncat un sendviș cu carne de vită și castraveți murați.

— Nu știa să vorbească, spuse repede Maurice.

— Nu te-am întrebat nimic, spuse Keith.

— Vreau să spun că i-am dat o șansă, spuse Maurice. M-ai auzit, nu? Nu trebuia decât să spună că nu vrea să fie mâncat.

— Bine.

— Vreau să spun că pentru tine e în regulă, nu e ca și cum ar trebui să vorbești cu sendvișurile, spuse Maurice, ca și cum era încă deranjat de ceva.

— N-aș ști ce să le spun, zise Keith.

— Și aș vrea să subliniez faptul că nici nu m-am jucat cu el, spuse Maurice. O singură lovitură cu bătrâna mea labă și „adio, asta-i tot ce-a mai scris", doar că în mod evident șoarecele n-a scris nimic pentru că nu e *în niciun fel* inteligent.

— Te cred, spuse Keith.

— N-a simțit nimic, continuă Maurice.

Se auzi un țipăt de undeva dintr-o stradă din apropiere, apoi un zgomot de vase sparte. În ultima jumătate de oră se auziseră o mulțime de zgomote asemănătoare.

— Se pare că băieții sunt încă în plină activitate, spuse Maurice, ducând șoarecele mort în spatele unei grămezi de fân. Nimic nu poate provoca un țipăt mai sănătos decât vederea lui Sardele dansând pe o masă.

Ușa grajdului se deschise. Un bărbat intră, înhamă doi cai și apoi îi duse afară. La scurt timp se auzi zgomotul unei trăsuri care ieșea din curte.

Câteva secunde mai târziu, de jos veniră trei ciocănituri puternice. Se auziră din nou. Și apoi din nou. În cele din urmă, vocea Maliției spuse:

— Ei, voi doi, sunteți acolo sus sau nu?

Keith se târî afară din fân și se uită în jos.

— Da, spuse el.

— Nu ați auzit ciocănitul secret? spuse Maliția, uitându-se în sus, la el, nemulțumită.

— N-a sunat ca un ciocănit secret, spuse Maurice, cu gura plină.

— Aia e vocea lui Maurice? întrebă bănuitoare Maliția.

— Da, spuse Keith. Trebuie să-l scuzi, tocmai mănâncă pe cineva.

Maurice înghiți repede.

— Nu e *cineva!* șuieră el. E *cineva* doar dacă poate vorbi! Altfel e doar mâncare!

— Ăsta *e* un ciocănit secret! se răsti Maliția. Mă pricep bine la lucrurile astea! Iar voi trebuie să răspundeți tot cu un ciocănit secret!

— Dar dacă cineva ciocănea la ușă doar așa, știi, pentru că era binedispus, iar noi răspundeam la ciocănit, ce ar fi putut crede că se află aici sus? întrebă Maurice. Un gândac extrem de mare?

Maliția tăcu pentru o clipă, ceva cu totul neobișnuit pentru ea. Apoi spuse:

— E un argument bun, foarte bun. Știu ce o să fac, o să strig „Sunt eu, Maliția", și *apoi* o să ciocănesc în felul ăla secret, și așa o să știți că sunt eu și o să ciocăniți la fel și voi. OK?

— Dar de ce să nu spunem doar „Hei, suntem aici sus"? întrebă nevinovat Keith.

Maliția oftă.

— Chiar nu ai *deloc* simțul dramaticului? Uite ce e, tata s-a dus la

Primărie să se întâlnească cu ceilalți membri ai consiliului. A zis că vasele sparte au fost ultima picătură!

— Vasele? spuse Maurice. I-ai zis de Sardele?

— A trebuit să-i spun că m-am speriat de un șobolan uriaș și că am încercat să mă sui pe dulap ca să scap de el, spuse Maliția.

— Ai mințit?

— I-am spus doar o poveste, răspunse calmă Maliția. Și chiar a fost una bună. A părut mult mai adevărată decât ar fi sunat adevărul adevărat. Un șobolan care bate step? Oricum, nu l-a interesat prea mult pentru că azi au fost o *mulțime* de plângeri. Șobolanii voștri dresați necăjesc foarte tare oamenii. Mă bucur grozav.

— Nu sunt șobolanii *noștri,* sunt propriii lor stăpâni, spuse Keith.

— Și întotdeauna se mișcă repede, spuse Maurice plin de mândrie. Nu se încurcă atunci când e vorba să... încurce treburile.

— Într-un oraș în care am fost luna trecută, consiliul a pus un anunț pentru un fluieraș chiar a doua zi de dimineață, spuse Keith. Acela a fost momentul de glorie al lui Sardele.

— Tata a țipat mult și a trimis după Păturică și Țepușe, spuse Maliția. Ei sunt vânătorii de șobolani! Și știți ce înseamnă asta, nu?

Maurice și Keith se uitară unul la altul.

— Hai să ne facem că nu știm, spuse Maurice.

— Înseamnă că putem să ne strecurăm în coșmelia lor și să rezolvăm misterul cozilor-șireturi! spuse Maliția. Îi aruncă lui Maurice o privire atentă. Desigur, ar fi mult mai... satisfăcător dacă am fi patru copii și un câine, ceea ce reprezintă numărul potrivit pentru o aventură, dar trebuie să ne mulțumim cu ce avem.

— Hei, noi doar furăm de la guverne, spuse Maurice.

— Ăăă... evident, numai guverne care nu sunt tații cuiva, spuse Keith.

— Și? întrebă Maliția, aruncându-i o privire ciudată lui Keith.

— Asta nu-i totuna cu a fi criminali! spuse Maurice.

— Oh, dar când vom avea dovada, putem s-o ducem la consiliu și atunci nu va fi nimic criminal, pentru că vom salva situația, spuse Maliția, cu o răbdare obosită. Desigur, e posibil ca Garda și consiliul să fie înțeleși cu vânătorii de șobolani, așa că nu trebuie să avem încredere în *nimeni.* Zău așa, n-ați citit și voi *vreodată* o carte? O să se întunece curând, și o să vin să vă iau ca să gâdilăm belciugul.

— Putem? întrebă Keith.

— Da. Cu un ac de păr, răspunse Maliția. Știu că se poate, pentru că am citit despre asta de o sută de ori.

— Ce fel de belciug e? întrebă Maurice.

— Unul mare, spuse Maliția. Asta face treaba mai ușoară, desigur.

Se întoarse brusc și ieși în fugă din grajd.

— Maurice? spuse Keith.

— Da? răspunse pisica.

— *Ce* e un belciug și cum îl gâdili?

— Nu știu. Un lacăt, poate?

— Dar ai zis...

— Da, dar nu voiam decât s-o las să vorbească, ca să nu devină violentă, spuse Maurice. Dacă vrei să știi, eu cred că e dusă cu capul. E ca oamenii ăia... actorii. Știi tu. Joacă tot timpul teatru. Nu trăiește deloc în lumea reală. De parcă totul ar fi o poveste nesfârșită. Cam așa e și Fasole Periculoasă. O persoană foarte periculoasă, după părerea mea.

— Dar e un șobolan foarte de treabă și grijuliu!

— Oh, *da,* dar știi, problema e că el crede că toată lumea e ca el. Astfel de persoane aduc ghinion, puștiule. Iar prietena noastră, ei bine, ea crede că viața e la fel ca un basm.

— Păi asta nu face rău, nu? spuse Keith.

— Mda, dar în basme, când cineva moare... asta-i doar o vorbă.

Plutonul Nr. 3 de Stropipire Grea se odihnea; și oricum rămăsese fără muniție. Nimeni nu avea chef să meargă dincolo de capcană până la firișorul de apă care se scurgea pe zid. Și nimeni nu voia să se uite la ce se afla în capcană.

— Bietul Fraged, spuse un șobolan. Era un șobolan tare cumsecade.

— Ar fi trebuit totuși să fie atent pe unde merge, spuse un altul.

— Credeam că le știe pe toate, mai spuse unul. Și totuși era un șobolan de treabă, deși mirosea cam tare.

— Și-atunci hai să-l scoatem din capcană, da? spuse primul șobolan. Nu mi se pare corect să-l lăsăm așa acolo.

— Da. Cu atât mai mult cu cât ne e foame.

— Fasole Periculoasă a zis că n-ar trebui să mâncăm deloc șobolani, spuse unul.

Un altul răspunse:

— Nu, asta doar dacă nu știi de ce au murit, fiindcă s-ar putea să fi murit de otravă.

Iar un *alt* șobolan zise:

— Și noi *știm* de ce a murit *el. A* murit de zdrobire. Și *zdrobirea*

nu se ia.

Se uitară cu toții la răposatul Fraged.

— Ce credeți că se întâmplă cu tine după ce mori? întrebă încet un șobolan.

— Ești mâncat. Sau te usuci, sau mucegăiești.

— Cu *totul?*

— Ei, de obicei picioarele nu se mănâncă.

Șobolanul care pusese întrebarea spuse:

— Și ce e înăuntru?

Iar șobolanul care pomenise de picioare răspunse:

— Oh, chestia aia verde și storcoșită? Nu, și pe-aia trebuie s-o lași deoparte. Are un gust *îngrozitor.*

— Nu, vorbeam de ce e în *tine.* Unde se duce *aia?*

— Iartă-mă, dar nu înțeleg.

— Păi... știi, ca... visele?

Șobolanii dădură din cap aprobator. Cunoșteau visele. Visele fuseseră un șoc *imens* atunci când începuseră să le aibă.

— Ei bine, în vise, când ești fugărit de câini sau zbori sau altceva de genul ăsta... cine *face* toate astea? Nu e corpul tău, pentru că el doarme. Așa că trebuie să fie o parte invizibilă care trăiește în tine, nu? Și când ești mort e ca atunci când dormi, nu?

— Nu chiar ca atunci când dormi, spuse un șobolan, pe un ton nesigur, uitându-se la forma turtită pe care înainte o cunoscuseră sub numele de Fraged. Adică atunci nu iese din tine sângele și nici bucățele de oase. Și te trezești.

— Și atunci, spuse șobolanul care ridicase problema părții invizibile, când te trezești, unde se *duce* partea din vis? Când mori, unde se duce partea aia din interiorul tău?

— Care, chestia aia verde și storcoșită?

— Nu! Partea care e în spatele ochilor tăi!

— Adică chestia aia cenușie-rozalie?

— Nu, nu aia! Aia invizibilă!

— Habar n-am! N-am văzut niciodată o chestie invizibilă!

Toți șobolanii se uitară lung la Fraged.

— Nu-mi place discuția asta, spuse unul dintre ei. Îmi aduce aminte de umbrele din pâlpâirea lumânării.

Un altul spuse:

— Ați auzit de Șobolanul Oaselor? Se zice că vine și te ia atunci când mori.

— Se zice, se zice, murmură un șobolan. Se *zice* că există un Mare

Șobolan în Adâncuri care a creat totul, așa se *zice.* Asta înseamnă că i-a creat și pe oameni? Înseamnă că ne iubește tare mult dacă i-a creat și pe oameni! Nu?

— Habar n-am! Poate au fost făcuți de un Mare Om?

— Ei, acum chiar că spui prostii, spuse șobolanul care se îndoia de toate și care se numea Sostomat.

— Bine, bine, dar trebuie să recunoști că e imposibil ca totul să fi... ei bine, să fi apărut așa, pur și simplu? Trebuie să existe o *cauză.* Iar Fasole Periculoasă zice că sunt lucruri pe care trebuie să le facem pentru că așa e *bine,* și atunci cine hotărăște ce e bine? De unde vine „binele" și de unde „răul"? Se *zice* că dacă ai fost un șobolan bun, poate că Marele Șobolan are o galerie plină cu bunătăți la care o să te ducă Șobolanul Oaselor...

— Dar Fraged e încă aici. Și n-am văzut niciun șobolan osos!

— Ah, dar se spune că nu-l poți vedea decât atunci când vine după *tine.*

— Da? Da? spuse un alt șobolan atât de agitat încât părea foarte sarcastic. Și-atunci cum l-au văzut *ei,* poți să-mi spui? Ia spune-mi! Viața e și-așa destul de proastă ca să-ți mai faci probleme pentru lucrurile invizibile *pe care nu le poți vedea!*

— *Ei, ei, ce se-ntâmplă aici?*

Șobolanii se întoarseră brusc, teribil de încântați să-l vadă pe Negrumat ivindu-se în galerie cu pași mărunți și iuți.

Negrumat îi împinse deoparte. O adusese pe Nutritiva cu el. Nu era niciodată prea curând pentru un membru al plutonului să afle ce se întâmplă cu cei care nu fac treburile cum se cuvine.

— Înțeleg, spuse el, uitându-se la capcană. Clătină trist din cap. Ce vă spun eu vouă?

— Să nu folosim galerii care nu au fost marcate că sunt sigure, domnule, spuse Sostomat. Dar Fraged, ei bine, nu vrea... nu *voia* să asculte. Și se grăbea să termine cât mai repede, domnule.

Negrumat examină capcana și încercă să-și păstreze pe chip o expresie de hotărâre încrezătoare. Dar îi era cam greu. Nu mai văzuse niciodată o astfel de capcană. Arăta foarte urât, gândită mai degrabă să strivească decât să taie. Fusese pusă exact acolo unde șobolanii care s-ar fi grăbit către apă mai mult ca sigur ar fi nimerit în ea.

— E clar că acum n-o să mai asculte nimic, spuse el. Chipul lui îmi pare cunoscut. Sigur, în afară de ochii ieșiți din orbite și limba care atârnă.

— Păi, ai vorbit cu Fraged azi-dimineață la instrucție, domnule,

spuse un șobolan. I-ai spus că mama lui l-a crescut să fie stropipinos, și să treacă la treabă, domnule.

Pe fața lui Negrumat nu se putea citi nimic. Apoi spuse:

— Trebuie să plecăm. Peste tot găsim capcane. O să ne croim drum înapoi până la voi. Nimeni nu o pornește mai departe prin galerie, ați înțeles? Toată lumea să spună „da, Negrumat"!

— Da, Negrumat! spuseră în cor șobolanii.

— Iar unul dintre voi să stea de pază, spuse Negrumat. S-ar putea să mai fie capcane într-acolo.

— Ce facem cu Fraged, domnule? spuse Sostomat.

— Nu mâncați chestia verde și storcoșită, spuse Negrumat și se îndepărtă în grabă.

Capcane! își spuse el. Erau prea multe. Și prea multă otravă. Chiar și cei mai experimentați membri ai plutonului deveniseră agitați. Nu-i plăcea să întâlnească lucruri necunoscute. De obicei descopereai ce erau acele lucruri necunoscute în momentul în care te omorau.

Șobolanii se răspândeau pe sub oraș, și acesta era un oraș așa cum nu mai văzuseră până atunci. Toată rețeaua de galerii era o uriașă capcană pentru șobolani. Nu găsiseră nici măcar un *keekee* viu. Nici unul. Asta nu era normal. Peste tot existau șobolani. Unde sunt oameni sunt și șobolani.

Și, ca să pună capac la toate, tinerii șobolani își petreceau prea mult timp bătându-și capul cu diverse... lucruri. Lucruri pe care nu le poți vedea sau mirosi. Lucruri din umbră. Negrumat clătină din cap. Nu era loc în aceste galerii pentru genul ăsta de gânduri. Viața era reală, viața era practică, și viața îți putea fi luată *foarte repede* dacă nu aveai grijă...

O observă pe Nutritiva privind în jur și adulmecând aerul pe când pășeau de-a lungul unei țevi.

— E bine, spuse el aprobator. Niciodată nu ești de-ajuns de atent. Nu trebuie să te repezi niciodată. Poate că șobolanul din fața ta a avut noroc și a ratat mecanismul declanșator.

— Da, domnule.

— Dar nici nu fi *prea* îngrijorată.

— Arăta groaznic de... *strivit,* domnule.

— Numai proștii se reped, Nutritiva. Numai proștii se reped...

Negrumat simțea frica răspândindu-se. Și asta îl îngrijora. Dacă Cei Schimbați intrau în panică, aveau să o facă la fel ca orice șobolan. Iar galeriile din orașul ăsta nu erau un loc potrivit în care să alerge un șobolan îngrozit. Dar dacă un singur șobolan rupea rândurile și o lua

la fugă, atunci cei mai mulți dintre ei l-ar fi urmat. Mirosul stăpânea galeriile. Când lucrurile mergeau bine, toată lumea se simțea grozav. Când apărea teama, umplea galeriile asemenea unor ape revărsate. Panica în lumea șobolanilor era o boală ce se putea lua mult prea ușor.

Lucrurile nu statură mai bine nici când ajunseră din urmă restul plutonului de dezactivare a capcanelor. De data asta găsiseră o nouă otravă.

— Nu vă faceți griji, spuse Negrumat, care era îngrijorat. Am mai găsit noi și înainte otrăvuri noi, nu?

— N-am mai găsit *de secole,* spuse un șobolan. Ți-aduci aminte de cea din Neghioburg? Cea cu firișoare albastre strălucitoare în ea? Care te ardea când călcai în ea? În care am intrat înainte să știm ce e?

— Din asta e și aici?

— Ar fi bine să vii să vezi.

Într-una dintre galerii un șobolan zăcea pe o parte, cu picioarele ridicate în aer și strânse bine, ca niște pumni. Scâncea.

Negrumat aruncă o privire și știu că pentru acest șobolan totul se sfârșise. Era doar o chestiune de timp. Pentru șobolanii din Neghioburg fusese o chestiune de *chin îngrozitor.*

— Aș putea să-l mușc de ceafă, se oferi un șobolan. S-ar termina totul repede.

— E un gând milos, dar otrava aia intră în sânge, spuse Negrumat. Găsiți o capcană care nu a fost dezactivată. Acționați cu grijă.

— Să *punem* un șobolan într-o *capcană,* domnule? întrebă Nutritiva.

— Da! E mai bine să moară repede decât să se chinuie!

— Chiar și așa, e..., începu să protesteze șobolanul care se oferise să aplice mușcătura.

Părul din jurul feței lui Negrumat se zbârli. Se ridică pe labele din spate și-și arătă dinții.

— Fă ce-ți spun sau te mușc pe *tine!*

Celălalt șobolan se ghemui.

— Bine, Negrumat, bine...

— Și avertizați toate celelalte plutoane! tună Negrumat. Asta nu mai e vânătoare de șobolani, e *război!* Toată lumea se retrage cu grijă! Nimeni nu atinge *nimic!* O să... *Da?* Ce mai e *acum?*

Un șobolan mărunțel se strecurase până la Negrumat. Când vânătorul de capcane se răsuci, șobolanul se ghemui repede, aproape rostogolindu-se pe spate pentru a-i dovedi cât de mic și de inofensiv

era.

— Vă rog, domnule..., murmură el.

— Da?

— De data asta am găsit unul viu...

Capitolul 6

Domnul Urechilă știa că există aventuri măreţe şi aventuri mărunte. Nu ţi se spunea cum aveau să fie înainte s-o porneşti în ele. Uneori puteai avea o aventură măreaţă chiar şi atunci când rămâneai pe loc.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

— Hei! Hei, sunt *eu.* Şi *acum* o să auziţi ciocănitura secretă! În uşa grajdului răsunară trei ciocănituri, apoi din nou vocea Maliţiei: Hei, aţi *auzit* ciocănitura secretă?

— Poate că dacă nu spunem nimic o să plece, zise Keith, din fân.

— N-aş prea crede, îi răspunse Maurice. Apoi, ridicând vocea, strigă: Suntem aici, sus!

— Dar n-am auzit încă ciocănitul secret, strigă Maliţia.

— Ah, *prbllttrrrp,* spuse încet Maurice, şi, din fericire, niciun om nu ştie ce înjurătură teribilă e aceasta în limba pisicească. Ascultă, ăsta sunt eu, OK? O pisică, da? Care vorbeşte. Cum vrei să mă recunoşti? Să-mi pun o garoafă roşie la butonieră?

— Oricum, nici nu cred că eşti o pisică vorbitoare *adevărată,* spuse Maliţia, căţărându-se pe scară.

Era îmbrăcată tot în negru şi-şi adunase părul sub un batic negru. Iar pe umăr îi atârna o traistă mare.

— Drace, chiar că ai nimerit-o, spuse Maurice.

— Adică, nu porţi cizme şi nici sabie, şi nu ai o pălărie mare cu o pană pe ea.

Maurice o privi lung.

— Cizme? spuse el în cele din urmă. Pe labele *astea?*

— Oh, aşa era într-o poză dintr-o carte pe care am citit-o, răspunse calmă Maliţia. Una caraghioasă pentru copii. Plină cu animale îmbrăcate ca Oamenii.

Prin mintea lui Maurice trecu – şi nu pentru prima oară – gândul că dacă se mişca repede, în cinci minute putea fi departe de oraş, pe o barcă sau ceva de genul ăsta.

Odată, când nu era decât un pisoi, fusese luat acasă de o fetiţă care îl îmbrăcase în hainele păpuşii şi îl aşezase la o masă alături de două păpuşi şi trei sferturi dintr-un ursuleţ de pluş. Reuşise să scape printr-o fereastră deschisă, dar se chinuise toată ziua ca să iasă din

haine. Poate că fetița aia fusese Maliția. Ea credea că animalele erau doar niște oameni care nu fuseseră suficient de atenți.

— Eu nu port haine, spuse el.

Nu era o replică prea grozavă, dar era probabil mai bine decât să spună „Cred că ești sărită de pe fix".

— Ar putea fi o îmbunătățire, spuse Maliția. Ei, s-a întunecat aproape de tot. Hai să mergem! O să păşim precum pisicile!

— Ah, bun, spuse Maurice. Bănuiesc că *asta* pot să fac.

Deși, își spuse el câteva minute mai târziu, nu existau pisici care să păşească precum Maliția. Era limpede că ea socotea că n-are niciun rost să pari discret dacă oamenii nu te *vedeau* că erai discret. Oamenii de pe stradă se opreau de fapt să o privească pe când aluneca de-a lungul zidurilor și fugea cu pași mărunți de la o ușă la alta. Maurice și Keith mergeau agale în urma ei. Nimeni nu le dădu nicio atenție.

În cele din urmă, într-o străduță îngustă, Maliția se opri în fața unei clădiri întunecate, unde deasupra ușii atârna o emblemă mare de lemn. Pe emblemă erau desenați o mulțime de șobolani, un fel de stea alcătuită din șobolani, cu toate cozile lor legate într-un mare nod.

— Emblema vechii Bresle a Vânătorilor de șobolani, șopti Maliția, dându-și jos sacul de pe umăr.

— Știu, spuse Keith. Arată oribil.

— E totuși un desen interesant, spuse Maliția.

Unul dintre cel mai neașteptate lucruri privind ușa de sub emblemă era lacătul uriaș care o închidea. Ciudat, își spuse Maurice. Dacă șobolanii făceau să-ți explodeze picioarele, de ce trebuie să aibă vânătorii de șobolani un lacăt la coșmelia lor?

— Din fericire, sunt pregătită pentru orice situație, spuse Maliția, și băgă mâna în sacul ei.

Se auzi un zgomot de obiecte de metal și sticle care se ciocneau.

— Ce-ai acolo înăuntru? întrebă Maurice. Toată casa?

— Gheara de pisică și scara de frânghie ocupă mult loc, spuse Maliția, continuând să scotocească în sac. Și apoi e trusa cea mare de prim-ajutor, și trusa mică de prim-ajutor, și cuțitul, și celălalt cuțit, și trusa de cusut, și oglinda pentru trimis semnale, și... astea...

Scoase o legătură mică de pânză neagră. Când o desfăcu, Maurice văzu sclipirea metalului.

— Ah, spuse el. Șperacle, așa-i? Am văzut eu spărgători de case la treabă...

— Ace de păr, spuse Maliția, alegând unul. Acele de păr funcționează întotdeauna în cărțile pe care le-am citit. Iei acul și doar

îl bagi în broască și-l învârtești ușor. Am mai multe deja îndoite.

Din nou Maurice simți un fior rece în ceafă. Lucrurile astea funcționează în *povești,* își spuse el. Of, Doamne!

— Și cum se face că știi atât de multe despre forțarea broaștelor? întrebă el.

— Ți-am spus, când vor să mă pedepsească mă încuie afară din camera mea, spuse Maliția, pe când răsucea acul de păr în broască.

Maurice văzuse hoți la lucru. Oamenilor care pătrundeau noaptea în case nu le plăcea să vadă câini, dar pisicile nu-i deranjau. Pisicile nu încercau niciodată să le sară la gât. Și Maurice știa că hoții aveau de obicei instrumente mici și complicate, pe care le foloseau cu mare grijă și precizie. Nu se foloseau de niște chestii caraghi...

Clic!

— Bun, spuse Maliția pe un ton satisfăcut.

— Doar un noroc chior, spuse Maurice, pe când lacătul se legăna deschis pe toarta lui. Ridică privirea spre Keith. Nu crezi și tu că e doar noroc, ei, puștiule?

— Habar n-am, răspunse Keith. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Știam că o să meargă, spuse Maliția. A mers în basmul cu zâne *Cea de-a șaptea nevastă a lui Barbăverde,* unde ea scapă din Camera Terorii și îl înjunghie în ochi cu un hering înghețat.

— Ăsta e un basm cu *zâne?* întrebă Keith.

— Da, răspunse mândră Maliția. Chiar din *Basmele Surorilor Crimă.*

— Aveți niște zâne cam *rele* pe-aici, spuse Maurice, clătinând din cap.

Maliția împinse ușa și o deschise.

— Oh, *nu,* gemu ea, nu mă așteptam *la asta...*

Undeva sub labele lui Maurice, și cam la o stradă mai încolo, unicul șobolan autohton pe care Cei Schimbați îl găsiseră în viață era ghemuit în fața lui Fasole Periculoasă. Plutoanele fuseseră chemate înapoi. Ziua aceasta nu se dovedea prea bună.

Capcane care nu omorau, își spuse Negrumat. Le găseai din loc în loc. Uneori oamenii voiau să prindă șobolani vii.

Negrumat nu avea încredere în oamenii care voiau să prindă șobolani vii. Capcanele adevărate, care omorau pe dată... ei bine, erau rele, dar de obicei le puteai evita și cel puțin era ceva *cinstit* în ele. Capcanele care te prindeau viu erau ca și otrava. Te *înșelau.*

Fasole Periculoasă îl studia pe nou-venit. Era ciudat, dar șobolanul care putea avea cele mai neșobolănești gânduri se și pricepea cel mai bine să vorbească cu un *keekee,* doar că „vorbitul" nu era cuvântul potrivit. Nimeni, nici măcar Șuncădeporc, nu avea mirosul lui Fasole Periculoasă.

Noul șobolan, de fapt o șobolăniță, nu le crea în mod evident probleme. În primul rând, era înconjurată de șobolani mari, bine hrăniți și puternici, așa că trupul ei spunea cât putea el de respectuos „domnule". Cei Schimbați îi dăduseră și ceva de mâncare, pe care mai degrabă o hăpăia decât o mânca.

— Era într-o cutie, spuse Negrumat, care desena pe podea cu un băț. Sunt mulți aici.

— Am fost și eu prins într-o cutie odată, spuse Șuncădeporc. Apoi o femelă de om a venit să mă ia de acolo și m-a aruncat peste zidul grădinii. Chiar n-am înțeles asta.

— Cred că unii oameni o fac pentru a părea cumsecade, spuse Piersicuța. Îi scot pe șobolani din casă fără să-i omoare.

— Oricum, nu i-a servit la nimic, spuse plin de satisfacție Șuncădeporc. În noaptea următoare m-am întors și i-am stopipit brânza.

— Eu nu cred că cineva încearcă să fie cumsecade aici, spuse Negrumat. Mai era un șobolan acolo cu ea. Cel puțin, adăugă el, mai era *o parte* dintr-un șobolan acolo cu ea. Cred că a mâncat din el ca să supraviețuiască.

— Un lucru foarte înțelept, dădu din cap aprobator Șuncădeporc.

— Am mai găsit ceva, spuse Negrumat, continuând să tragă linii în pământul de pe podea. Vezi astea, domnule?

Desenase pe podea linii drepte și linii șerpuite.

— Hâm. Le *văd,* dar n-am nevoie să știu ce sunt, spuse Șuncădeporc. Își frecă nasul. N-am avut niciodată nevoie decât de ăsta.

Negrumat scoase un oftat răbdător.

— Atunci *miroase,* domnule, că acesta e un... un desen al tuturor galeriilor pe care le-am explorat azi. Este... este forma pe care o am în cap. Am explorat o mare parte din oraș. Sunt o mulțime de... – îi aruncă o privire Piersicuței – ...o mulțime de capcane *bune,* cele mai multe goale. Peste tot există otravă. În general e destul de veche. O mulțime de capcane de prins șobolani vii. O mulțime de capcane care ucid, încă montate. Și niciun șobolan viu. Absolut niciunul, cu excepția... noii noastre prietene. Știm că se întâmplă ceva foarte

ciudat. Am adulmecat puțin prin preajma locului unde am găsit-o, și am simțit miros de șobolani. Mulți șobolani. Chiar *mulți*.

— Vii? întrebă Fasole Periculoasă.

— Da.

— Toți în același loc?

— Așa miroase, spuse Negrumat. Cred că ar trebui ca un pluton să se ducă și să cerceteze.

Fasole Periculoasă se apropie de șobolăniță și o adulmecă din nou. Îl adulmecă și ea. Își atinseră labele. Cei Schimbați priveau uimiți. Fasole Periculoasă o trata pe această *keekee* ca pe un *egal*.

— O mulțime de lucruri, o mulțime de lucruri, murmură el. Mulți șobolani... oameni... teamă... multă teamă... o mulțime de șobolani, adunați la un loc... hrană... șobolan... ai spus că a mâncat carne de șobolan?

— E o lume în care șobolanul îl mănâncă pe șobolan, spuse Șuncădeporc. Așa a fost întotdeauna și așa va fi mereu.

Fasole Periculoasă își încreți nasul.

— Mai e ceva. Ceva... ciudat. Straniu... e foarte speriată.

— A fost într-o capcană, spuse Piersicuța. Și pe urmă ne-a întâlnit pe noi.

— Mult... mult mai rău decât atât, spuse Fasole Periculoasă. E... e speriată de noi pentru că suntem niște șobolani ciudați, dar e ușurată să miroasă că nu suntem... cum sunt cei cu care e obișnuită...

— Oameni! spuse plin de dispreț Negrumat.

— Nu... cred... asta...

— Alți șobolani?

— Da... nu... eu... nu... e greu de spus...

— Câini? Pisici?

— Nu. Fasole Periculoasă făcu un pas înapoi. Ceva nou.

— Ce facem cu ea? întrebă Piersicuța.

— Îi dăm drumul, bănuiesc.

— Nu putem face asta! spuse Negrumat. Am dezactivat toate capcanele pe care le-am găsit, dar a rămas încă otravă peste tot. N-aș trimite nici măcar un *șoarece* acolo. În fond, nici nu a încercat să ne atace.

— Și ce-i cu asta? spuse Șuncădeporc. Ce mai contează încă un *keekee* mort?

— Știu ce vrea să spună Negrumat, spuse Piersicuța. N-o putem trimite pur și simplu la moarte.

Economiisubstanțiale făcu un pas înainte și o cuprinse cu laba,

într-un gest protector, pe tânăra șobolăniță. Se uită furioasă la Șuncădeporc. Deși uneori când era enervată îl mai mușca, nu se certa niciodată cu el. Era prea bătrână pentru asta. Dar privirea ei spunea: toți masculii sunt niște proști, șobolan bătrân și prost! El păru încurcat.

— Am mai omorât până acum o mulțime de *keekee,* nu? spuse el trist. De ce-am vrea ca ăsta să rămână cu noi?

— N-o putem trimite la moarte, spuse din nou Piersicuța.

Și se uită la Fasole Periculoasă, care avea din nou privirea aceea pierdută în ochii lui rozalii.

— Vreți să se țină după noi și să ne mănânce mâncarea și să ne facă probleme? spuse Șuncădeporc. Nu e-n stare să vorbească, nu e-n stare să gândească...

— Nici noi nu eram în stare, până nu de mult! spuse tăios Piersicuța. Eram cu toții ca ea!

— Dar acum suntem în stare să gândim, tânără femelă? spuse Șuncădeporc, și părul i se zbârli.

— Da, spuse liniștit Fasole Periculoasă. Acum suntem în stare să gândim. Putem să ne gândim la ce avem de făcut. Putem avea milă de o făptură nevinovată care nu ne vrea răul. Și de aceea poate să rămână cu noi.

Șuncădeporc întoarse repede capul. Fasole Periculoasă încă o mai privea pe nou-venită. Șuncădeporc se ridică instinctiv pe labele din spate; era un șobolan gata de luptă. Dar Fasole Periculoasă nu-l putea vedea.

Piersicuța îl privi îngrijorată pe bătrânul șobolan. Fusese provocat de un șobolan micuț și lipsit de putere, care n-ar fi rezistat nici un minut într-o luptă. Iar Fasole Periculoasă nici măcar nu și-a dat seama că îl provocase.

El nu gândește așa, își spuse Piersicuța.

Ceilalți șobolani îl priveau pe Șuncădeporc. *Ei* încă mai gândeau în acest fel și așteptau să vadă ce avea de gând să facă.

Dar chiar și Șuncădeporc începea să înțeleagă că ar fi fost ceva de neconceput să se arunce asupra șobolanului alb. Ar fi fost ca și cum și-ar fi tăiat propria coadă. Se strădui cu mare grijă să se liniștească.

— Nu e decât un șobolan, murmură el.

— Dar tu, dragă Șuncădeporc, nu ești, spuse Fasole Periculoasă. Vrei să mergi cu echipa lui Negrumat să afli de unde vine șobolăniță? Ar putea fi periculos.

Asta îl făcu din nou pe Șuncădeporc să se zbârlească.

— Nu mi-e frică de pericole! tună el.

— Sigur că nu. De aceea ar trebui să mergi. *Ea* era îngrozită, spuse Fasole Periculoasă.

— N-am fost niciodată speriat de *nimic!* strigă Șuncădeporc.

Acum Fasole Periculoasă se întoarse să-l privească, în ochii lui rozalii lumina lumânării arunca o strălucire. Șuncădeporc nu era un șobolan care să piardă prea multă vreme gândindu-se la lucrurile pe care nu le putea vedea sau mirosi sau mușca, și totuși...

Ridică privirea. Pâlpâirea lumânării arunca pe ziduri umbre mari de șobolani care dansau. Șuncădeporc îi auzise pe șobolanii mai tineri vorbind despre umbre și vise și ce se întâmpla cu umbra ta după ce mureai. Nu-și făcea probleme despre toate astea. Umbrele nu te puteau mușca. Nu exista nimic în umbre de care să te temi. Dar acum în capul lui se auzea o voce care îi spunea: „Mi-e frică de ceea ce ochii ăia pot vedea". Se uită mânios la Negrumat, care zgâria ceva în noroi cu unul dintre bețele lui.

— O să merg, dar o să conduc expediția, spuse el. Sunt cel mai bătrân și mai important șobolan de aici!

— Asta nu mă îngrijorează, spuse Negrumat. Domnul Țac o să meargă oricum în față.

— Parcă fusese strivit săptămâna trecută? spuse Piersicuța.

— Mai avem doi, răspunse Negrumat. Pe urmă va trebui să dăm iama într-un alt magazin pentru animale de casă.

— Eu sunt șeful, spuse Șuncădeporc. *Eu* o să hotărăsc ce facem, Negrumat.

— Bine, domnule. Bine, spuse Negrumat, continuând să deseneze în țărână. Și știi cum să dezactivezi toate capcanele, nu-i așa?

— Nu, dar pot să-ți spun s-o faci tu!

— Bun. Bun, spuse Negrumat, făcând alte semne cu bățul lui, fără să se uite la șef. Și o să-mi spui ce pârghii să le las așa cum sunt și pe care să le deschid, nu?

— N-am nevoie să mă pricep la capcane, spuse Șuncădeporc.

— Dar eu da, domnule, spuse Negrumat, cu aceeași voce calmă. Și îți spun că există la capcanele astea noi câteva lucruri pe care nu le înțeleg, și până când n-o să le înțeleg îți sugerez *cu tot respectul* să mă lași pe mine să mă ocup de ele.

— Nu așa se vorbește cu un șobolan care e superiorul tău!

Negrumat îi aruncă o privire, iar Piersicuța își ținu răsuflarea.

Acum e momentul decisiv, își spuse ea. Acum vom afla cine e

șeful.

Apoi Negrumat spuse:

— Îmi pare rău. Nu am avut de gând să fiu impertinent.

Piersicuța văzu uimirea masculilor mai bătrâni care îi urmăreau pe cei doi. Negrumat dăduse înapoi! Nu sărise la bătaie!

Dar nici nu se ghemuise de frică.

Blana zbârlită a lui Șuncădeporc se culcă la loc. Bătrânul șobolan nu știa ce să facă. Toate indiciile îl încurcau.

— Ei bine, ăăă...

— Evident, pentru că ești șeful, trebuie să dai ordinele, spuse Negrumat.

— Da, ăăă...

— Dar sfatul meu, domnule, este să investigăm asta. Lucrurile necunoscute sunt periculoase.

— Da. Sigur, spuse Șuncădeporc. Da, chiar așa. O să investigăm. Bineînțeles. Ocupă-te de asta. Eu sunt șeful, și asta spun.

Maurice își roti privirea prin coșmelia vânătorilor de șobolani.

— *Arată* ca o magazie a vânătorilor de șobolani, spuse el. Bănci, scaune, sobă, o mulțime de blănuri de șobolan agățate, grămezi de capcane vechi, două botnițe de câine, suluri de plasă de sârmă, dovezi copleșitoare ale unei lipse totale și dintotdeauna de curățenie. Este exact așa cum mă așteptasem *eu* să arate pe dinăuntru o coșmelie a vânătorilor de șobolani.

— Eu m-așteptam la ceva... oribil și totuși interesant, spuse Maliția. Un indiciu înfiorător.

— Trebuie neapărat să existe un indiciu? întrebă Keith.

— Bineînțeles! răspunse Maliția, uitându-se sub un scaun. Ascultă, pisică, există două tipuri de oameni în lume. Există cei care știu intriga și cei care nu o știu.

— Lumea nu are o *intrigă,* spuse Maurice. Lucrurile pur și simplu... se întâmplă, unul după altul.

— Doar dacă privești problema așa, spuse Maliția, mult prea plină de ea după părerea lui Maurice. Întotdeauna există o intrigă. Nu trebuie decât să știi unde să te uiți. Tăcu pentru o clipă, apoi spuse: Privește! Ăsta-i cuvântul! Trebuie să existe un pasaj secret, sigur că da! Toată lumea să caute intrarea în pasajul secret!

— Ăăă... și cum o să știm că e intrarea în pasajul secret? întrebă Keith, părând mult mai uimit decât de obicei. Cum *arată* un pasaj secret?

— Nu o să *arate* ca un pasaj secret, desigur!

— Oh, *buun,* în cazul ăsta văd zeci de pasaje secrete, spuse Maurice. Uși, ferestre, calendarul ăla de la Compania de otrăvuri „Culmea desăvârșirii", dulapul ăla de colo, gaura aia de șobolani, masa aia...

— Ești sarcastic, spuse Maliția, ridicând calendarul și examinând încruntată peretele din spatele lui.

— De fapt, eram doar insolent, spuse Maurice, dar dacă vrei pot să fiu și sarcastic.

Keith se uita la banca lungă aflată în dreptul unei ferestre cu geamul albit de pânze vechi de păianjeni. Pe ea se aflau îngrămădite o mulțime de capcane. Tot felul de capcane. Iar lângă ele erau șiruri peste șiruri de cutii vechi și strivite de metal și borcane cu etichete ca „Pericol: bioxid de hidrogen!" și „Venin de șobolani" și „Arde-mațe" și „Poliputaketlon: Atenție maximă!" și „Tulește-o" și „Șobobomba!" și „Esență de sârmă ghimpată: Pericol!!!" și – se aplecă pentru a se uita mai bine la ăsta – „Zahăr". Existau și două căni și un ceainic. Pe bancă se vedea o pulbere albă și verde și cenușie. O parte căzuse și pe jos.

— Ai putea încerca să faci și tu ceva util, spuse Maliția pe când ciocănea pereții.

— Nu știu cum să caut ceva care nu aduce cu ceea ce caut, spuse Keith. Iar ăștia țin otrava chiar lângă zahăr! Și atât de *multe* otrăvuri...

Maliția făcu un pas în spate și-și dădu deoparte părul din ochi.

— Nu merge așa, spuse ea.

— Nu s-ar putea să nu *existe* un pasaj secret? spuse Maurice. Știu că e o idee destul de îndrăzneață, dar poate că asta e doar o coșmelie obișnuită.

Chiar și Maurice făcu un pas înapoi în fața privirii ucigătoare a Maliției.

— *Trebuie* să existe un pasaj secret, spuse ea. Altfel n-are niciun *rost.* Pocni din degete. Sigur că da! E greșit cum o facem! *Toată lumea* știe că nu găsești niciodată un pasaj secret doar *căutându-l!* Doar în momentul când renunți la căutare și te sprijini de perete, doar atunci apeși fără să vrei pe butonul secret!

Maurice se uită la Keith cerându-i ajutorul. În fond, era și el om. Trebuia să știe cum să se poarte cu cineva ca Maliția. Dar Keith se învârtea prin colibă, uitându-se la diverse lucruri.

Maliția se rezemă de perete cu o indiferență incredibilă. Nu se auzi niciun clic. Niciun panou din perete nu alunecă într-o parte.

— Nu e probabil locul bun, spuse ea. O să mă sprijin cu

nonșalanță de cârligul ăsta pentru haine. Nicio ușă nu se deschise brusc în perete. Desigur, lucrurile ar fi mai ușoare dacă ar exista un sfeșnic cu multe ornamente, spuse Maliția. Astea sunt întotdeauna o deschizătoare de nădejde pentru un pasaj secret.

— Nu există niciun sfeșnic, spuse Maurice.

— Știu. Unii oameni nu reușesc să aibă nicio *idee* cum să construiască un pasaj secret, spuse Maliția.

Se sprijini de perete într-un alt loc, dar fără niciun rezultat.

— Nu cred că o să-l găsești așa, spuse Keith, care examina cu atenție o capcană.

— Oh? N-o să-l găsesc? spuse Maliția. Ei bine, cel puțin sunt *ingenioasă* în ceea ce privește lucrurile! Dacă ești un expert atât de grozav, tu unde ai căuta?

— De ce există o gaură de șobolani în coliba unor vânători de șobolani? întrebă Keith. Miroase a șobolani morți și a câine ud și a otravă. Nu m-aș apropia de locul ăsta dacă aș fi șobolan.

Maliția se uită furioasă la el. Apoi fața ei căpătă o expresie de intensă concentrare, ca și cum întorcea pe toate fețele în mintea ei câteva idei.

— Mda, spuse ea. De obicei așa e în povești. De cele mai multe ori eroul prostănac vine cu ideea bună din pură întâmplare. Se lăsă jos și se uită în gaură. E aici un fel de mic mâner, spuse ea. O să-l împing doar puțin...

Se auzi un *clonc* sub podea, o parte din ea se desfăcu și Keith dispăru.

— Oh, da, spuse Maliția, m-am gândit eu că s-ar putea întâmpla așa ceva...

Domnul Țac mergea prin galerie, izbindu-se de pereți și zbârnâind.

Șobolanii mai tineri îi roseseră urechile, iar coada lui ca un arc fusese retezată de o capcană, și alte capcane lăsaseră urme adânci în trupul lui, dar el avea un avantaj: capcanele neașteptate nu-l puteau omorî pe Domnul Țac pentru că el nu era viu, și nu era viu pentru că funcționa pe baza unui arc.

Mecanismul zbârnâi. Un capăt de lumânare ardea pe spatele lui. Restul Plutonului Numărul Trei de Dezactivare a Capcanelor îl urmărea.

— Din clipă în clipă... spuse Negrumat.

Se auzi un *pac,* apoi un sunet care ar putea fi descris ca *gloinc!*

Lumina se stinse. Apoi o rotiță dințată se rostogoli încet prin tunel și căzu în fața lui Șuncădeporc.

— M-am *gândit* eu că pământul pare puțin atins acolo, spuse cu o voce satisfăcută Negrumat. Se întoarse către ceilalți. În regulă, băieți! Pregătiți-l pe celălalt Domn Țac, și vreau ca jumătate de duzină dintre voi să scoată cu o frânghie capcana aia și să o tragă din drum!

— Toată această acțiune de recunoaștere ne încetinește, Negrumat, spuse Șuncădeporc.

— Bine, domnule, spuse Negrumat pe când plutonul trecu în grabă pe lângă ei. Ia-o *tu* înainte. Asta ar fi o idee bună, pentru că nu ne-a mai rămas decât un singur Domn Țac. Sper că în orașul ăsta există un magazin pentru animale de companie[4].

— Cred totuși că ar trebui să ne mișcăm mai repede, spuse Șuncădeporc.

— OK, pornește atunci, *domnule*. Încearcă să strigi unde e următoarea capcană înainte de a cădea în ea.

— Eu *sunt* șeful, Negrumat.

— Da, domnule, îmi pare rău. Suntem cu toții cam obosiți.

— Ăsta nu e un loc bun, Negrumat, spuse Șuncădeporc cu un aer obosit. Eu am fost în niște găuri *rprptlt* cu adevărat rele, iar asta e mai rea decât oricare dintre ele.

— E adevărat, domnule. Locul ăsta e *mort*.

— Care-i cuvântul ăla pe care l-a inventat Fasole Periculoasă?

— NEFAST, spuse Negrumat urmărind plutonul care trăgea afară capcana dintre pereții tunelului. Putea vedea între dinții ei arcuri și rotițe dințate strâmbe. Apoi adăugă: Atunci nu puteam înțelege despre ce vorbea. Dar acum cred că înțeleg ce voia să spună.

Se întoarse să se uite înapoi în galeria unde ardea o flacără de lumânare și-l opri pe un șobolan care trecea.

— Piersicuța și Fasole Periculoasă trebuie să stea în spate, ai înțeles? spuse el. *Nu* trebuie să mai înainteze.

— Bine, domnule! spuse șobolanul și se îndepărtă repede.

Expediția înaintă cu grijă, pe când galeria se deschidea într-un canal mare și vechi. Pe fundul lui se afla un firișor de apă. În partea de sus se vedeau niște țevi ruginite. Ici și colo ieșeau din ele aburi care șuierau. O lumină verde, palidă, venea din depărtare, de la grătarul care dădea în stradă.

Locul mirosea a șobolani. Era un miros *proaspăt* de șobolani. De fapt, chiar se afla acolo un șobolan, ronțăind dintr-o tavă cu mâncare așezată pe o cărămidă spartă. Le aruncă o privire Celor Schimbați și o

luă la fugă.

— După el! tună Șuncădeporc.

— Nu! strigă Negrumat.

Doi șobolani care porniseră în urmărirea acelui *keekee se* opriră șovăitori.

— Am dat un *ordin!* urlă Șuncădeporc, repezindu-se la Negrumat.

Expertul în capcane se ghemui pentru o clipă și spuse:

— Desigur. Dar eu cred că părerea lui Șuncădeporc aflat *în posesia tuturor datelor* va fi puțin diferită de cea a lui Șuncădeporc care tocmai a strigat pentru că a văzut un șobolan fugind, nu-i așa? Adulmecă aerul!

Nasul lui Șuncădeporc se încreți.

— Otravă?

Negrumat dădu din cap aprobator.

— Gri Nr. 2, spuse el. Scârboasă chestie. E mai bine să stăm departe.

Șuncădeporc se uită în susul și-n josul canalului. Se întindea până departe, și era suficient de înalt pentru ca un om să se poată târî prin el. Lângă tavan se vedeau o mulțime de țevi mai mici.

— E *cald* aici, spuse el.

— Da, domnule. Piersicuța s-a uitat în ghid. Aici ies din pământ izvoare calde și oamenii pompează apa în case.

— De ce?

— Ca să facă baie, domnule.

— Hâm.

Lui Șuncădeporc nu-i plăcea ideea asta. O mulțime de șobolani mai tineri erau înnebuniți după baie.

Negrumat se întoarse către pluton.

— Șuncădeporc vrea ca otrava aia să fie îngropată și stropipită și cu un indicator deasupra, *acum!*

Șuncădeporc auzi un zgomot metalic lângă el. Se întoarse și văzu că Negrumat scosese din grămada lui de unelte un obiect lung și subțire de metal.

— Ce *krckrcl* e aia? întrebă el.

Negrumat șfichiui aerul cu obiectul acela.

— L-am pus pe puștiul cu mutră de prostănac să mi-o facă, spuse el.

Și atunci Șuncădeporc își dădu seama ce era.

— E o *sabie,* spuse el. Ți-a venit ideea din *Aventura Domnului*

Urechilă, nu?

— Chiar așa.

— N-am crezut niciodată partea aia, mormăi Șuncădeporc.

— Dar o țepușă e o țepușă, spuse calm Negrumat. Cred că ne-am apropiat de ceilalți șobolani. Ar fi o idee bună ca cei mai mulți dintre noi să rămână aici..., domnule.

Șuncădeporc simți că i se dădeau iarăși ordine, dar Negrumat chiar *era* politicos.

— Propun ca o parte dintre noi să o luăm înainte ca să-i adulmecăm, continuă Negrumat. Sardele ar putea fi folositor, și o să merg și eu, bineînțeles...

— Și eu, spuse Șuncădeporc

Se uită mânios la Negrumat, care răspunse:

— Desigur.

Capitolul 7

Și din cauza farsei pe care Șarpele Oliv o făcuse cu indicatorul, Domnul Urechilă nu a **știut că se rătăcise. Nu se îndrepta către petrecerea Bursucului Howard. Mergea către Pădurea Întunecată.**

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Maliția se uită la trapa deschisă cu aerul că ar vrea să-i dea o notă de la unu la zece.

— Foarte bine ascunsă, spuse ea. Nici nu-i de mirare că n-am văzut-o.

— Nu m-am lovit prea tare, strigă Keith din întuneric.

— Bun, spuse Maliția, continuând să studieze trapa. Cât de departe ești?

— E un fel de pivniță. N-am pățit nimic pentru că am aterizat pe niște saci.

— Bine, bine, nu-i nevoie să povestești despre asta, n-ar fi o aventură dacă n-ar apărea și niște lucruri mărunte neașteptate, spuse fata. Uite capătul unei scări. De ce n-ai folosit-o?

— N-am putut, pentru că am căzut pe lângă ea, se auzi vocea lui Keith.

— Să te duc în brațe până jos? îl întrebă Maliția pe Maurice.

— Să-ți scot ochii cu ghearele? răspunse Maurice.

Fruntea Maliției se încruntă. Întotdeauna părea supărată când nu înțelegea ceva.

— Asta a fost o întrebare sarcastică? spuse ea.

— Asta a fost o sugestie, spuse Maurice. Nu practic „dusul în brațe" de către străini. Coboară, și eu te urmez.

— Dar picioarele tale nu-s potrivite pentru o scară!

— Am făcut eu vreo remarcă personală despre picioarele *tale?*

Maliția coborî în întuneric. Se auzi un zgomot metalic, apoi apăru flacăra unui chibrit.

— E plin de saci! spuse ea.

— Știu, veni vocea lui Keith. Am aterizat pe ei. Ți-am spus-o.

— E grâu! Și uite... șiruri peste șiruri de cârnați! Și carne afumată! Cutii cu legume! E plin de mâncare! Aaau! Ieși din părul meu! Dă-te *jos! Pisica* aia mi-a sărit în cap!

Maurice aterizează de pe capul ei pe niște saci.

— Aha! exclamă Maliția, frecându-și creștetul capului. Ni s-a *spus* că șobolanii au furat totul. Acum înțeleg. Vânătorii de șobolani ajung peste tot, știu toate canalele, toate pivnițele... și când te gândești că hoții ăia sunt plătiți din impozitele *noastre!*

Maurice își roti privirea prin pivniță, luminată de felinarul care pâlpâia în mâna Maliției. Într-adevăr, era o mulțime de mâncare acolo. Într-adevăr, de tavan atârnau plase înțesate cu verze mari, albe și grele. Carnații pomeniți mai sus se întindeau într-adevăr de la o grindă la alta. Erau într-adevăr peste tot borcane și butoaie și saci peste saci. Și, într-adevăr, toate îl făceau să se simtă îngrijorat.

— Deci așa, spuse Maliția. Ce ascunzătoare! O să mergem imediat la Garda orașului, o să le spunem ce-am găsit, și pe urmă un ceai grozav cu brioșe cu cremă pentru noi toți și poate o medalie, și pe urmă...

— Sunt suspicios, spuse Maurice.

— De ce?

— Pentru că eu sunt un personaj suspicios! N-aș avea încredere în vânătorii tăi de șobolani nici dacă mi-ar spune că cerul e albastru. Ce-au făcut ei? Au furat mâncarea și pe urmă au spus „Șobolanii sunt de vină, zău așa”? Și toată lumea i-a *crezut?*

— Nu, prostule. Oamenii au găsit oase roase și coșuri de ouă goale, lucruri de felul ăsta, spuse Maliția. Și răhăței de șobolan peste tot!

— Bănuiesc că oasele pot fi curățate de carne, și bănuiesc că vânătorii de șobolani ar putea aduna o mulțime de răhăței de șobolan..., admise Maurice.

— Și omoară toți șobolanii adevărați ca să aibă ei mai mult! spuse triumfătoare Maliția. Foarte deștept!

— Mda, și asta-i puțin cam surprinzător, spuse Maurice, pentru că i-am văzut pe vânătorii tăi de șobolani și, ca să fiu sincer, chiar dacă ar fi plouat cu chiftele, ăștia n-ar fi fost în stare să găsească o furculiță.

— M-am gândit la ceva, spuse Keith, care îngâna o melodie pentru sine.

— Ei, mă bucur că *cineva* face asta, începu Maliția.

— E vorba de plasa de sârmă, spuse Keith. Era niște plasă de sârmă în coșmelia lor.

— E ceva *important?*

— De ce au nevoie vânătorii de șobolani de suluri întregi de plasă

de sârmă?

— Habar n-am. Pentru cuști, poate? Contează?

— De ce ar pune vânătorii de șobolani șobolanii în cuști? Șobolanii morți nu fug, nu?

Se lăsă tăcerea. Maurice văzu că Maliția nu era prea încântată de comentariul lui Keith. Era o complicație inutilă. Strica povestea.

— Oi avea eu mutră de prostănac, adăugă Keith, dar nu sunt prost. Am timp să mă gândesc la tot felul de lucruri pentru că nu vorbesc *tot timpul.* Eu mă uit la lucruri. Ascult. Încerc să învăț. Eu...

— Eu *nu* vorbesc tot timpul!

Maurice îi lăsă să se certe și se apropie cu pași furișați de colțul pivniței. Sau al pivnițelor. Păreau să se întindă până departe. Văzu ceva pe podea în umbră, și sări înainte să gândească. Stomacul lui își amintise că trecuse mult timp de la șoarecele din hambar și acționase direct asupra picioarelor.

— În regulă, spuse el, pe când lucrul acela se agita între labele lui, vorbește sau...

Un băț micuț îl lovi cu putere.

— Dacă nu te *deranjează...,* spuse Sardele, chinuindu-se să se elibereze.

— Nu-i neboie să fași așta! murmură Maurice, încercând să-și lingă nasul care îl durea.

— Am pe cap o PĂLĂRIE *rkrklk,* nu? se răsti la el Sardele. Te obosești vreodată să te uiți?

— Pine, pine, șcuză-mă... de șe ești aici?

Sardele își scutură hainele.

— Te căutam pe tine sau pe puștiul cu mutră de prostănac, spuse el. Șuncădeporc m-a trimis! Avem probleme! Nici n-ai să crezi ce-am găsit!

— Are nevoie de *mine?* spuse Maurice. Credeam că nu mă place!

— Ei, a zis că treaba e urâtă și rea, așa că tu o să știi ce e de făcut, boss, spuse Sardele, luându-și de jos pălăria. Ia uită-te la asta! Ți-ai băgat gheara drept prin ea!

— Dar te-am *întrebat* dacă știi să vorbești, nu? spuse Maurice.

— Da, m-ai întrebat, dar...

— Eu întotdeauna întreb!

— Știu, așa că...

— Știi, țin *foarte mult* la întrebarea asta!

— Da, da, am înțeles, te cred! spuse Sardele. M-am plâns doar de pălărie!

— N-aș vrea ca cineva să creadă că nu întreb, spuse Maurice.

— Nu e nevoie să continui cu asta, spuse Sardele. Unde-i puștiul?

— Acolo în spate, vorbește cu fata, spuse îmbufnat Maurice.

— Care, nebuna?

— Chiar ea.

— Ar fi mai bine să-i chemi. E ceva *foarte* rău. La capătul pivnițelor e o ușă. Mă mir că n-o poți mirosi de aici!

— Tot ce vreau e să fie limpede pentru toată lumea că am întrebat, asta-i tot...

— Boss, spuse Sardele, asta-i ceva *serios!*

Piersicuța și Negrumat așteptau echipa de recunoaștere. Erau împreună cu Toxic, un alt șobolan care se pricepea la citit și funcționa ca un fel de asistent.

Piersicuța adusese cu ea și *Aventura Domnului Urechilă.*

— Au plecat de mult, spuse Toxic.

— Negrumat verifică la fiecare pas, spuse Piersicuța.

— Ceva nu e în regulă, spuse Fasole Periculoasă și-și încreți nasul.

Un șobolan apăru din tunel cu pași mărunți și grăbiți și trecu într-o goană nebună pe lângă ei. Fasole Periculoasă adulmecă aerul.

— Teamă, spuse el.

Alți trei șobolani trecură în fugă, ciocnindu-se unul de altul.

— Ce se întâmplă? întrebă Piersicuța, când un alt șobolan se răsuci în jurul ei în efortul de a o ocoli, scoase un chițăit și fugi mai departe.

— Ăsta a fost Gustos, spuse ea. De ce n-a spus nimic?

— Teamă... tot mai mare, spuse Fasole Periculoasă. Sunt... speriați. Îngroziți...

Toxic încercă să-l oprească pe următorul șobolan. Acesta îl mușcă și alergă mai departe, chițăind.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse repede Piersicuța. Ce-au găsit acolo? Poate e un dihor!

— Imposibil! spuse Toxic. Șuncădeporc a omorât odată un dihor!

Încă trei șobolani trecură alergând pe lângă ei, lăsând în urmă o dâră de frică. Unul dintre ei scoase un țipăt ascuțit către Piersicuța, îi aruncă înnebunit niște sunete nearticulate lui Fasole Periculoasă și fugi mai departe.

— Au... au uitat să vorbească..., șopti Fasole Periculoasă.

— Ceva îngrozitor trebuie să-i fi speriat! spuse Piersicuța,

adunându-și notițele.

— Niciodată n-au mai fost așa de speriați! spuse Toxic. Vă aduceți aminte când ne-a găsit câinele ăla? Eram cu toții speriați, dar am *vorbit* și l-am încolțit și Șuncădeporc l-a văzut cum fuge schelălăind...

Spre marea ei uimire, Piersicuța văzu că Fasole Periculoasă plângea.

— Au uitat să *vorbească,* murmura el.

Încă vreo șase-șapte șobolani trecură pe lângă ei scoțând țipete ascuțite.

Piersicuța încercă să-l oprească pe unul dintre ei, dar acesta doar chițăi și se feri de ea.

— Ăsta a fost Patruporții! spuse ea, întorcându-se către Toxic. Doar am vorbit cu ea acum o jumătate de oră! Ea... Toxic?

Blana lui Toxic era toată zbârlită. Privirea îi era încețoșată. Avea gura deschisă, și-și arăta dinții. Se holbă la ea, sau mai degrabă prin ea, apoi se răsuci și o luă la fugă.

Piersicuța se întoarse și-l cuprinse cu labele pe Fasole Periculoasă, pe când teama îi copleșea pe amândoi.

Erau șobolani. Dintr-un perete într-altul, din tavan până-n podea, erau numai șobolani. Cuștile erau înțesate cu ei; stăteau agățați de sârmă în partea din față, și sus pe tavan. Plasa se întindea sub greutatea lor. Trupurile lucioase se agitau și se rostogoleau, labele și nasurile își făceau loc prin ochiurile plasei. Aerul era plin de țipete ascuțite și foșnete și chițăieli, și mirosea îngrozitor.

Ceea ce mai rămăsese din echipa de recunoaștere a lui Șuncădeporc se afla în mijlocul încăperii. Cei mai mulți fugiseră însă. Dacă mirosurile din acea încăpere ar fi fost sunete, s-ar fi auzit mii de strigăte și țipete. Umpleau camera lungă cu o tensiune ciudată. Chiar și Maurice o simți de îndată ce Keith sparse ușa. Era ca o durere aflată în afara capului tău și care voia să intre acolo. Te pocnea peste urechi.

Maurice rămase puțin mai în spate. Nu trebuia să fii prea deștept ca să-ți dai seama că asta era o situație foarte neplăcută și una care te obliga la un moment dat să-ți iei tălpășița de acolo.

Printre picioarele Maliției și ale lui Keith îi zări pe Negrumat și pe Șuncădeporc și alți câțiva dintre Cei Schimbați. Se aflau în mijlocul podelei, cu privirile ațintite în sus către cuști.

Fu uimit să vadă că până și Șuncădeporc tremura. Dar tremurul lui se datora furiei.

— Dă-le drumul! îi strigă lui Keith. Dă-le drumul la toți! Dă-le

drumul la toți *acum!*

— Un *alt* șoarece vorbitor? exclamă Maliția.

— Dă-le drumul! țipă Șuncădeporc.

— Toate cuștile astea scârboase..., spuse Maliția holbându-se la ele.

— Am *zis* eu de plasa de sârmă, spuse Keith. Uite, se vede unde a fost reparată... au *ros* sârma ca să scape!

— Am zis să le *dai drumul!* țipă Șuncădeporc. Dă-le drumul sau o să te *omor!* Rău! Rău! Rău!

— Dar nu sunt decât șobolani..., spuse Maliția.

Șuncădeporc făcu un salt și aterizâ pe rochia fetei. Începu să urce către gâtul ei. Maliția încremeni. El șuieră:

— Acolo sunt șobolani care se mănâncă *între ei!* O să *rod* din tine, creatură rea...!

Mâna lui Keith îl apucă strâns de mijloc și îl trase de la gâtul fetei. Țipând ascuțit, zbârlit tot, Șuncădeporc își băgă dinții în degetul lui Keith.

Maliția scoase un țipăt înăbușit. Chiar și Maurice se înfioră.

Șuncădeporc își trase capul înapoi, cu botul plin de sânge, și clipi mărunt, îngrozit.

Ochii lui Keith se umplură de lacrimi. Cu mare grijă, îl așeză pe Șuncădeporc pe podea.

— E mirosul, spuse el liniștit. Îi neliniștește.

— Parcă... parcă ai zis că sunt blânzi! spuse Maliția, recăpătându-și în cele din urmă glasul.

Luă de jos o bucată de lemn care era rezemată de cuști.

Keith îi dădu peste mână, făcând-o să-i dea drumul.

— *Niciodată* să nu amenințI pe vreunul dintre noi!

— Dar te-a *mușcat!*

— Uită-te bine în jur! Asta nu e o poveste! Asta e realitate! Înțelegi? Sunt înnebuniți de frică!

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? strigă Maliția.

— O s-o fac, *rrkrkrk!*

— E care pe *care,* da? Asta a fost o înjurătură șobolănească? Înjuri și în limba șobolanilor, șobolanule?

Fac exact ca și pisicile, își spuse Maurice. Stau față în față și țipă unul la altul. Urechile lui se răsuciră când auzi un alt sunet, undeva departe. Cineva cobora pe scară. Maurice știa din experiență că acesta nu era momentul potrivit să discute cu oamenii. Ei spuneau întotdeauna lucruri de genul „Ce?” și „Nu e bine!” și „Unde?”.

— Plecați *imediat* de aci, spuse el, trecând în fugă pe lângă Negrumat. Nu abordați problema omenește, fugiți!

Și gestul ăsta eroic era suficient, hotărî el. Nu merita să lași alte persoane să-ți încetinească fuga.

În perete se vedea un canal vechi și ruginit. Maurice alunecă pe podeaua lipicioasă pe când schimba direcția, și acolo, da, era o gaură de dimensiuni mauriciene unde rugina spărsese țeava. Cu labele încordate pentru a căpăta viteză, țâșni prin gaură chiar în clipa în care vânătorii de șobolani intrară în încăperea plină de cuști. Apoi, simțindu-se în siguranță în întuneric, se răsuci și se uită înapoi.

Era momentul să verifice. Era Maurice nevătămat? Toate picioarele erau întregi? Coada? Da. Bun.

Îl văzu pe Negrumat trăgându-l pe Șuncădeporc, care părea să fi încremenit în mijlocul încăperii, îi văzu pe ceilalți furișându-se în grabă către o altă țeava din peretele opus. Se mișcau cu pași nesiguri. Așa se întâmplă când te relaxezi și nu mai ești cu ochii în patru, își spuse Maurice. Credeau că deveniseră educați, dar când e la ananghie un șobolan rămâne doar un șobolan.

Dar *eu,* eu sunt diferit. Creierul funcționează perfect în orice moment. Întotdeauna sunt cu ochii în patru. Vigilent și simțind pericolul.

Șobolanii din cuști făceau un vacarm de nedescris. Keith și fata care spunea povești îi priveau uimiți pe vânătorii de șobolani. Și vânătorii de șobolani îi priveau la fel de uimiți.

Pe podea, Negrumat renunță să-l convingă pe Șuncădeporc să se miște din loc. Își scoase sabia, îi privi pe oameni, ezită pentru o clipă, apoi fugi către canal.

Da, să-i lăsăm să lămurească lucrurile singuri. Sunt oameni cu toții, își spuse Maurice. Au creiere mari, pot să vorbească, n-ar trebui să fie nicio problemă.

Ha! Spune-le o poveste, fată care spui povești!

Vânătorul de șobolani Nr. 1 se holbă la Maliția și Keith.

— Ce faci aici, domnișoară? spuse el, și suspiciunea îi scârțâia în voce.

— Vă jucați de-a mama și tata? spuse vesel Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Ne-ai spart coșmelia, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Asta se numește „spart", da, da!

— Ați furat, da, ați *furat* mâncare și ați dat vina pe șobolani! se

răsti la ei Maliția. Și de ce ați închis în cuști toți șobolanii ăștia? Și de capetele de metal ce ziceți, eh? Sunteți surprinși, eh? Nu v-ați gândit că cineva o să le observe, eh?

— Capete de metal? întrebă Vânătorul de șobolani Nr. 1, încruntându-se.

— Capetele șireturilor, murmură Keith.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 se răsuci către celălalt.

— Idiot afurisit, Bill! Ți-am spus că avem destule cozi adevărate! Ți-am *spus* că cineva o să observe! Nu ți-am zis că o să observe cineva? Ei bine, cineva a *observat!*

— Da, să nu credeți că scăpați! spuse Maliția, și ochii îi străluceau. Știu că voi sunteți doar ticăloșii caraghioși. Unul mare și gras, unul slab – e limpede! Așa că cine-i șeful cel mare?

Privirea Vânătorului de șobolani Nr. 1 se încețoșă puțin, așa cum se întâmpla adeseori atunci când Maliția vorbea cu cineva. Agită un deget gras în direcția ei.

— Știi unde s-a dus și ce-a făcut tatăl tău chiar adineauri?

— Ha! Palavre de ticălos caraghios! spuse triumfătoare Maliția. Hai, zi mai departe!

— A trimis după Fluierașul de șobolani! spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Costă o *avere!* Trei sute de dolari pe oraș, și dacă nu plătești devine *foarte* rău!

Aoleu! își spuse Maurice. Cineva a trimis după cel *adevărat*... trei sute de *dolari. Trei* sute de dolari? Trei *sute* de dolari? Și noi care nu ceream decât treizeci!

— Tu ești, nu? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, fluturându-și degetul către Keith. Puștiul cu mutră de prostănac! Apari în oraș și deodată se ivesc toți șobolanii ăștia noi! E ceva ce nu-mi place la tine! Tu și pisica ta ciudată! Dacă mai văd o dată pisica aia ciudată o să am o pereche de *mănuși noi!*

În întunericul canalului Maurice se făcu mic și se trase în spate.

— Hă, hă, hă, făcu Vânătorul de șobolani Nr. 2.

Probabil că *exersase* ca să scoată râsul ăsta de ticălos, își spuse Maurice.

— Și n-avem șef, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Daaa, suntem propriii noștri șefi, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2.

Și apoi povestea începu să sune prost.

— Iar tu, domnișoară, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, întorcându-se către Maliția, flecărești cam prea mult.

Își răsuci pumnul, o ridică în aer și o trânti de cuștile cu șobolani. Șobolanii începură să se agite nebunește pe când ea aluneca pe pământ.

Vânătorul de șobolani se întoarse către Keith.

— Ai de gând să încerci ceva, puștiule? spuse el. Ai de gând să încerci ceva? Ea era fată, așa că am fost bun și prietenos cu ea, dar pe *tine* o să te bag într-una din cuști...

— Daaa, și nici n-au primit azi de mâncare! spuse plin de încântare Vânătorul de șobolani Nr. 2.

Haide, puștiule! își spuse Maurice. Fă *ceva!* Dar Keith stătea nemișcat, holbându-se la om.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 îl măsură din cap până-n picioare, disprețuitor.

— Ce ai acolo, băiete? Un fluier? Dă-l încoace! Îi smulse fluierul de la curea și-l împinse pe Keith pe podea. Un fluier de-un penny? Te crezi fluierașul de șobolani, nu? Vânătorul de șobolani Nr. 1 rupse fluierul în două și aruncă bucățile în cuști. Știi, se zice că în Porkenscârț Fluierașul de Șobolani a scos toți copiii afară din oraș. Ei da, ăsta om cu idei bune!

Keith ridică privirea. Ochii i se îngustară. Se ridică în picioare.

Acum se întâmplă, își spuse Maurice. O să facă un salt cu o putere supraomenească pentru că e atât de furios, iar ei or să-și dorească să nu se fi născut niciodată puștiul...

Keith făcu un salt cu o putere omenească obișnuită, îi trase un pumn în nas Vânătorului de șobolani Nr. 1, apoi fu din nou trântit la podea de o lovitură puternică, brutală, năprasnică.

Bine, bine, l-au pus jos, își spuse Maurice pe când Keith se chinuia să-și recapete răsuflarea, *dar* o să se ridice din nou.

Se auzi un țipăt, și Maurice își spuse: aha!

Dar țipătul nu venise de la Keith, care de-abia mai putea respira. O formă cenușie se lansase de pe cuști direct spre fața vânătorului de șobolani. Ateriză cu dinții înainte, și din nasul vânătorului de șobolani țâșni sângele.

Aha! își spuse din nou Maurice, e Șuncădeporc venit în ajutor! Ce? *Mrillp!* Am început să gândesc întocmai ca fata! Continui să cred că asta e o poveste!

Vânătorul de șobolani îl înșfăcă pe șobolan și îl ținu departe, de coadă. Șuncădeporc se învârti și se răsuci, țipând de furie. Cel care-i prinsese se freca la nas cu mâna liberă și se uita la Șuncădeporc cum se zbătea.

— E un luptător, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2. Cum a scăpat?

— Nu-i unu' dintr-ai noștri, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. E unu' roșu.

— Roșu? Ce-are roșu?

— Un șobolan roșu e un fel de șobolan cenușiu, lucru pe care l-ai ști prea bine dacă ai fi un membru *hexperimentat* al Breslei așa cum sunt eu, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Nu-s de prin partea locului. Îi găsești mai jos, în câmpie. E ciudat să apară unu' aci. Foarte ciudat. Un ticălos bătrân și slinos. Da' bătăios nevoie mare.

— Ai nasu' plin de sânge.

— Mda. Știu. Am fost mușcat de șobolani de mai multe ori decât ai înfulecat tu o cină caldă. Nici nu mai simt, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, cu o voce care sugera că Șuncădeporc, care continua să se zbată și să țipe ascuțit, părea mult mai interesant decât colegul lui.

— Eu la cină mănânc doar cârnați reci.

— Păi vezi? Măi, da' ce luptător mai ești. Un adevărat drăcușor, zău așa. Curajos nevoie mare.

— Frumos din partea ta să spui asta.

— Vorbeam cu șobolanu', dom'le. Îl înghionti pe Keith cu bocancul. Ia-i și leagă-i pe-ăștia doi undeva, da? Deocamdată o să-i punem într-una din celelalte pivnițe. Una cu o ușă ca lumea. Și un lacăt ca lumea. Și fără trape binevenite. Și-mi dai mie cheia.

— E fata primarului, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2. Primarii pot să se supere rău pentru fetele lor.

— Și-atunci o să facă ce i se cere, just?

— O să-l storcești bine pe șobolanu' ăla?

— Cum, un luptător ca ăsta? Glumești? Dacă o să gândești așa, o să rămâi toată viața ajutor de vânător de șobolani. Am o idee mult mai bună. Câți mai sunt în cușca specială?

Maurice îl văzu pe Vânătorul de șobolani Nr. 2 ducându-se la o cușcă aflată la peretele cel mai îndepărtat și cercetând-o.

— Au mai rămas doar doi. I-au mâncat pe ăilalți patru, raportă el. Nu mai e decât blana. Frumos lucrat.

— Aha, deci sunt furioși și plini de energie. Ei bine, hai să vedem ce-i fac *lui,* da?

Maurice auzi o ușiță de sârmă deschizându-se și apoi închizându-se.

Șuncădeporc vedea roșu înaintea ochilor. Furia îl orbea. Era furios de luni întregi de zile, plin de furie, furios pe oameni, furios pe otrăvuri

și capcane, furios că șobolanii mai tineri nu-i mai arătau respect, furios că lumea se schimba atât de repede, furios că îmbătrânea... Și acum mirosul de teroare și foame și violență se întâlnea în Șuncădeporc cu furia lui și cele două se amestecau și curgeau prin el într-un val roșu de furie. Era un șobolan încolțit. Dar era un șobolan încolțit care putea gândi. Fusese întotdeauna un luptător îndârjit, cu mult înainte să apară această gândire, și era încă foarte puternic. Doi tineri keekee proști și plini de fumuri, fără tactică și fără experiența luptei murdare din pivnițe și fără joc de picioare inteligent și care nu gândesc, nu puteau fi niște adversari demni de luat în seamă. Nu era nevoie decât de un salt, o răsucire și două mușcături...

Cei doi șobolani din cușcă se traseră înapoi de lângă plasă. Chiar și ei îi simțeau furia.

— Ei, ăsta *da* băiat deștept, spuse plin de admirație Vânătorul de șobolani Nr. 1 când totul se termină. Am o trebușoară pentru tine, flăcău.

— Cursa? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Da, cursa.

— În noaptea asta?

— Mda, pen'că Arthur Spilcuitu' pariază că Jacko al lui omoară o sută de șobolani în mai puțin de-un sfert de ceas.

— Pun pariu și eu că poate. Jacko e un terier bun. Acu' câteva luni a dat gata nouăzeci, și Arthur Spilcuitu' îl tot antrenează de-atunci. O să fie un spectacol pe cinste.

— Așadar, ți-ai pune banii jos că Jacko o face? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Sigur. Toată lumea o s-o facă.

— Chiar și cu amicul ăsta al nostru printre șobolani? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Plin de ură și clonțos și clocotind de furie?

— Păi, ăăă...

— Păi, mda, rânji satisfăcut Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Și totuși, nu-mi place că-i lăsăm pe copiii ăștia aici.

— E „copchiii" ăștia, nu „copiii" ăștia. Nu pricepi? De câte ori ți-am zis-o? Regula 27 a Breslei: să pari tâmpit. Oamenii devin suspicioși când vânătorii de șobolani vorbesc prea corect.

— Scuze.

— Vorbește prost, fii deștept. Așa tre' să faci, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Scuze, am uitat.

— Ai obiceiul să o faci exact pe dos.

— Scuze. Copchii ăștia. E o cruzime să legi oamenii. Și în fond, nu-s decât niște copii.

— Și?

— Și ar fi mult mai ușor să-i duci prin tunel la râu și să le dai una în cap și să-i arunci în apă. Or să ajungă la multe mile în josul râului până să-i găsească cineva, și mai mult ca sigur nici n-o să-i mai recunoască după ce peștii își fac treaba cu ei.

Maurice auzi o pauză în discuție. Apoi Vânătorul de șobolani Nr. 1 spuse:

— Nu știam că ai un suflet așa de bun, Bill.

— Da, și, scuze, *și* am o idee cum să scapi și de fluieraşu' ăsta...

Vocea care se auzi în clipa următoare venea de peste tot. Suna ca o rafală de vânt și, în inima ei, geamătul cuiva în agonie. Umplu aerul.

NU! Ne putem folosi de fluieraș!

— Nu, ne putem folosi de fluieraș, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Așa-i, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2. Așa mă gândeam și eu. Ăăă... cum ne putem folosi de fluieraș?

Din nou, Maurice auzi un sunet în capul lui asemenea vântului care suflă într-o peșteră.

Nu e LIMPEDE?

— Nu e limpede? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Mda, limpede, murmură Vânătorul de șobolani Nr. 2. E limpede că-i limpede. Ăăă...

Maurice îi văzu pe cei doi cum deschid mai multe cuști și înșfacă șobolani pe care îi bagă într-un sac. Îl văzu și pe Șuncădeporc aruncat într-un sac. Apoi vânătorii de șobolani plecară, târându-i după ei pe cei doi copii, și Maurice se întrebă: unde, în acest labirint de pivnițe, se află o gaură de dimensiunile lui Maurice?

Pisicile nu văd în întuneric. Tot ceea ce *pot* e să vadă într-o lumină foarte palidă. O sclipire măruntă din lumina lunii ajungea în spațiul din spatele lui. Pătrundea printr-o găurică din tavan, prin care abia s-ar fi strecurat un șobolan și care cu siguranță era mult prea mică pentru Maurice, chiar dacă ar fi putut ajunge la ea.

În lumină văzu că se afla într-o altă pivniță. După cum arăta, era și ea folosită de vânătorii de șobolani; într-un colț erau îngrămădite câteva butoaie, și se zăreau o mulțime de cuști stricate. Maurice se învârti prin ea, căutând o ieșire. Existau uși, dar aveau mânere, și chiar și mintea lui pătrunzătoare nu putea pătrunde misterul

clanţelor. Dar în perete mai exista un grătar de canal. Maurice se strecură prin el.

O *altă* pivniţă. Şi alte cutii şi saci. Dar aici cel puţin era uscat.

O voce în spatele lui spuse: *Ce fel de lucru eşti tu?*

Se răsuci. Tot ce putea vedea erau cutii şi saci. Mirosea a şobolani, şi se auzea o fojgăială continuă, şi din când în când câte un chiţăit slab, dar locul ăsta era un mic paradis faţă de iadul din încăperea cu cuşti.

Vocea *venise* din spatele lui, nu? Pesemne a *auzit-o,* nu? Pentru că lui Maurice i se părea că tocmai avusese ceva ca o amintire că a auzit o voce, ceva care îi apăruse în cap fără a mai trece prin urechile lui zdrenţuite. Fusese la fel şi cu vânătorii de şobolani. Vorbiseră ca şi cum ar fi auzit o voce şi crezuseră că fusese ecoul gândurilor lor. Vocea nu fusese *cu adevărat* acolo, nu-i aşa?

Nu te pot vedea, spuse amintirea, *nu ştiu ce eşti.*

Nu era o voce prea bună pentru o amintire. Era alcătuită doar din şuierături şi se strecura în minte asemenea unei lame de cuţit.

Vino mai aproape.

Labele lui Maurice zvâcniră. Muşchii din picioare începură să-l împingă înainte. Îşi scoase ghearele şi se stăpâni. Cineva se ascunde printre cutii, îşi spuse el. Şi probabil că n-ar fi o idee prea bună să spună ceva. Oamenii ar putea deveni ciudaţi dacă văd o pisică vorbitoare. Nu poţi să te bazezi pe faptul că toată lumea e la fel de nebună ca fata care spune poveşti.

Vino MAI APROAPE.

Vocea părea să tragă de el. Va trebui să spună *ceva.*

— Mă simt bine unde sunt, mulţumesc frumos, spuse Maurice.

Atunci vrei să ne împărtăşeşti CHINUL?

Ultimul cuvânt duru. Dar nu duru prea mult, şi asta fu surprinzător. Vocea fusese ascuţită şi tare şi dramatică, ca şi cum posesorul ei voise să-l vadă pe Maurice tăvălindu-se în agonia durerii. În schimb, Maurice simţi doar o durere de cap trecătoare.

Când vocea se auzi din nou, suna foarte suspicioasă.

Ce fel de creatură eşti? Mintea ta e CIUDATĂ.

— Prefer să spun că e uluitoare, răspunse Maurice. Oricum, cine eşti tu, care-mi pui întrebări în întuneric?

Tot ce putea simţi era mirosul de şobolani. Auzi un zgomot slab în stânga lui şi abia desluşi silueta unui şobolan uriaş care se strecura către el.

Un alt zgomot îl făcu să se întoarcă. Un alt şobolan se apropia din

cealaltă parte. Cu greu îl putea distinge în lumina slabă.

Un foșnet în fața lui îi spuse că acolo era un șobolan, alunecând încet prin întuneric.

Iată-mi ochii... CE? PISICĂ! PISICĂ! OMOARĂ!

Capitolul 8

Domnul Urechilă își dădu seama că era un iepure gras în Pădurea Întunecată și-și dori să nu fi fost un iepure, sau măcar nu unul gras. Dar Guz Rupert o pornise la drum, și habar n-avea ce îl aștepta pe el.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Când cei trei șobolani se repeziră era deja prea târziu. În aer nu era decât o gaură de forma lui Maurice. Maurice se afla în celălalt capăt al încăperii, cocoțat, tremurând, pe niște cutii.

Auzi sub el niște chițăituri. Sări pe altă cutie și văzu în perete un loc în care câteva dintre cărămizile fărâmițate căzuseră. Se repezi într-acolo, fu cât pe ce să-și piardă echilibrul când alte cărămizi se mișcară sub el, și se năpusti în necunoscut.

Era o altă pivniță. Și era plină de apă. De fapt, nu era *exact* apă. Era ceea ce devine apa după ce în ea ajunge ceea ce se scurge din cuștile cu șobolani, și după ce se scurg în ea canalele, apoi lichidul ăsta rămâne pe loc și bolborosește singur vreun an și ceva fără să-l deranjeze nimeni. Dacă l-ai numi „noroi" ar însemna să insulți toate mlaștinile perfect respectabile din lume.

Maurice ateriză în el. Și lichidul scoase un „pleosc" vâscos.

Maurice începu să înoate disperat, în stilul pisicesc, prin lichidul gros, încercând să nu respire, și reuși să se salte pe o grămadă de pietriș în cealaltă parte a încăperii. O grindă căzută, plină de mucegai și alunecoasă, urca spre lemnul înnegrit de fum din tavan.

Mai auzea încă acea voce îngrozitoare în cap, dar era înăbușită. Încerca să-i dea ordine. Să încerci să-i dai ordine unei *pisici*? Era mai ușor să prinzi în cuie pe perete niște jeleu! Ce credea că e el, câine?

Noroi oribil mirositor i se scurgea de pe trup. Chiar și urechile îi erau pline de noroi. Începu să se lingă pentru a se curăța, dar se opri. Să te lingi ca să te speli era o reacție pisicească perfect normală. Dar să lingă *asta* de pe el, mai mult ca sigur că avea să-l omoare...

Ceva se mișcă în întuneric. Tot ce putea desluși erau niște siluete mari de șobolani scurgându-se prin deschizătură. Se auziră două pleoscăituri. Câteva umbre se furișau de-a lungul zidurilor.

Ah, spuse vocea. *Le vezi? Privește-le cum vin după tine, PISICĂ!*

Maurice se opri din fugă. Nu era momentul să asculte de pisica

lui interioară. Pisica lui interioară îl scosese din încăpere, dar pisica lui interioară era proastă. Voia ca el să atace lucruri mici și să fugă de toate celelalte. Dar nicio pisică nu se putea lupta cu o ceată de șobolani de dimensiunile astea. Încremeni și încercă să urmărească din priviri șobolanii care înaintau. Se îndreptau direct spre el.

Rezistă... rezistă...

Vocea spusese: *Îi poți vedea...*

De unde *știa?*

Maurice încercă să gândească cu voce tare: Poți... Tu... Să-Mi... Citești... Gândurile?

Nu se întâmplă nimic.

Lui Maurice îi veni o idee. Închise ochii.

Deschide-i! veni imediat ordinul, și pleoapele lui tremurară.

Nu! își spuse Maurice. Nu *poți* să-mi auzi gândurile! își spuse el. Te folosești doar de ochii și urechile mele! Tu doar *ghicești* ce gândesc.

Nu se auzi niciun răspuns. Maurice nu mai aștepta. Sări. Grinda căzută era acolo unde și-o amintea. Urcă agățându-se cu ghearele, și se ținu bine. Cel puțin tot ce puteau face era să urce după el. Cu puțin noroc, își putea folosi ghearele.

Șobolanii se apropiau. Acum îl adulmecau jos, în întuneric, și el își imagină nasurile lor care tremurau în beznă.

Unul începu să urce pe grindă, continuând să adulmece. Ajunsese probabil la câteva degete de coada lui Maurice, când se întoarse și coborî din nou.

Îi auzi ajungând în vârful grămezii de pietriș. Adulmecară iarăși nedumeriți, apoi din întuneric veni zgomotul șobolanilor înaintând prin noroi.

Fruntea lui Maurice, pe care noroiul începea să se usuce, se încruntă de uimire. Șobolani care nu puteau simți mirosul de pisică? Și apoi înțelese. Nu mirosea a pisică – duhnea a noroi, se *simțea* ca și cum nu era decât noroi, într-o încăpere plină de noroi care duhnea.

Rămase nemișcat ca o stană de piatră, până când prin urechile pe care noroiul se întărise auzi ghearele întorcându-se către borta din zid. Apoi, fără să deschidă ochii, coborî ușor și cu mare grijă pe pietriș și descoperi că acesta fusese îngrămădit în dreptul unei uși de lemn putrezite. Ceea ce fusese probabil o bucată de scândură, îmbibată cu apă ca un burete, căzu când o atinse.

O senzație de spațiu larg îi dădu de înțeles că dincolo de ușă se afla o altă pivniță. Mirosea îngrozitor a putregai și a lemn ars.

Oare acea... voce știa unde era dacă deschidea acum ochii? Nu

arată o pivniță la fel ca oricare alta?

Poate că și această încăpere era plină de șobolani.

Deschise brusc ochii. Nu existau șobolani, dar *era* un alt canal ruginit care se deschidea într-un tunel suficient de larg pentru ca Maurice să se poată strecura prin el. Se putea vedea o lumină slabă.

Deci asta e lumea șobolanilor, își spuse el pe când încerca să curețe noroiul de pe el. Întunecată și plină de noroi, și urât mirositoare, și plină de voci stranii. Eu sunt o pisică. Lumina soarelui și aer curat, ăsta-i stilul meu. Tot ceea ce-mi trebuie acum e o deschizătură în lumea de afară, și n-o să mă vadă nimeni datorită prafului, sau cel puțin a porțiunilor de noroi uscat.

O voce din capul lui, care nu era vocea misterioasă, ci una asemănătoare cu propria lui voce, spuse: Și puștiul cu mutră de prostănac și toți ceilalți? Trebuie să îi ajuți! Și Maurice își spuse: *Tu* de unde ai mai apărut? Știi ceva, ajută-i *tu,* iar eu o să mă duc undeva unde-i cald și bine, ce zici de asta?

Lumina de la capătul tunelului deveni mai puternică, încă nu semăna cu lumina soarelui, și nici măcar a lunii, dar orice era mai bun decât bezna asta.

Sau aproape orice.

Își scoase capul din țeava într-un canal mult mai larg, făcut din cărămizi care erau lipicioase și de sub care venea un miros neplăcut, și în cercul pe care-i arunca lumina unei lumânări.

— E... Maurice? spuse Piersicuța, holbându-se la noroiul care picura din blana lui încâlcită.

— Miroase mai bine decât de obicei, spuse Negrumat, rânjind într-un fel pe care Maurice îl socoti total neprietenesc.

— Oh, ha, ha, spuse Maurice cu o voce obosită. Nu se simțea în stare de o replică spirituală.

— Ah, știam eu că n-o să ne dezamăgești, prietene. Întotdeauna am spus că ne putem baza pe Maurice, spuse Fasole Periculoasă și oftă adânc.

— Da, spuse Negrumat, aruncându-i lui Maurice o privire plină de înțeles. Dar ne bazăm pe el să facă, ce?

— Oh, spuse Maurice. Ăăă... Bun. V-am găsit pe toți, nu?

— Da, zise Negrumat, pe un ton pe care Maurice îl consideră supărător. Uluitor, nu? Și bănuiesc că ne-ai căutat mult. Te-am văzut cum ai luat-o la fugă ca să ne cauți.

— Poți să ne ajuți? întrebă Fasole Periculoasă. Avem nevoie de un plan.

— Ah, da, spuse Maurice. Propun să urcăm cu prima oca...

— Să-l salvăm pe Șuncădeporc, spuse Negrumat. Noi nu ne abandonăm tovarășii.

— *Noi* nu? spuse Maurice.

— Noi *nu,* răspunse Negrumat.

— Și pe urmă e puștiul, spuse Piersicuța. Sardele spune că e legat împreună cu fata într-una din pivnițe.

— Oh, știți voi, *oamenii,* spuse Maurice, strâmbându-se. Știți, oameni și oameni, asta-i o chestie omenească, nu cred că ar trebui să ne băgăm, am putea fi prost înțeleși, știu eu cum sunt oamenii, or s-o rezolve ei...

— Nu-mi pasă nici cât negru sub gheară de oameni! se răsti la el Negrumat. Dar vânătorii ăia de șobolani l-au luat pe Șuncădeporc într-un sac! Ai văzut locul ăla, pisică! Ai văzut șobolanii înghesuiți în cuști! Iar cei care fură mâncarea sunt *vânătorii de șobolani!* Sardele spune că sunt saci peste saci de mâncare! Și mai e ceva...

— O voce, spuse Maurice înainte să-și dea seama ce face.

Negrumat ridică o privire speriată.

— Ai auzit-o și *tu?* spuse el. Credeam că numai noi!

— Vânătorii de șobolani o aud și ei, spuse Maurice. Doar că ei cred că sunt gândurile lor.

— I-a speriat pe ceilalți, murmură Fasole Periculoasă. Ei... pur și simplu au *încetat* să mai gândească...

Fasole Periculoasă părea total distrus. Lângă el, deschisă, murdară de praf și cu urme de labe, era *Aventura Domnului Urechilă.*

— Până și Toxic a fugit, continuă el. Și el știe să scrie! Cum se poate întâmpla așa ceva?

— Se pare că pe unii dintre noi îi afectează mai mult decât pe alții, spuse Negrumat cu o voce mai calmă. Am trimis câțiva dintre cei mai cu judecată să încerce să-i adune pe ceilalți, dar asta o să dureze. Alergau cu toții orbește. Trebuie să-l găsim pe Șuncădeporc. El este șeful. În fond, suntem șobolani. Un clan. Șobolanii își urmează întotdeauna conducătorul.

— Dar e cam bătrân, și tu ești cel puternic, și nici nu prea e el creierul strălucit..., începu Maurice.

— L-au luat cu ei! spuse Negrumat. *Ei* sunt vânători de șobolani! El e unul dintre noi! Vrei să ne ajuți sau nu?

Lui Maurice i se păru că aude un foșnet la celălalt capăt al țevii lui. Nu se putea întoarce să se uite, și brusc se simți foarte vulnerabil.

— Da, vă ajut, da, da, spuse el repede.

— Hm. Chiar vorbești serios, Maurice? spuse Piersicuța.

— Da, da, sigur, spuse Maurice.

Se strecură afară din țeava și privi înapoi în lungul ei. Nu se vedea niciun șobolan.

— Sardele îi urmărește pe vânătorii de șobolani, spuse Negrumat, așa că o să aflăm unde îl duc...

— Am senzația neplăcută că eu știu deja unde, spuse Maurice.

— Cum? se răsti Piersicuța.

— Sunt pisică, nu? spuse Maurice. Pisicile se învârt peste tot. Vedem tot felul de lucruri. Există o mulțime de locuri unde nimeni nu se supără când apar pe-acolo pisici, pentru că noi stârpim rozătoarele... noi... ăăă...

— Bine, bine, știm că tu nu mănânci pe nimeni care vorbește, ne tot *spui* asta, zise Piersicuța. Continuă!

— Am fost odată într-un loc, era un hambar, eu eram deasupra, în fân, unde poți întotdeauna găsi un... ăăă...

Piersicuța își dădu ochii peste cap.

— Da, da, *continuă!*

— Ei, oricum, toți oamenii ăia au venit înăuntru și eu n-am putut să plec pentru că aveau cu ei o mulțime de câini și au închis ușa hambarului și... ăăă... au pus în mijlocul podelei un fel de... un fel de perete mare și rotund de lemn, și erau câțiva oameni cu niște cutii cu șobolani și au aruncat șobolanii în arena aia și pe urmă... pe urmă au dat drumul înăuntru și la niște câini. Terieri, adăugă Maurice, încercând să nu se uite la expresia de pe fețele celorlalți.

— Șobolanii s-au bătut cu câinii? întrebă Negrumat.

— Păi, bănuiesc că ar fi *putut* s-o facă, spuse Maurice. Dar în general nu făceau decât să alerge întruna roată. Asta se numește cursă de șobolani. Vânătorii de șobolani aduc șobolanii, desigur. Vii.

— Curse de șobolani..., spuse Negrumat. Cum de noi n-am auzit niciodată de ele?

Maurice se uită la el. Deși erau niște creaturi deștepte, uneori șobolanii se puteau dovedi uluitor de proști.

— Cum ați fi putut să auziți de ele? spuse el.

— Păi unul dintre șobolanii care...

— Se pare că nu înțelegi, spuse Maurice. Șobolanii care ajung în arenă nu mai ies de acolo. Cel puțin, nu în viață.

Se lăsă tăcerea.

— Nu pot sări afară? întrebă Piersicuța cu o voce pierită.

— E zidul prea înalt, spuse Maurice.

— De ce nu se luptă cu câinii? întrebă Negrumat.

Idiot, cu adevărat idiot, își spuse Maurice.

— Pentru că sunt *șobolani,* Negrumat, răspunse Maurice. O mulțime de șobolani. Toți mirosind îngrozitor a teamă și panică. Doar *știi* cum se întâmplă.

— Eu am mușcat odată un câine de nas! spuse Negrumat.

— Bine, bine, spuse Maurice pe un ton liniștitor. Un șobolan poate gândi și poate fi curajos, e adevărat. Dar o ceată de șobolani e o gloată. O ceată de șobolani e doar un animal mare cu o mulțime de picioare și niciun pic de creier.

— Nu-i adevărat! spuse Piersicuța. Împreună suntem puternici!

— Cât de înalt exact? întrebă Negrumat, care se uita în flacăra lumânării ca și cum ar fi văzut niște imagini acolo.

— Ce? întrebară într-un glas Piersicuța și Maurice.

— Zidul... cât de înalt, exact?

— Ăăă... Nu știu! Înalt! Oamenii se sprijineau cu coatele pe el! Ce contează? Este mult prea înalt pentru ca un șobolan să poată sări peste el, asta o știu.

— Tot ce am făcut am făcut-o pentru că am rămas împreună..., insistă Piersicuța.

— Atunci, o să-l salvăm pe Șuncădeporc împreună, spuse Negrumat. O să... Se răsuci auzind zgomotul unui șobolan care venea de-a lungul țevii, și apoi își încreți nasul. E Sardele, spuse el. Și... ia să vedem, miroase a femelă, tânără, agitată... Nutritiva?

Cea mai tânără membră a Plutonului de dezactivare a capcanelor venea în urma lui Sardele. Era udă și deprimată.

— Arăți ca un șobolan înecat, domnișoară, spuse Negrumat.

— Am căzut într-un canal spart, domnule, spuse Nutritiva.

— Oricum, mă bucur să te văd. Ce se întâmplă, Sardele?

Șobolanul dansator bătu câțiva pași nervoși de step.

— M-am cățărat pe mai multe țevi și mai multe frânghii de rufe decât e indicat pentru sănătatea mea, spuse el. Și nu mă întreba despre pisicile alea *krrkk,* boss, aș, vrea să le văd pe toate moarte – sigur, cu excepția onorabilei tale prezențe, adăugă el, uitându-se nervos la Maurice.

— Și? spuse Piersicuța.

— S-au dus la un fel de grajd chiar la marginea orașului, spuse Sardele. Miroase *groaznic.* O mulțime de câini pe-acolo. Și oameni.

— Arenă de șobolani, spuse Maurice. V-am zis eu. Au crescut șobolani pentru arena de șobolani!

— Bun, spuse Negrumat. O să-l scoatem de acolo pe Șuncădeporc. Sardele, tu o să-mi arăți unde e. O să încercăm să-i adunăm și pe alții pe drum. Voi ceilalți trebuie să încercați să-l găsiți pe puști.

— De ce dai *tu* ordine? întrebă Piersicuța.

— Pentru că cineva trebuie s-o facă, răspunse Negrumat. Șuncădeporc e puțin cam împuțit și cam depășit, dar el este șeful și toată lumea miroase asta și avem nevoie de el. Aveți întrebări? Bun...

— Pot să vin și eu, domnule? întrebă Nutritiva.

— Mă ajută să-mi duc sfoara, boss, explică Sardele.

El și tânăra șobolăniță cărau legături mari de sfoară.

— Aveți nevoie de asta? spuse Negrumat.

— Nu trebuie să refuzi niciodată o bucată de sfoară, boss, spuse Sardele foarte serios. E uluitor, dar o parte din sfoara pe care am găsit-o...

— În regulă, poate să vină atâta timp cât e utilă la *ceva,* spuse Negrumat. Dar ar fi bine să țină pasul cu noi. Să mergem!

Și în clipa următoare în pivniță nu mai erau decât Fasole Periculoasă, Piersicuța și Maurice. Fasole Periculoasă oftă.

— Un șobolan poate fi curajos, dar o ceată de șobolani nu e decât o gloată? spuse el. Așa e, Maurice?

— Nu, eu... ascultă, era *ceva* acolo, spuse Maurice. E într-o pivniță. Nu știu ce e. E vocea care intră în capul persoanelor!

— Nu al tuturor, spuse Piersicuța. Pe tine nu te-a speriat, nu-i așa? Și nici pe noi. Sau pe Negrumat. Pe Șuncădeporc l-a înfuriat foarte tare. De ce?

Maurice clipi. Auzea din nou vocea în capul lui. Era foarte slabă, și cu siguranță că nu erau propriile sale gânduri, și vocea spunea *O să găsesc o cale de a pătrunde înăuntru, PISICĂ!*

— Ați auzit? spuse el.

— N-am auzit nimic, răspunse Piersicuța.

Poate că trebuie să fii aproape, își spuse Maurice. Poate că dacă ești aproape, vocea știe unde trăiește capul tău.

Nu mai văzuse niciodată un șobolan atât de deprimat ca Fasole Periculoasă. Micul șobolan stătea ghemuit lângă lumânare, uitându-se cu o privire pierdută la *Aventura Domnului Urechilă.*

— Speram că va fi mai bine, spuse Fasole Periculoasă. Dar se pare că nu suntem decât... niște șobolani. Imediat ce apar necazuri, suntem doar... șobolani.

Era un lucru foarte neobișnuit pentru Maurice să fie plin de

înțelegere pentru cineva care nu era Maurice. Iar asta, la o pisică, este un defect major de caracter. Cred că sunt bolnav, își spuse el.

— Dacă ajută cu ceva, și eu sunt doar o pisică, spuse el.

— Oh, dar nu-i adevărat. Ești cumsecade și, în adâncul sufletului tău, simt că ești o făptură generoasă, spuse Fasole Periculoasă.

Maurice încercă să nu se uite la Piersicuța. O, Doamne, își spuse el.

— Cel puțin le întrebi pe persoane înainte de a le mânca, spuse Piersicuța.

Ar fi mai bine să le spui, murmurară gândurile lui Maurice. Haide, spune-le. Asta o să facă să te simți mai bine.

Maurice încercă să le spună gândurilor să tacă. Nu era momentul să aibă o conștiință! La ce era bună o pisică ce-avea conștiință? O pisică cu conștiință era un... un hamster, sau ceva de genul ăsta...

— Ăăă, am tot vrut să vă spun ceva, murmură el.

Haide, spune-le, zise conștiința lui nouă-nouță. Mărturisește totul.

— Da? făcu Piersicuța.

Maurice se foi.

— Păi, voi știți că *întotdeauna* îmi verific mâncarea...

— Da, și asta îți face mare cinste, spuse Fasole Periculoasă.

Acum Maurice se simțea și mai stânjenit.

— Păi, voi știți cum ne-am tot întrebat noi cum de am suferit și eu Schimbarea, deși niciodată n-am mâncat din chestiile alea magice din grămada de gunoi...

— Da, spuse Piersicuța. Asta m-a nedumerit întotdeauna.

Maurice se foi încurcat.

— Păi, știți... ăăă... ați cunoscut vreodată un șobolan, destul de mare, fără o ureche, cu câteva fire albe de blană într-o parte, care nu putea să alerge prea repede pentru că avea un picior bolnav?

— Ăsta pare a fi Aditivi, spuse Piersicuța.

— Oh, da, spuse Fasole Periculoasă. A dispărut chiar înainte să te cunoaștem pe tine, Maurice. Un șobolan de treabă. Avea un oarecare... defect de vorbire.

— Defect de vorbire, spuse posomorât Maurice.

— Era bâlbâit, spuse Piersicuța, aruncându-i lui Maurice o privire lungă și rece. Nu putea rosti prea ușor cuvintele.

— Nu prea ușor, spuse Maurice, și vocea lui era acum cavernoasă.

— Dar sunt convins că nu l-ai cunoscut, Maurice, spuse Fasole Periculoasă. Mi-e dor de el. Era un șobolan minunat după ce îl făceai

să vorbească.

— Hm. *Tu* l-ai cunoscut, Maurice? spuse Piersicuța, și privirea ei îl țintui asemeni unui afiș pe perete.

Fața lui Maurice căpătă pe rând expresii diferite. Apoi spuse:

— Asta e! L-am mâncat, e bine? În întregime! Cu excepția cozii și a chestiei verzi storcoșite și a bucățicii ăleia ciudate purpurii, de care nimeni nu știe ce e! Eram doar o pisică! Nu învățasem încă să gândesc! Nu știam! Mi-era foame! Pisicile mănâncă șobolani, așa merg lucrurile! N-a fost vina mea! Și el mâncase chestiile alea magice și eu l-am mâncat pe el și așa am suferit și eu Schimbarea! Știți cum te simți, când vezi chestia aia verde storcoșită? Nu te simți bine! Uneori în nopțile întunecate mi se pare că îl aud vorbind de acolo! E bine? Sunteți mulțumiți? Nu știam că era o persoană! Nu știam că eu eram o persoană! L-am mâncat! El mâncase lucrurile alea din gunoi și eu l-am mâncat pe el și așa am ajuns Schimbat! O recunosc! L-am mâncat! Nu a fost viiiina mea!

Urmă o tăcere lungă. După un timp, Piersicuța spuse:

— Da, dar asta a fost cu mult în urmă, nu?

— Ce? Vrei să spui, dacă am mâncat pe cineva în ultimul timp? Nu!

— Îți pare rău pentru ceea ce ai făcut? spuse Fasole Periculoasă.

— Rău? *Tu* ce crezi? Câteodată am coșmaruri atunci când sughiț și el...

— Atunci probabil e în regulă, spuse micuțul șobolan.

— În regulă? întrebă Maurice. Cum poate fi în regulă? Și știți care-i partea cea mai proastă? Eu sunt o pisică! Pisicilor nu le pare *rău!* Și nici nu se simt vinovate! Noi nu *regretăm* niciodată nimic! Știți cum te simți atunci când spui „Bună, mâncare, știi să vorbești?" Nu așa ar trebui să se poarte o pisică!

— Nici noi nu ne purtăm așa cum ar trebui să se poarte șobolanii, spuse Fasole Periculoasă. Apoi chipul lui se întrista din nou. Cel puțin n-am făcut-o până acum, oftă el.

— Erau cu toții speriați, spuse Piersicuța. Frica se întinde repede.

— Speram că putem fi mai mult decât niște simpli șobolani, spuse Fasole Periculoasă. Credeam că putem fi mai mult decât niște lucruri care chițăie și stropipesc totul, indiferent ce spune Șuncădeporc. Și acum... unde sunt ceilalți?

— Să-ți citesc din *Domnul Urechilă?* întrebă Piersicuța, cu o voce îngrijorată. Știi că întotdeauna te înveselește atunci când ești într-unul din... momentele tale de tristețe.

Fasole Periculoasă dădu din cap în semn de aprobare.

Piersicuța trase către ea uriașa carte și începu să citească.

— Într-o zi Domnul Urechilă și prietenul lui Șobolanul Guz Rupert se duseră să-l vadă pe Bătrânul Măgar, care locuia lângă râu...

— Citește pasajul unde vorbesc cu oamenii, spuse Fasole Periculoasă.

Piersicuța întoarse ascultătoare o pagină.

— „Salut, Guz Rupert", spuse Fermierul Fred. „Ce zi frumoasă, nu?"...

Asta e o nebunie, își spuse Maurice, pe când asculta o poveste despre păduri sălbatice și pâraie care se învolburau proaspăt și răcoros, poveste pe care un șobolan i-o citea altui șobolan pe când stăteau lângă un canal prin care curgea ceva ce cu siguranță nu era proaspăt. Orice în afară de proaspăt. Deși, ca să fim cinstiți, se învolbura un pic, sau cel puțin bolborosea vâscos.

Totul se duce naibii și ei au în cap imaginea asta despre cât de drăguțe ar putea fi lucrurile...

Uită-te la ochișorii ăia rozalii și triști, spuseră gândurile lui Maurice în propriul cap al lui Maurice. Uită-te la năsucurile alea care se mișcă tot timpul. Dacă pleci și îi lași aici, cum ai putea să-i mai privești în față, cu năsucurile alea care se mișcă tot timpul?

— N-ar *trebui* s-o fac, spuse Maurice cu voce tare. Asta-i problema!

— Ce? spuse Piersicuța, ridicând ochii din carte.

— Oh, nimic...

Maurice tăcu. Nu exista nici un argument pentru asta. Era împotriva a tot ce reprezenta o pisică. Asta face din tine gândirea, își spuse el. Te bagă în încurcături. Chiar și atunci când știi că alte persoane pot gândi singure, începi să gândești *și* pentru ele. Maurice scoase un geamăt.

— Ar fi mai bine să vedem ce-i cu puștiul, spuse el.

Era complet întuneric în pivniță. Nu erau decât voci, cu excepția, din când în când, a unor picături de apă.

— Așadar, spuse vocea Maliției, hai să recapitulăm, da? Nu ai niciun cuțit, de orice fel?

— Corect, spuse Keith.

— Sau niște chibrituri cu care să ardem funia?

— Nu.

— Și nicio margine ascuțită lângă tine de care să freci frânghia

până se rupe?

— Nu.

— Și nici nu poți să-și treci picioarele printre brațe ca să-ți aduci mâinile în fața ta?

— Nu.

— Și nici nu ai niște puteri secrete?

— Nu.

— Ești sigur? În clipa în care te-am văzut, mi-am spus: are niște puteri uluitoare care se vor manifesta probabil atunci când se va afla la ananghie. Mi-am spus: nimeni nu poate fi atât de neajutorat ca el decât dacă asta nu e decât o prefăcătorie.

— Nu, sunt sigur. Uite ce e, sunt o persoană perfect normală. Da, e adevărat, am fost părăsit când eram un prunc. Nu știu de ce. Așa s-a întâmplat. Se spune că se întâmplă destul de des. Asta nu te face special. Și nu am semne secrete de parcă aș fi vreun fel de oaie, și nu cred că sunt un erou nebănuit și nu știu să am vreun talent uluitor. Sigur, mă pricep să cânt la câteva instrumente muzicale. Exersez foarte mult. Dar nu sunt genul de persoană cum ar fi un erou. Merg înainte. Mă străduiesc. Înțelegi?

— Oh.

— Ar fi trebuit să găsești pe altcineva.

— Până la urmă, nu poți fi de niciun ajutor?

— Nu.

Urmă o lungă tăcere, apoi Maliția spuse:

— Știi, din multe puncte de vedere nu cred că aventura asta a fost organizată așa cum se cuvine.

— Zău? spuse Keith.

— *Nu* așa ar trebui legați oamenii.

— Maliția, nu înțelegi? Asta nu e o poveste, spuse Keith, străduindu-se să fie cât mai răbdător. Asta încerc să-ți *spun*. Viața reală nu e o poveste. Nu există niciun fel de... magie care să te apere și să-i facă pe ticăloși *să nu te vadă* și să nu te lovească prea tare și să te lege lângă un cuțit și să nu te ucidă. Înțelegi?

În întuneric se lăsă din nou tăcerea.

— Știi, bunica mea și sora ei au fost niște povestitoare vestite, spuse în cele din urmă Maliția, cu o voce abia auzită, crispată. Agoniza și Eviscera Crimă.

— Mi-ai spus, zise Keith.

— Mama ar fi fost și ea o povestitoare bună, dar tatălui meu nu-i plac poveștile. De aceea mi-am schimbat numele în Crimă, în scop

profesional.

— Chiar așa...

— Când eram mică primeam bătaie pentru că spuneam povești, continuă Maliția.

— Bătaie? spuse Keith.

— Mă rog, câte o palmă, spuse Maliția. Pe picior. Dar *durea.* Tata spune că nu poți să conduci un oraș cu povești. Spune că trebuie să fii practic.

— Oh.

— Nu te interesează chiar *nimic* în afară de muzică? Ți-a rupt fluierul!

— Cred că o să-mi cumpăr altul.

Vocea lui calmă o înfurie pe Maliția.

— Ei bine, o să-ți spun ceva, zise ea. Dacă tu nu-ți transformi viața într-o poveste, atunci devii doar o parte din povestea *altcuiva.*

— Și dacă povestea ta nu e bună?

— O tot schimbi până găsești una care e.

— Pare o prostie.

— Ha, uită-te la tine. Nu ești decât un chip în peisajul altcuiva. *Tu* lași o pisică să ia toate hotărârile.

— Asta pentru că Maurice e...

O voce spuse:

— Vrei să plecăm până ce încetați să vă purtați ca niște oameni?

— Maurice? întrebă Keith. Unde ești?

— Sunt într-un canal și, crede-mă, asta n-a fost o noapte prea bună. Știi câte pivnițe vechi sunt pe aici? spuse vocea lui Maurice în beznă. Piersicuța vine cu o lumânare. E prea întuneric chiar și pentru mine, nu pot să vă văd.

— Cine-i Piersicuța?

— E un alt șobolan dintre Cei Schimbați. Un șobolan care gândește, spuse Keith.

— Ca Șprot?

— Da, ca Sardele.

— Aha, spuse cu un șuierat Maliția. Vezi? O poveste. Sunt foarte încântată, mă bucur grozav. Șobolanii îndrăzneți îi salvează pe eroii noștri, probabil rozându-le funiile.

— Oh, ne-am întors în povestea *ta,* nu? spuse Keith. Și ce sunt eu în povestea ta?

— Eu *știu* că nu o să fie niciun element romantic, spuse Maliția. Iar tu nu ești suficient de nostim pentru un deznodământ comic. Nu

știu. Probabil doar... cineva. Știi, ca „un om obișnuit", ceva în genul ăsta. În întuneric se auziră niște foșnete ușoare. Ce fac ei acum? șopti ea.

— Cred că încearcă să aprindă lumânarea.

— Șobolanii se joacă cu focul? șuieră Maliția.

— Nu se joacă. Fasole Periculoasă crede că luminile și umbrele sunt foarte importante. Ei au întotdeauna o lumânare aprinsă undeva în galeriile lor, oriunde...

— Fasole Periculoasă? Ce fel de nume e ăsta?

— Șșt! Ei n-au făcut decât să învețe cuvinte de pe cutii vechi de conserve și firme și tot felul de lucruri! Nu știau ce înseamnă cuvintele, le-au ales doar pentru că le-a plăcut cum sună!

— Da, dar... Fasole Periculoasă? Sună ca și cum el ar...

— E numele lui. Nu râde de el!

— Ei, îmi pare rău, spuse Maliția cu un aer semeț.

Chibritul scapără. Flacăra lumânării se aprinse.

Maliția își coborî privirea către doi șobolani. Unul era... ei bine, doar un șobolan micuț, deși mai suplu decât cei mai mulți pe care îi văzuse Maliția. De fapt, cei mai mulți pe care îi văzuse fuseseră morți, dar chiar și cei care erau vii fuseseră întotdeauna... agitați, nervoși, adulmecând tot timpul aerul. Șobolanul ăsta doar... o privea. Se uita fix la ea.

Celălalt șobolan era alb, și încă și mai mic. Și el o privea, deși poate că o „cerceta" ar fi un cuvânt mai bun. Avea ochi rozalii. Pe Maliția nu o interesaseră niciodată prea mult sentimentele altor persoane, căci întotdeauna considerase că propriile ei sentimente erau mult mai interesante, dar șobolanul ăsta avea ceva trist și îngrijorător în el.

Târa după el o cărticică, sau cel puțin ceea ce unui om i s-ar părea a fi o cărticică; avea aproape jumătate din dimensiunile unui șobolan. Coperta era foarte colorată, dar Maliția nu putea desluși ce scria.

— Piersicuța și Fasole Periculoasă, spuse Keith. Ea e Maliția. Tatăl ei e primarul orașului.

— Bună, spuse Fasole Periculoasă.

— Primar? Asta nu e ca și *guvern?* întrebă Piersicuța. Maurice spune că guvernele sunt foarte periculoase și fură bani de la oameni.

— Cum i-ai învățat să vorbească? spuse Maliția.

— Au învățat singuri, răspunse Keith. Știi, nu sunt niște animale dresate.

— Ei bine, tatăl meu *nu* fură de la nimeni. Cine le-a spus că

guvernele sunt foarte...

— Scuze, scuze, spuse repede vocea lui Maurice dinspre grătarul canalului. Așa e, sunt aici. Putem continua treaba?

— Am vrea să ne roadeți funiile, vă rog, spuse Keith.

— Am o bucățică dintr-o lamă de cuțit, spuse Piersicuța. E pentru ascuțitul creionului. N-ar fi mai bună?

— Cuțit? exclamă Maliția. Creion?

— Ți-am zis doar că nu sunt niște șobolani obișnuiți, spuse Keith.

***

Nutritiva trebuia să alerge ca să țină pasul cu Negrumat. Iar Negrumat alerga pentru că trebuia să alerge ca să țină pasul cu Sardele. Când era vorba să străbată repede un oraș, Sardele era campion mondial.

Pe drum adunară mai mulți șobolani. Nutritiva observă că cei mai mulți erau dintre cei mai tineri, care fugiseră din cauza groazei, dar nu plecaseră prea departe. Trecură imediat în spatele lui Negrumat, aproape bucuroși să facă ceva care avea un scop.

Sardele dansa în frunte. Nu se putea abține să n-o facă. Și îi plăceau grozav jgheaburile de scurgere, acoperișurile și streșinile. Acolo sus nu există câini, spunea el, și nici prea multe pisici.

Nicio pisică nu l-ar fi putut urmări pe Sardele. Oamenii din Bad Incontra întinseseră funii de rufe între casele vechi și el țopăia pe ele, agățat cu capul în jos, și mișcându-se cât putea de repede pe suprafețele plate. Urca drept în sus pe ziduri, se strecura prin paie, bătea stepul în jurul coșurilor fumegânde, aluneca pe olane. Porumbeii țâșneau din cotloanele lor pe când el trecea în viteză, cu ceilalți șobolani în urma lui.

Norii se rostogoleau peste fața lunii.

Sardele ajunse la marginea unui acoperiș și sări, aterizând pe un zid aflat chiar dedesubt. Alergă pe coama lui și dispăru în crăpătura dintre două scânduri.

Nutritiva îl urmă într-un soi de pod. Ici și colo era îngrămădit fân, dar mare parte din pod era deschisă către hambarul de jos, și sprijinită pe câteva bârne groase care traversau clădirea. Acolo jos lumina strălucea cu putere și se auzea zumzetul de voci omenești și – Nutritiva se înfioră – lătratul unor câini.

— E un grajd mare, boss, spuse Sardele. Arena e sub grinda aia de acolo. Haide...

Se strecurară pe lemnul înnegrit de vreme și se uitară. Jos, departe, se afla un cerc de lemn, ca jumătate dintr-un butoi uriaș.

Nutritiva își dădu seama că se aflau *exact* deasupra arenei; dacă ar fi căzut acum, ar fi nimerit în mijlocul ei. În jurul arenei se înghesuiau o mulțime de oameni. De-a lungul pereților erau legați câini, care lătrau unul la altul și în general la întregul univers, în acel fel nebun, am-de-gând-să-o-țin-tot-așa al tuturor câinilor. Iar într-o parte se afla o grămadă de cutii și saci.

Sacii se mișcau.

— *Crtlk!* Cum *krrp* o să-l găsim pe Șuncădeporc în mulțimea asta? spuse Negrumat, și ochii îi sclipiră în lumina care venea de jos.

— Ei bine, boss, dacă-i vorba de bătrânul Șuncădeporc, socotesc că o să știm când apare, spuse Sardele.

— Ai putea să cobori în arenă pe o funie?

— Sunt gata de orice, șefu'! spuse loial Sardele.

— În arenă cu un câine acolo, domnule? întrebă Nutritiva. Și n-o să te taie în două funia?

— Ah, am ceva care ajută aici, boss, spuse Sardele. Își scoase colacul gros de sfoară în care era înfășurat și-l puse deoparte. Sub el se afla un alt colac, maro deschis și lucios. Trase de o bucată din el și bucata pocni la loc cu un ușor „sfâr". Benzi de cauciuc, spuse el. Le-am furat de pe un pupitru pe când căutam sfoară. Le-am mai folosit și înainte, boss. Foarte bune pentru o coborâre mai lungă, boss.

Negrumat făcu un pas înapoi pe scândură. Acolo se afla un felinar vechi, răsturnat pe o parte, cu sticla spartă, cu lumânarea de mult mâncată.

— Bun, spuse el. Pentru că mi-a venit o idee. Dacă poți coborî...

De jos se auziră răcnete. Șobolanii priviră din nou peste marginea grinzii.

Cercul de capete se îndesise în jurul buzei arenei. Un bărbat vorbea cu voce tare. Din când în când se auzea câte un chiot. Jobenele negre ale vânătorilor de șobolani se mișcau prin mulțime. Văzute de deasupra, erau niște pete negre sinistre printre șepcile cenușii și maro.

Unul dintre vânătorii de șobolani goli un sac în arenă, și spectatorii de pe grindă văzură formele întunecate ale unor șobolani care alergau înnebuniți de panică, pe când încercau să găsească în acel cerc un colț în care să se ascundă.

Mulțimea se desfăcu și de marginea arenei se apropie un bărbat care ducea un terier. Se auziră din nou strigăte, un val de râsete, apoi câinele fu băgat înăuntru împreună cu șobolanii.

Cei Schimbați priveau în jos la cercul morții și la oamenii care aclamau.

După câteva minute Nutritiva își luă privirea de la arenă. Când se întoarse, surprinse expresia de pe fața lui Negrumat. Poate că nu doar lumina făcea ca ochii lui să pară aprinși. Îl văzu uitându-se la ușile mari din capătul îndepărtat al grajdului. Fuseseră zăvorâte. Apoi capul lui se întoarse către fânul și paiele îngrămădite sus în pod și în ieslele de jos. Negrumat scoase dintr-una din centurile lui o bucată de lemn.

Nutritiva simți mirosul de sulf în capătul roșu al lemnului.

Era un chibrit.

Negrumat se întoarse și Nutritiva îl văzu uitându-se lung la ea. Dădu din cap către grămezile de fân din pod.

— S-ar putea ca planul meu să nu funcționeze, spuse el. În cazul ăsta, tu o să te ocupi de *celălalt* plan.

— Eu? întrebă Nutritiva.

— Tu. Pentru că eu n-o să fiu... pe aici, spuse Negrumat. Întinse chibritul. Știi ce trebuie să faci, mai spuse el, făcând un semn cu capul către cea mai apropiată grămadă de fân.

Nutritiva înghiți cu greu.

— Da. Da, cred că știu. Ăăă... când?

— Când e momentul. O să *știi* când, spuse Negrumat, și se uită din nou la masacrul de jos. Indiferent ce se întâmplă, vreau să-și aducă aminte de seara asta, spuse el liniștit. Or să-și aducă aminte ce-au făcut. Și or să-și aducă aminte ce-am făcut noi. Atâta timp cât... vor trăi.

Șuncădeporc zăcea în sacul lui. Simțea mirosul celorlalți șobolani din apropiere, și al câinilor, și al sângelui. Mai ales al sângelui.

Își putea auzi propriile gânduri, dar se pierdeau asemenea unui târâit de insecte în furtuna simțurilor sale. În fața ochilor îi jucau frânturi de amintiri. Cuști. Panică. Șobolanul alb. Șuncădeporc. Ăsta era propriul lui nume. Ciudat. Înainte nu aveau niciodată nume. Nu făceau decât să miroasă alți șobolani. Întuneric. Întuneric *înăuntru,* în spatele ochilor. Bucățica asta era Șuncădeporc. Tot ce era afară era altceva.

Șuncădeporc. Eu. Șef.

Furia aprinsă încă mai fierbea în el, dar acum căpătase un fel de formă, asemenea formei pe care un canion o dă râului care îl străbate, îngustându-l, forțându-l să curgă mai repede, dându-i *direcție.* Acum auzea voci.

— ... Bagă-l pe furiș înăuntru, nimeni n-o să observe...

— ... Bine, o să-l scutur puțin mai întâi ca să-l înfurii...

Sacul fu scuturat. Asta nu-l făcu pe Șuncădeporc mai furios decât era deja. Nu mai *încăpea* mai multă furie.

Sacul se legăna în mers. Urletul mulțimii de oameni deveni mai puternic. Urmă un moment de tăcere, sacul fu răsturnat și Șuncădeporc căzu într-un zgomot infernal de voci și o grămadă de șobolani care se zbăteau.

Își croi drum cu dinții și cu ghearele până în vârful grămezii de șobolani și văzu că în arenă era coborât un câine care mârâia. Odată ajuns jos, înșfăcă un șobolan, îl scutură puternic, apoi aruncă în aer trupul moale.

Șobolanii fugiră în toate părțile cuprinși de panică.

— Idioților! țipă Șuncădeporc. Uniți-vă! Îl puteți jumuli pe puricosul ăsta!

Strigătele mulțimii încetară. Câinele îl privi lung pe Șuncădeporc. Încerca să gândească. Șobolanul vorbise. Doar *oamenii* vorbesc. Și nici nu miroase așa cum ar trebui. Șobolanii duhnesc a panică. Ăsta nu.

Tăcerea răsuna asemenea unui clopot.

Apoi Jacko înșfăcă șobolanul, îl scutură, nu prea tare, și îl aruncă jos. Hotărâse să facă un soi de test; șobolanii n-ar trebui să poată vorbi ca oamenii, dar șobolanul ăsta arăta ca un șobolan – și să omori șobolani era în regulă –, dar vorbea ca un om – și dacă mușcai oamenii căpătai o bătaie zdravănă. Trebuia să fie sigur. Dacă o încasa, șobolanul ăsta era om.

Șuncădeporc se rostogoli, și reuși să se ridice și să stea drept, dar avea o mușcătură adâncă într-o parte.

Ceilalți șobolani erau încă într-o grămadă viermuitoare, cât mai departe de câine, și fiecare șobolan încerca să fie el cel mai ascuns.

Șuncădeporc scuipă puțin sânge.

— Bine, atunci, spuse el arătându-și colții și înaintând către câinele nedumerit. Acum o să afli cum moare un șobolan *adevărat!*

— Șuncădeporc!

Ridică privirea.

Sfoara se desfășura în spatele lui Sardele pe când el cobora prin aerul plin de fum către cercul înnebunit. Era chiar deasupra lui Șuncădeporc, devenind mai mare, tot mai mare...

... Mai încet, tot mai încet...

Se opri între câine și șobolan. Pentru o clipă rămase acolo atârnând în aer. Își ridică politicos pălăria și spuse „Bună seara!" Apoi îl cuprinse pe Șuncădeporc cu toate cele patru labe ale sale.

Iar acum sfoara alcătuită din benzile de cauciuc, întinsă la

maximum, țâșni în sfârșit înapoi. Prea târziu, mult prea târziu, Jacko mușcă în gol. Șobolanii erau trași cu viteză în sus, afară din arenă – și se opriră, legănându-se în aer, fără a mai putea fi ajunși.

Câinele continua să se uite în sus, când Negrumat sări de pe partea cealaltă a grinzii. Pe când mulțimea privea uluită, el plonja în jos către terier.

Ochii lui Jacko se îngustară. Șobolanii care dispăreau în aer erau una, dar șobolanii care cădeau chiar lângă botul lui erau cu totul altceva. Acesta era șobolan servit pe tavă, era șobolan pe *băț*.

Negrumat se uită înapoi pe când cădea. Sus, deasupra lui, Nutritiva înnoda și prindea cu dinții înnebunită. *Acum* Negrumat era la celălalt capăt al sforii lui Sardele. Dar Sardele explicase totul cu mare grijă. Doar greutatea lui Negrumat nu era suficientă pentru a trage greutatea celorlalți doi șobolani înapoi pe grindă...

Așa că atunci când Negrumat îi văzu pe Sardele și pe pasagerul lui care se zbătea dispărând în siguranță în umbra tavanului...

... dădu drumul vechiului felinar pe care-i ținuse pentru a avea o greutate mai mare și mușcă din funie.

Felinarul aterizâ cu putere pe Jacko, iar Negrumat aterizâ pe felinar, apoi se rostogoli pe podea.

Mulțimea tăcea. Tăcea încă din momentul în care Șuncădeporc fusese tras afară din arenă. În jurul marginii de sus a zidului care – da! – era mult prea înalt pentru ca un șobolan să sară peste el, Negrumat văzu o mulțime de fețe. Aproape toate erau roșii. Iar gurile, aproape toate erau căscate. Tăcerea era tăcerea fețelor mari și roșii care își țin răsuflarea, gata să înceapă dintr-o clipă într-alta să țipe.

În jurul lui Negrumat șobolanii care mai erau în viață se chinuiau fără rost să găsească un loc în care să se cațere pe zid. Proștilor, își spuse el. Patru sau cinci dintre voi împreună ați putea face orice câine să-și dorească să nu se fi născut. Dar voi vă agitați și intrați în panică și sunteți terminați unul câte unul...

Jacko, destul de uimit, clipi și se uită lung la Negrumat, iar în gâtlejul lui se pornise un mârâit.

— Așa, *kkrrkk* ce ești, spuse Negrumat suficient de tare pentru ca toți spectatorii să-l poată auzi. Acum o să-ți arăt cum poate *trăi* un șobolan.

Și porni la atac.

Jacko nu era un câine rău, dacă ne gândim la felul de a fi al unui câine. Era terier și oricum îi plăcea să omoare șobolani, iar dacă omora o mulțime de șobolani în arenă, asta însemna că primea mai

multă mâncare și i se spunea „băiat bun” și nu încasa prea des lovituri de picior. Unii șobolani îl atacau, dar asta nu era o problemă prea mare, pentru că erau mai mici decât Jacko și el avea mult mai mulți dinți. Jacko nu era prea isteț, dar era mult mai isteț decât un șobolan și, în orice caz, nasul și gura lui erau cele care gândeau pentru el.

Prin urmare, fu grozav de surprins când fălcile sale se închiseră cu zgomot ca să-l prindă pe acest nou șobolan, dar acesta nu era acolo.

Negrumat nu alerga așa cum ar face un șobolan. Evita atacul ca un adevărat luptător. Îl apucă pe Jacko de bărbie și apoi dispăru. Jacko se răsuci. Șobolanul *tot* nu era acolo. Jacko își petrecuse cariera în showbiz mușcând șobolani care încercau să fugă. Dar șobolani care stăteau foarte aproape – asta nu era drept!

Privitorii scoaseră un urlet. Cineva strigă „Zece dolari pe șobolan!” și altcineva îi trase un pumn în ureche. Un alt bărbat încercă să se cocoațe în arenă. Cineva îi sparse în cap o sticlă de bere.

Dansând înainte și înapoi pe sub câinele care se învârtea și lătra, Negrumat aștepta momentul potrivit...

... și când simți că venise, se avântă și-și înfipse dinții cu toată puterea.

Ochii lui Jacko aproape că-i ieșiră din cap. O bucățică din Jacko care era foarte personală și de mare interes doar pentru Jacko și pentru orice domnișoară căței pe care o putea întâlni deveni deodată o mingiuță dureroasă.

Jacko lătră. Mușcă în aer. Și apoi, în larma generală, încercă să se urce pe zid. Ghearele lui zgâriau disperate pe lemnul neted și unsuros.

Negrumat sări pe coada lui Jacko, alergă pe spatele lui până în vârful nasului, și sări peste zid.

Ateriză printre picioare. Oamenii încercară să-l calce, dar asta însemna că alții trebuiau să le facă loc. Când încetară să se mai împingă cu coatele și să se calce unul pe altul pe ghete, Negrumat deja dispăruse.

Dar mai erau și alți câini. Oricum erau foarte agitați și acum se smulseră din sforile în care erau legați și o porniră după șobolanul care alerga. Se pricepeau să fugărească șobolani.

Negrumat se pricepea să alerge. Trecu în viteză pe podea, ca o cometă, urmărit de o haită de câini care mârâiau și lătrau, se îndreptă către umbrele de lângă perete, zări o gaură într-o scândură și se năpusti înăuntru în întunericul plăcut și sigur...

Pac, făcu capcana.

Capitolul 9

Fermierul Fred deschise ușa casei sale și văzu toate animalele așteptându-l. „Nu reușim să-i găsim pe Domnul Urechilă și pe Guz Rupert!” strigară ele.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

— În sfârșit! spuse Maliția, scuturându-și frânghiile de pe ea. Credeam că șobolanii or să le roadă mai repede.

— Au folosit un cuțit, spuse Keith. Și ai *putea* să spui mulțumesc, nu?

— Da, da, spune-le că le sunt recunoscătoare, spuse Maliția, ridicându-se.

— Spune-le singură!

— Îmi pare rău, dar mi se pare atât de stânjenitor să... să vorbesc cu niște șobolani.

— Cred că e de înțeles, spuse Keith. Dacă ai fost învățată să-i urăști pentru că...

— Oh, nu e *asta,* spuse Maliția, apropiindu-se de ușă și uitându-se la broască. Doar că e ceva atât de... copilăresc. Atât de caraghios. Atât de... Domnul Urechilă.

— Domnul *Urechilă?* chițăi Piersicuța, și era cu adevărat un chițăit, un cuvânt care ieși asemenea unui țipăt ascuțit.

— Ce-i cu Domnul Urechilă? întrebă Keith.

Maliția își băgă mâna în buzunar și scoase pachetul cu ace de păr îndoite.

— Oh, niște cărți pe care le-a scris o femeie proastă, spuse ea, zgândărind cu un ac broasca. Chestii stupide pentru copilași fără minte. E acolo un șobolan și un iepure și un șarpe și o găină și o bufniță, și toate umblă îmbrăcate în haine și vorbesc cu oamenii și toată lumea e atât de drăguță și de prietenoasă că ți se face *greață.* Știi că tata le păstra pe toate de când era *el* copil? *Aventura Domnului Urechilă, Ziua agitată a Domnului Urechilă, Guz Rupert duce totul la bun sfârșit...,* mi le-a citit pe toate când eram mică și în niciuna nu există nicio crimă interesantă.

— Cred că ar fi mai bine să te oprești aici, spuse Keith.

Nici nu îndrăznea să se uite în jos la șobolani.

— Nu există subtext, nu există comentariu social..., continuă

Maliția, răsucind întruna acul de păr. Cel mai interesant lucru care se întâmplă, acolo e că Rața Doris își pierde pantoful – o *rață* care pierde un *pantof,* da? – și el apare sub un pat după ce toată povestea nu au făcut decât să-l caute cu toții. Poți numi asta tensiune narativă? Pentru că eu nu pot. Dacă oamenii vor să facă povești stupide despre animale care pretind că sunt oameni, atunci ar trebui măcar să existe puțină violență...

— Oh, Doamne, spuse Maurice din spatele grătarului.

De data asta Keith se uită în jos. Piersicuța și Fasole Periculoasă dispăruseră.

— Știi, niciodată nu m-a lăsat inima să le spun, spuse el, fără a se adresa cuiva în mod special. Credeau că e totul adevărat.

— Poate în ținutul Vizuinii Blănoase, spuse Maliția și se ridică atunci când broasca scoase un clic. Dar nu aici. Poți să-ți imaginezi că cineva chiar a creat numele ăla și nu l-a apucat râsul? Hai să mergem.

— I-ai supărat, spuse Keith.

— Ascultă, nu vrei să ieșim de-aici înainte ca vânătorii de șobolani să se întoarcă? întrebă Maliția.

Problema cu fata asta, își spuse Maurice, era că nu se pricepea deloc să asculte *felul* în care vorbeau persoanele. De fapt, nu prea se pricepea să asculte, și cu asta punct.

— Nu, spuse Keith.

— Nu ce?

— Nu, nu vin cu tine, spuse Keith. Aici se întâmplă ceva rău, mult mai rău decât niște oameni proști care fură mâncare.

Maurice îi privi cum se ceartă. Oameni, eh? Cred că sunt stăpânii universului. Nu ca noi, pisicile. Noi *știm* că suntem. Ați văzut vreodată o pisică hrănind un om? Și asta spune tot!

Cum strigă oamenii, șuieră o voce mititică în capul lui.

Să fie asta conștiința mea? se întrebă Maurice. Propriile lui gânduri spuseră: Cum, eu? Nu. Dar mă simt mult mai bine acum după ce le-ai spus de Aditivi. Maurice se foi stânjenit de pe o labă pe alta.

— Ei bine, șopti el, uitându-se la stomacul lui, tu ești, Aditivi?

Se tot gândise la asta încă din momentul în care își dăduse seama că mâncase unul dintre Cei Schimbați. Ei aveau voci, nu? Și dacă ai mâncat unul? Și dacă vocea lui rămâne în tine? Și dacă... *visul* lui Aditivi rătăcea înăuntrul lui? Soiul ăsta de lucruri putea deranja în mod serios somnul de după-masă al unei pisici, zău că da.

Nu, spuse vocea, asemănătoare cu sunetul vântului în niște copaci îndepărtați, *sunt eu. Eu sunt... PĂIANJEN.*

— Oh, eşti un *păianjen?* murmură Maurice-gând. Aş putea prinde un păianjen cu trei labe legate la spate.

Nu un *păianjen. PĂIANJEN.*

Cuvântul chiar durea. Înainte nu duruse.

Acum sunt în CAPUL tău, pisică. Pisici, pisici, rele ca şi câinii, mai rele decât şobolanii. Sunt în CAPUL tău, şi n-o să plec niciodată DE AICI.

Laba lui Maurice zvâcni.

O *să fiu în VISELE tale.*

— Ascultă, eu sunt doar în trecere, şopti disperat Maurice. Nu caut scandal. Nu te poţi baza pe mine! Sunt o pisică! Eu n-aş avea încredere în mine, şi eu *sunt* eu! Lasă-mă doar să ies în aerul plăcut şi proaspăt şi o să fiu departe de părul sau picioarele sau părţile tale cu blană sau orice de soiul ăsta!

Tu nu vrei să fugi DE AICI. Aşa e, îşi spuse Maurice, nu vreau să fug – Ia stai, ba chiar *vreau* să fug de aici!

— Sunt o pisică, murmură el. Nici un şobolan n-o să mă domine pe *mine.* Aţi mai încercat deja!

Da, spuse Păianjen, *dar atunci erai PUTERNIC. Acum mintea ta măruntă fuge în cerc şi vrea ca altcineva să gândească pentru ea. Eu pot gândi pentru tine.*

Eu pot gândi pentru TOŢI.

O să fiu întotdeauna cu tine.

Vocea se stinse.

Bun, îşi spuse Maurice. E timpul să-mi iau la revedere, Bad Incontra. Petrecerea s-a *încheiat.* Şobolanii au o mulţime de alţi şobolani, şi chiar şi oamenii ăştia doi se au unul pe celălalt, dar eu nu mă am decât pe mine şi aş vrea să mă duc undeva unde nu vorbesc cu mine voci ciudate.

— Scuzaţi-mă, zise el cu voce tare. Mergem sau nu?

Cei doi oameni se întoarseră şi se uitară la grătar.

— Ce? spuse Keith.

— Aş prefera să plecăm, spuse Maurice. Trage grătarul ăsta, da? E foarte ruginit, aşa că n-ar trebui să fie greu. Bravo, bun băiat. Şi apoi putem să fugim...

— Au chemat un fluieraş de şobolani, Maurice, spuse Keith. Iar cei din Clan sunt răspândiţi peste tot. O să ajungă aici mâine-dimineaţă. Un fluieraş *adevărat,* Maurice. Nu unul fals ca mine. Ei au fluiere magice, ştii doar. Vrei să vezi ce păţesc şobolanii noştri?

Noua sa conştiinţă îi arse lui Maurice un picior zdravăn.

— Ei, nu chiar să *văd,* spuse el fără tragere de inimă. Nu chiar așa, nu.

— Bun. Așa că n-o să fugim de aici, spuse Keith.

— Chiar așa? exclamă Maliția. Și atunci ce-o să facem?

— O să vorbim cu vânătorii de șobolani atunci când se întorc, răspunse Keith, cu o privire gânditoare.

— Și ce te face să crezi că ei or să vrea să vorbească cu noi?

— Pentru că dacă nu vorbesc cu noi, or să moară, spuse Keith.

***

Vânătorii de șobolani sosiră douăzeci de minute mai târziu. Ușa coșmeliei lor fu descuiată, dată de perete, apoi trântită la loc. Vânătorul de șobolani Nr. 2 trase și zăvorul.

— Ți-aduci aminte când mi-ai spus că o să fie o seară pe cinste? spuse el, sprijinindu-se de ușă și gâfâind. Mai povestește-mi o dată, pentru că am impresia că am pierdut partea asta cu distracția.

— Taci din gură, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Cineva mi-a tras un pumn în *ochi.*

— Taci din gură.

— Și cred că mi-am pierdut și portofelul. Sunt douăzeci de dolari pe care nu sunt convins că o să-i revăd prea curând.

— Taci din gură.

— Și n-am putut să adun niciunul dintre șobolanii rămași în viață din ultima cursă!

— Taci din gură.

— Și am lăsat acolo și câinii! Puteam să ne oprim să-i dezlegăm! Cineva o să-i fure.

— Taci din gură.

— Șobolanii obișnuiesc să zboare șuierând prin aer așa? Sau ăsta-i soiul de lucruri despre care auzi doar când ajungi un vânător de șobolani *hexperimentat?*

— Ți-am spus să taci din gură?

— Da.

— Taci din gură. Bun, o-ntindem chiar acum. O să luăm banii și o să șterpelim o barcă pe ponton. OK? O să lăsăm tot ce n-am vândut și o să *plecăm.*

— Așa, pur și simplu? Johnny Ciungu' și băieții lui urcă pe râu mâine seară să ia o nouă încărcătură și...

— *Plecăm,* Bill. Simt că lucrurile stau prost.

— Așa, pur și simplu? Ne datorează două sute de doi...

— Da! Pur și simplu așa! E vremea să o-ntindem! Dansul s-a

terminat, gata cu umblatul cu pisica-n traistă! Și... Tu ai spus asta?

— Ce să spun?

— Tu ai spus acum „Aș vrea eu!”?

— Eu? Nu.

Vânătorul de șobolani își roti privirea prin coșmelie. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei doi.

— Bine, zise el. A fost o noapte lungă. Ascultă, când lucrurile încep să meargă prost, e vremea să o-ntindem. Fără vreo idee genială. Pur și simplu să o-ntindem, da? Nu vreau să fiu aici când oamenii or să vină după noi. Și *nu* vreau să mă întâlnesc cu vreun fluieraș de șobolani. Ăștia sunt tipi isteți. Își bagă nasul peste tot. Și costă o groază de bani. Oamenii or să pună întrebări, și singura întrebare pe care vreau s-o pună e „Unde au dispărut vânătorii de șobolani?”. Ai priceput? Un tip deștept știe când să renunțe, mai ales când moare pisica. Ce-ai zis?

— Cine, eu? Nimic. Vrei niște ceai? Întotdeauna te simți mai bine după o ceașcă de ceai.

— N-ai zis „S-o crezi tu!”? întrebă Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Te-am întrebat doar dacă nu vrei o ceașcă de ceai! Zău! Te simți bine?

Vânătorul de șobolani Nr. 1 se uită lung la prietenul lui, ca și cum voia să vadă dacă e mințit. Apoi spuse:

— Da, da. Mă simt bine. Trei linguriță de zahăr, atunci.

— Așa, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2, numărând lingurițele. Asta îți păstrează zahărul din sânge. Tre’ să ai grijă de tine.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 luă cana cu ceai, sorbi și se uită lung la lichid.

— Cum am ajuns în chestia asta? spuse el. Adică, în toată chestia asta? Știi ceva? Uneori mă trezesc în toiul nopții și mă gândesc că e o prostie, și pe urmă, când vin la treabă a doua zi, totul pare, cum să zic, o chestie deșteaptă. Adică să furăm toată mâncarea asta și să dăm vina pe șobolani, *da,* și să creștem șobolani mari și puternici pentru arenele de șobolani și să-i luăm înapoi pe cei care rămân în viață ca să creștem șobolani *și mai mari, da,* dar... nu știu... nu prea eram eu soiul ăla care să lege copii...

— Dar am făcut o grămadă de bani.

— Mda. Vânătorul de șobolani Nr. 1 își învârti ceaiul în cană și mai luă o sorbitură. Ei, asta e! Ăsta e un fel nou de ceai?

— Nu, e tot Lord Green, ca de obicei.

— Are un gust ușor diferit. Vânătorul de șobolani Nr. 1 înghiți și

ultima gură de ceai și puse cana pe bancă. Bun, hai să luăm...

— Ajunge, spuse o voce deasupra capetelor lor. Acum stați liniștiți și ascultați-mă. Dacă fugiți, o să muriți. Dacă vorbiți prea mult, o să muriți. Dacă așteptați prea mult, o să muriți. Dacă voi credeți că sunteți deștepți, o să muriți. Aveți vreo întrebare?

De pe grinzi căzură câteva firișoare de praf. Vânătorii de șobolani ridicară privirea și văzură o față de pisică uitându-se în jos la ei.

— E afurisitul de cotoi al puștiului ăla! spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Ți-am *spus* eu că se uita la mine cam ciudat!

— Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș uita la mine, spuse Maurice pe un ton amabil. M-aș uita la otrava pentru șobolani.

Vânătorul de șobolani Nr. 2 se întoarse și se uită spre masă.

— Hei, cine a furat din otravă? spuse el.

— Oh, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, care gândea mult mai iute.

— Furat? spuse de sus pisica. Noi nu *furăm*. Asta înseamnă *șterpelit*. Noi doar am pus-o în altă parte.

— Oh, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, așezându-se brusc.

— Aia e o substanță periculoasă! spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2, uitându-se după ceva cu care să arunce în sus. Nu trebuia să vă atingeți de ea! Chiar acum să-mi spui unde e!

Se auzi un zgomot puternic și trapa din podea se deschise larg. Mai întâi se ivi capul lui Keith, apoi băiatul urcă pe scară în timp ce vânătorii de șobolani îl priveau uimiți.

În mână ținea o pungă de hârtie făcută ghemotoc.

— Oh, Doamne, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Ce-ați făcut cu otrava? întrebă Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Ei bine, răspunse Keith, dacă tot ai pomenit de ea, cred că mare parte am pus-o în zahăr...

Negrumat se trezi. Tot spatele îi ardea și abia mai putea respira. Simțea cleștele capcanei apăsându-l și mușcătura infernală a dinților de oțel în stomac.

N-ar trebui să fiu în viață, își spuse el. Aș vrea să nu fiu...

Încercă să se împingă în sus, dar fu mai rău. Durerea se întoarse ceva mai puternic atunci când se lăsă la loc în jos.

Prins ca un șobolan în cursă, își spuse el. Oare ce tip de capcană o fi?

— Negrumat?

Vocea se auzi ceva mai departe. Negrumat încercă să vorbească,

dar orice mișcare, chiar și ușoară, îl împingea tot mai tare în dinții ascuțiți de sub el.

— Negrumat?

Negrumat reuși să scoată un chițăit slab. Cuvintele ar fi durut prea tare.

În întunericul rece se auziră pași mărunți.

— Negrumat!

Mirosea a Nutritiva.

— Gâh, reuși Negrumat, încercând să-și răsucească puțin capul.

— Ești prins într-o capcană!

Asta fu prea mult pentru Negrumat, chiar dacă fiecare cuvânt era pentru el o agonie.

— Oh... zău?

— Mă duc să-l aduc pe Sa-sardele, da? se bâlbâi Nutritiva.

Negrumat putea simți panica șobolanului crescând. Și nu era vreme pentru panică.

— Nu! Spune... -mi..., gâfâi el, ...ce... fel... de... capcană?

— Ăăă... ăăă ...ăăă spuse Nutritiva.

Negrumat respiră adânc, disperat.

— Gândește... stropipinoasă proastă!

— Ăăă... ăăă... e ruginită toată... ăăă... Peste tot rugină! Arată ca... ăăă... ar putea fi o... *Frânge-spate*... În spatele lui Negrumat se auzi o zgârietură. Da! Am ros niște rugină de pe ea! Scrie aici *Frângespate Frații Nugent înv. 1,* domnule!

Negrumat încercă să gândească, pe când apăsarea constantă, îngrozitoare îl strângea tot mai tare. Înv. 1? Antică! De la începuturile vremii! Cea mai veche pe care o văzuse vreodată era o *Frângespate îmbunătățită înv. 7!* Și n-o avea acolo să-l ajute decât pe Nutritiva, o *drrtlt* desăvârșită, cu patru picioare stângi!

— Poți... să vezi... cum...? începu el, dar acum în fața ochilor îi jucau luminițe purpurii, un lung tunel de luminițe purpurii. Încercă din nou, pe când simțea că alunecă înspre luminițe. Poți... să... vezi... cum... arcul...?

— E ruginit tot, domnule! se auzi vocea plină de panică. Arată ca și cum ar fi un mecanism de blocare ca la *Marele Mușcător Jenkins & Jenkins,* domnule, dar nu are cârligul de la capăt! Ce face bucățica aia de sârmă, domnule? Domnule? *Domnule?*

Negrumat simțea că durerea dispare. Deci așa se întâmplă, își spuse el ca prin vis. Prea târziu acum. Ea o să intre în panică și o să fugă. Așa facem noi. Când suntem la ananghie, țâșnim în prima gaură

găsită. Dar nu contează. La urma urmelor, e *chiar* ca un vis. N-ai de ce să-ți faci griji. De fapt, e chiar plăcut. Poate că într-adevăr există un Mare Șobolan din Adâncuri. Ar fi frumos.

Pluti fericit în tăcerea caldă. Se întâmplau lucruri rele, dar erau foarte departe și nici nu mai contau acum...

I se păru că aude un zgomot în spatele lui, ca niște gheare de șobolan care merg pe o podea de piatră. Poate că e Nutritiva care pleacă de-aici, gândi o parte din mintea lui. Dar cealaltă parte își spuse: poate e Șobolanul Oaselor.

Gândul nu-l sperie. Nimic nu-l putea speria aici. Tot răul care se putea întâmpla se întâmplase deja. Simți că dacă întoarce capul o să vadă ceva. Dar era mai ușor să plutească doar în acest spațiu imens și cald.

Lumina purpurie se întuneca acum, devenea un albastru intens și, în mijlocul albastrului, un cerc negru.

Arăta ca o galerie de șobolan.

Deci acolo stă el, își spuse Negrumat. Asta-i galeria Marelui Șobolan. Cât de simplu e totul...

Un punct alb strălucitor apăru în centrul galeriei și începu repede să crească.

Uite-l cum vine, își spuse Negrumat. Trebuie să știe *o groază* de lucruri, Marele Șobolan. Oare ce-o să-mi spună?

Punctul luminos deveni mai marș, și începu într-adevăr să arate ca un șobolan.

Ce ciudat, își spuse Negrumat, pe când lumina albastră se stingea în cea neagră, să descoperi că totul e adevărat. Să mergem, deci, în gale...

Brusc se auzi un zgomot. Zgomotul umplu lumea. Și îngrozitoarea, teribila durere reveni. Iar Marele Șobolan strigă, cu vocea Nutritivei:

— Am ros arcul, domnule! Am ros arcul! Era vechi și slab, domnule! Probabil că de-asta nu te-a tăiat în două, domnule! Mă auzi, domnule? Negrumat? Domnule? Am ros arcul, domnule! Tot mai ești mort, domnule? Domnule?

Vânătorul de șobolani Nr. 1 sări din scaunul lui, cu pumnii strânși.

Cel puțin, mișcarea *începu* ca o săritură. Pe la jumătatea ei se transformă într-un clătinat. Bărbatul se lăsă greoi în scaun, cu o mână încleștată pe stomac.

— Oh, nu. Oh, nu. Am *știut* eu că ceaiul ăla avea un gust ciudat..., murmură el.

Vânătorul de șobolani Nr. 2 se făcuse verde la față.

— Ticălos mic..., începu el.

— Și nici să nu-ți treacă prin minte să ne ataci, spuse Maliția. Atunci n-o să mai ieșiți niciodată de aici. Și am putea fi răniți și să uităm unde am pus *antidotul.* Nu aveți *timp* să ne atacați.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 încercă din nou să se ridice, dar picioarele refuzară să-l asculte.

— Ce otravă era? murmură el.

— După miros, era cea pe care șobolanii o numesc Numărul Trei, spuse Keith. Era în punga pe care scria *Omoarătot!!!*

— *Șobolanii* o numesc Numărul Trei? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Ei știu o mulțime de lucruri despre otrăvuri, spuse Keith.

— Și ei ți-au spus despre antidotul ăsta, da? spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 îi aruncă o privire furioasă.

— I-am *auzit* vorbind, Bill. În arenă, ți-aduci aminte? Se uită din nou la Keith și clătină din cap. Noo, zise el. Nu pari genul de puști care să otrăvească un om cu una, cu două...

— Da' de mine ce zici? spuse Maliția, aplecându-se în față.

— *Ea* da! *Ea* da! strigă Vânătorul de șobolani Nr. 2, apucându-l strâns de braț pe colegul lui. E *ciudată* fata asta. Toată lumea zice așa!

Își încleștă din nou mâna pe stomac și se îndoi în față, gemând.

— Ați *spus* ceva de un antidot, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. Dar nu există antidot pentru *Omoarătot!!!*

— Iar eu ți-am spus că există, răspunse Keith. Șobolanii l-au descoperit.

Vânătorul de șobolani Nr. 2 căzu în genunchi.

— Te rog, tinere domn! Ai milă! Dacă nu pentru mine, gândește-te doar la draga mea nevastă și cei patru copilași drăgălași care or să rămână fără tăticul lor!

— Nu ești însurat, spuse Maliția. Și n-ai niciun copil!

— Poate că într-o bună zi-o să vreau să am!

— Ce s-a întâmplat cu șobolanul pe care l-ați luat cu voi? întrebă Keith.

— Nu știu, domnule. Un șobolan cu pălărie a coborât din tavan și l-a înșfăcat și a zburat cu el! spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2. Și pe urmă alt șobolan mare a coborât în arenă, a strigat la toată lumea, l-a

mușcat pe Jacko de... de ce-avea în izmene și a sărit afară din arenă și a tulit-o!

— Se pare că șobolanii tăi sunt în regulă, spuse Maliția.

— N-am terminat, continuă Keith. Voi ați *furat* de la toată lumea și ați dat vina pe șobolani, nu-i așa?

— Da! Așa e! Da! Asta am făcut, asta am făcut!

— Ați omorât șobolanii, spuse pe un ton calm Maurice.

Vânătorul de șobolani Nr. 1 întoarse repede capul. În vocea aceea era o notă tăioasă pe care o recunoscu. O auzise la arenă. Uneori reușeai să-i aduci acolo, tipi care aruncau în toate părțile cu bani, îmbrăcați în jiletci elegante, care călătoreau prin munți îmbogățindu-se cu pariurile și uneori omorând cu cuțitele. Aveau o anumită privire în ochi și un anumit ton în voce. Erau cunoscuți ca „gentlemenii care dădeau lovitura" . Nu te puneai niciodată cu un gentleman care dădea lovitura.

— Da, da, așa-i, asta am făcut! bolborosi Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Ai grijă, Bill! spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1, cu ochii la Maurice.

— *De ce* ați făcut-o? întrebă Keith.

Vânătorul de șobolani Nr. 2 se uită de la șeful lui la Maliția și apoi la Keith, ca și cum încerca să-și dea seama de cine îi era cel mai tare frică.

— Păi, Ron a zis că șobolanii *oricum* ronțăie mâncarea, spuse el. Așa că... a zis că dacă scăpăm de *toți* șobolanii și șterpelim noi mâncarea, ei bine, n-o să fie chiar ca un *furt,* nu? Mai degrabă... o *rearanjare* a mâncării. E un tip pe care-i știe Ron care vine cu o barcă în toiul nopții și ne plătește...

— Asta e o minciună ticăloasă! se răsti Vânătorul de șobolani Nr. 1, apoi păru că-i vine să vomite.

— Dar ați prins șobolani vii și i-ați înghesuit în cuști fără să le dați mâncare, continuă Keith. Șobolanii ăia se hrănesc doar cu carne de șobolan. De ce ați făcut asta?

Vânătorul de șobolani Nr. 1 se apucă iar cu mâinile de stomac.

— Simt că acolo se întâmplă ceva! gemu el.

— E doar imaginația ta, se răsti la el Keith.

— Da?

— Da. Chiar nu știi *nimic* despre otrava pe care o folosești? Stomacul o să înceapă să ți se topească abia după cel puțin douăzeci de minute.

— Uau! spuse Maliția.

— Iar după asta, continuă Keith, dacă îți sufli nasul, creierul tău o să... ei, să zicem doar că o să ai nevoie de o batistă cu adevărat *mare*.

— Asta-i grozav! exclamă Maliția și începu să scotocească în sacul ei. Trebuie să iau notițe!

— Și pe urmă, dacă vrei să... ei bine, nu te duce la baie, atâta tot. Nu întreba de ce. Pur și simplu n-o face. O să se termine totul într-o oră, cu excepția picurării.

Maliția scria repede.

— Or să curgă? întrebă el.

— Foarte tare, spuse Keith, cu ochii la cei doi.

— Asta e inuman! țipă ascuțit Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Ba nu, e foarte uman, spuse Keith. Este *extrem* de uman. Nu există animal în lumea asta care ar face-o unei alte ființe, dar otrava voastră face asta șobolanilor în fiecare zi. *Și acum spune-mi despre șobolanii din cuști.*

Pe fața ajutorului de vânător de șobolani sudoarea curgea în pârâiașe. Arăta ca și cum era și el prins într-o capcană.

— Știi, vânătorii de șobolani au prins întotdeauna șobolani vii pentru arenele de șobolani, gemu el. E o pricopseală. Nu-i nimic rău în asta! Întotdeauna s-a făcut! Așa că trebuia să avem mereu un stoc, așa că îi creșteam. Trebuia s-o facem! Nu-i nici un rău să le dăm să mănânce șobolani morți din arene. Toată lumea știe că șobolanii mănâncă șobolani, dacă lași deoparte chestia aia verde storcoșită! Și pe urmă...

— Oh? Mai e un „pe urmă”? spuse calm Keith.

— Ron a zis că dacă noi creștem șobolani din șobolanii care au rămas în viață în arenă, știi, cei care i-au păcălit pe câini, ei bine, o să avem niște șobolani mai mari și mai puternici, înțelegi?

— Asta-i o chestie *științifică,* asta e, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1.

— Și la ce servește ? întrebă Maliția.

— Păi, don'șoară, noi..., spuse Ron, ...noi ne-am gândit... eu m-am gândit... noi ne-am gândit că... ei bine, nu e chiar o *înșelătorie* să pui niște șobolani cu adevărat puternici printre ceilalți, știi, mai ales când câinele care intră în arenă e puțin sălbatic. Care-i răul? Știi, ne dă un avantaj când vine vorba de pariuri. M-am gândit... el s-a gândit...

— Nu pari foarte lămurit a cui a fost ideea, spuse Keith.

— A lui, răspunseră în cor cei doi vânători de șobolani.

A mea, spuse o voce în capul lui Maurice. Și Maurice fu cât pe ce să cadă de pe grinda pe care era cocoțat. *Ce nu ne omoară ne face mai puternici,* spuse vocea lui Păianjen. *Cea mai puternică specie.*

— Vrei să spui, zise Maliția, că dacă n-ar exista vânători de șobolani aici, ar fi mai *puțini* șobolani? Tăcu o clipă, cu capul lăsat într-o parte. Nu, nu e așa. Nu pare să fie așa. Mai e ceva. Ceva despre care nu ne-ați spus. Șobolanii din cuștile alea sunt... înnebuniți, scoși din minți...

Și eu aș fi la fel, își spuse Maurice, dacă aș auzi vocea asta oribilă în cap în fiecare ceas al zilei.

— O să vomit, spuse Vânătorul de șobolani Nr. 1. O să...

— N-o face, spuse Keith, cu ochii la Vânătorul de șobolani Nr. 2. N-o să-ți placă. Ei bine, domnule Ajutor de Vânător de șobolani?

— Întreabă-i ce e în cealaltă pivniță, spuse Maurice.

Rosti cuvintele repede; putea simți vocea lui Păianjen încercând să-i oprească mișcarea gurii chiar în clipa când cuvintele-i ieșiră din ea.

— Așadar, ce e în cealaltă pivniță? întrebă Keith.

— Oh, doar niște mâncare, cuști vechi, chestii de-astea..., spuse Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Și altceva? spuse Maurice.

— Doar... doar... acolo e... Gura vânătorului de șobolani se deschise și imediat se închise. Ochii i se bulbucară. Nu pot să spun, zise el. Ăăă... Nu e nimic. Da, asta e. Nu e nimic acolo, doar cuștile vechi. Oh, și ciumă. Nu intrați acolo pen'că e ciuma. De-asta nu tre'să intrați, pricepeți? Pen'că e ciuma.

— Minte, spuse Maliția. Fără antidot pentru *el.*

— A trebuit să-l fac! gemu Vânătorul de șobolani Nr. 2. Tre' să faci unu' dacă vrei să intri în Breaslă!

— Ăsta-i un secret al Breslei! se răsti la el Vânătorul de șobolani Nr. 1. Noi *nu* trădăm secretele Breslei...

Se întrerupse și se apucă din nou de stomacul care-i ghiorăia.

— Ce a trebuit să faci? întrebă Keith.

— Să fac un rege al șobolanilor! izbucni Vânătorul de șobolani Nr. 2.

— Un *rege* al șobolanilor? spuse tăios Keith. Ce e un rege al șobolanilor?

— Eu... eu... eu... se bâlbâi omul. Taci din gură, eu... eu... eu nu vreau să... Lacrimile începură să-i curgă pe față. Noi... eu am făcut un rege al șobolanilor... Taci din gură, taci din gură... taci din gură...

— Și e încă în viață? spuse Maliția.

Keith se întoarse uimit către ea.

— *Tu* știi despre lucrurile astea? o întrebă el.

— Sigur. Sunt o mulțime de povești despre ei. Regii șobolanilor sunt îngrozitor de răi. Ei...

— Antidotul, antidotul, *vă rog,* gemu Vânătorul de șobolani Nr. 2. Îmi simt stomacul de parcă ar alerga prin el o ceată de șobolani!

— Ai *făcut* un rege al șobolanilor, spuse Maliția. Vai de mine. Ei bine, am lăsat antidotul în pivnița aia mică unde ne-ai încuiat. Dacă aș fi în locul vostru m-aș grăbi.

Cei doi se ridicară clătinându-se pe picioare. Vânătorul de șobolani Nr. 1 căzu prin trapă. Celălalt aterizâ peste el. Înjurând, gemând și, trebuie s-o spunem, trăgând niște vânturi teribile, se îndreptară către pivniță.

Lumânarea lui Fasole Periculoasă era încă aprinsă. Lângă ea se afla un pachețel de hârtie.

Ușa se trânti în urma celor doi. Se auzi zgomotul unei bucăți de lemn fixate sub ea.

— Există suficient antidot pentru o singură persoană, spuse vocea lui Keith, înăbușită de lemnul ușii. Dar sunt convins că puteți rezolva și această problemă – într-un mod uman.

***

Negrumat încercă să-și recapete răsuflarea, dar își spuse că n-o s-o recapete niciodată pe de-a-ntregul, chiar dacă o să tragă aer în piept timp de un an. Tot spatele și pieptul îi erau prinse într-un cerc dureros.

— E uluitor! spuse Nutritiva. În capcană erai mort și acum ai înviat!

— Nutritiva? întrebă precaut Negrumat.

— Da, domnule?

— Sunt foarte... recunoscător, spuse Negrumat, respirând încă șuierat, dar nu te prosti. Arcul era întins și slab și... dinții erau ruginiți și tociți. Asta-i tot.

— Dar ești plin de urme de dinți! Nimeni n-a mai scăpat până acum dintr-o capcană, cu excepția Domnilor Țac, numai că ei erau din cauciuc!

Negrumat se linse pe burtă. Nutritiva avea dreptate. Părea perforat.

— Am avut noroc, asta-i tot, spuse el.

— Niciun șobolan n-a scăpat până acum viu dintr-o capcană,

repetă Nutritiva. L-ai văzut pe Marele Șobolan?

— Pe cine?

— Pe Marele Șobolan!

— Oh, pe el, spuse Negrumat. Era gata să adauge „nu, eu nu cred în prostiile astea", dar se opri. Își aduse aminte de lumină, și apoi de întunericul dinaintea lui. Nu păruse prea *rău.* Aproape că regretase că Nutritiva îl scosese de acolo. În capcană, toată durerea părea atât de îndepărtată. Și nu mai trebuise să ia niște hotărâri dificile. Se mulțumi să întrebe: Șuncădeporc e bine?

— Oarecum. Vreau să spun, n-am văzut nicio rană care să nu se poată vindeca. A-ncasat-o și mai rău altădată. Dar, mă rog, era destul de bătrân. Aproape trei ani.

— Era?

— Adică, *este* destul de bătrân, domnule. Sardele m-a trimis să te găsesc pentru că avem nevoie de tine să ne ajuți să-l aducem înapoi, dar...

Nutritiva îi aruncă lui Negrumat o privire plină de îndoială.

— E-n regulă, sunt sigur că arată mai rău decât e de fapt, spuse Negrumat, strâmbându-se de durere. Hai să mergem acolo sus, da?

O clădire veche este plină de locuri de care șobolanii se pot agăța. Nimeni nu i-a observat pe când se cocoțau din iesle pe șa, de pe frâie în fân. Și pe urmă, rumeni nu-i căuta. Unii dintre ceilalți șobolani îl urmaseră pe Jacko în drumul lui spre libertate, iar ceilalți câini se fugăreau înnebuniți și se băteau între ei. La fel ca și oamenii, de altfel.

Negrumat știa câte ceva despre bere, căci umblase pe sub cârciumi și fabrici de bere, și de multe ori șobolanii se întrebau de ce oamenilor le plăcea uneori să-și lase mintea s-o ia razna. Chestia asta n-avea nicio noimă pentru șobolani, care trăiau în mijlocul unei lumi de sunete și lumini și mirosuri.

Acum, lui Negrumat nu i se părea ceva chiar atât de rău. Ideea că, pentru o vreme, puteai uita de o mulțime de lucruri și nu-ți mai zbârnâiau în cap gânduri îngrijorătoare... ei bine, asta părea ceva foarte tentant.

Nu-și amintea prea multe din viața dinainte să fie Schimbat, dar era sigur că nu fusese atât de *complicată.* Sigur, se petrecuseră lucruri rele, pentru că viața într-o permanentă alertă fusese destul de grea. Dar când se terminau, se terminau, și mâine era o altă zi.

Șobolanii nu se gândeau la ziua de mâine. Exista doar o vagă senzație că se va mai întâmpla ceva. Asta nu însemna să *gândești.* Și nu existau nici „bun" și nici „rău", „corect" sau „greșit". Astea erau toate

niște gânduri *noi*.

Gânduri! Asta era acum lumea lor! Întrebări serioase și răspunsuri serioase, despre viață, și cum trebuia s-o trăiești, și pentru ce te aflai pe lumea asta. În mintea obosită a lui Negrumat apărură gânduri noi.

Și printre toate acele gânduri, în centrul minții sale, văzu silueta mărunțică a lui Fasole Periculoasă.

Negrumat nu vorbise niciodată prea mult cu micul șobolan alb sau cu femela care îl urma întotdeauna cu pași mici și iuți și desena imagini ale lucrurilor la care se gândea el. Lui Negrumat îi plăceau persoanele care erau *practice*.

Dar acum își spuse: el e un vânător de capcane! La fel ca și mine! O ia înaintea noastră și descoperă ideile periculoase și se gândește la ele și le prinde în capcana cuvintelor și le face inofensive și ne arată drumul prin ele.

Avem *nevoie* de el... avem nevoie de el *acum*. Altfel, alergăm cu toții ca niște șobolani închiși într-un butoi...

Mult mai târziu, când Nutritiva îmbătrânise și părul îi devenise cărunt în jurul botului, și mirosea puțin cam ciudat, ea dictă povestea cățăratului lor și cum îl auzise ea pe Negrumat vorbind cu sine. Acel Negrumat pe care ea îl scosese din capcană, spuse ea, era un șobolan cu totul diferit. Era ca și cum gândurile lui își încetiniseră mersul, dar deveniseră mai mari.

Iar lucrul cel mai ciudat, spuse ea, a fost că atunci când au ajuns sus pe grindă, Negrumat s-a asigurat mai întâi că Șuncădeporc era în regulă, apoi a luat de jos chibritul pe care i-l arătase Nutritivei.

— L-a frecat de o bucată veche de fier, avea să spună Nutritiva, și apoi a mers de-a lungul grinzii cu el arzând, iar jos, sub noi, vedeam mulțimea, grămezile de fân și paie peste tot, și oamenii mișunând exact ca niște... hm, exact ca niște șobolani... și mi-am spus: dacă lași chibritul să cadă, domnule, în câteva secunde locul ăsta se va umple de fum, și ei au încuiat ușile, și până să-și dea seama aveau să fie prinși ca niște, hm, mda, ca niște șobolani într-un butoi, iar noi vom fi departe, prin șanțuri... Dar el a rămas acolo nemișcat, uitându-se în jos, până ce chibritul s-a stins. Apoi l-a pus pe grindă și ne-a ajutat să-l cărăm de acolo pe Șuncădeporc și niciodată n-a mai pomenit despre asta. L-am întrebat mult mai târziu, după ce s-a terminat totul cu fluierașul și restul, și el a zis: „Da. Șobolani într-un butoi.” Și asta-i tot ce-a spus.

***

— Ce-ai pus de fapt în zahăr? spuse Keith pe când se întorceau către trapă.

— Cascara, răspunse Maliția.

— Asta nu-i o otravă, nu?

— Nu, e un laxativ.

— Ce-i asta?

— Te face să.., te scapi.

— Să te scapi de unde?

— Nu de unde, prostule. Pur și simplu... să te scapi. Nu vreau în mod deosebit să intru în detalii.

— Oh. Adică... să te *scapi.*

— Chiar așa.

— Și pur și simplu s-a întâmplat să ai unul la tine?

— Da, sigur. Era în trusa mare de medicamente.

— Vrei să spui că iei cu tine *așa ceva* doar pentru o situație ca asta?

— Sigur. Putea foarte bine să fie absolut necesară.

— Cum? întrebă Keith urcând pe scară.

— Ei bine, dacă eram răpiți? Dacă ajungeam pe mare? Piraţii au o dietă foarte monotonă, ceea ce poate fi o explicație pentru permanenta lor furie. Sau poate că scăpăm din mâinile lor și înotam până la mal și ajungeam pe o insulă unde nu sunt decât nuci de cocos. Astea constipă foarte tare.

— Da, dar... dar... *orice* se poate întâmpla! Dacă tu gândești așa, o să ajungi să iei cu tine totul, în caz că se întâmplă orice!

— De-asta e o traistă atât de mare, spuse calmă Maliția, ridicându-se prin trapă, apoi scuturându-se de praf.

Keith oftă.

— Cât le-ai dat?

— Mult. Dar ar trebui să se simtă bine dacă nu iau prea mult antidot.

— Ce le-ai dat ca antidot?

— Cascara.

— Maliția, nu ești prea cumsecade.

— Zău? *Tu* voiai să-i otrăvești cu otravă *adevărată,* și *tu* ai dovedit foarte multă imaginație cu toată povestea aia despre stomacul care o să li se topească.

— Da, dar șobolanii sunt prietenii mei. Unele otrăvuri chiar acționează așa. Și... într-un fel... ca antidotul să fie *tot* otravă...

— Nu e otravă. E un medicament. Or să se simtă minunat și

foarte curaţi după aceea.

— Bine, bine. Dar... să li-l dai şi ca antidot, asta e puţin cam... puţin cam...

— Deştept? Satisfăcător din punctul de vedere al naraţiunii? spuse Maliţia.

— Cred că da, recunoscu în silă Keith.

Maliţia se uită în jur.

— Unde-i pisica ta? Credeam că se ţine după noi.

— Uneori pleacă. Şi nu-i pisica mea.

— Da, *tu* eşti puştiul ei. Dar, ştii, un puşti cu o pisică isteaţă poate să ajungă foarte departe.

— Cum?

— Păi a fost Motanul Încălţat, desigur, spuse Maliţia, şi pe urmă toată lumea ştie despre Dick Livingstone şi minunata lui pisică, nu?

— Eu nu ştiu, spuse Keith.

— Dar e o poveste vestită!

— Îmi pare rău. Mult timp n-am ştiut să citesc.

— Zău? Ei bine, Dick Livingstone a fost un băiat sărac lipit care a ajuns Lord Primar în Ubergâlgâl pentru că pisica lui era atât de pricepută să prindă... ăăă... porumbei. Oraşul era invadat de... porumbei, da, şi de fapt mai târziu chiar s-a însurat cu fata unui sultan, pentru că pisica lui a prins toţi... porumbeii din palatul regal al tatălui ei...

— De fapt erau şobolani, nu? spuse încruntat Keith.

— Îmi pare rău, da.

— Şi n-a fost decât o poveste, spuse Keith. Ascultă, chiar există poveşti despre aceşti regi ai şobolanilor? Şobolanii au regi? N-am auzit niciodată de treaba asta. Cum e?

— Nu e aşa cum crezi tu. Se ştie de ei de mulţi ani. Ştii, chiar există. Exact ca pe emblema de afară.

— Care, şobolanii cu cozile înnodate împreună? Cum...

Se auziră nişte ciocăniturі puternice şi insistente la uşă. Unele păreau făcute cu un bocanc. Maliţia se apropie şi trase zăvorul.

— Da? spuse ea pe un ton rece pe când aerul nopţii se strecura înăuntru.

Afară era un grup de oameni furioşi. Conducătorul lor, care părea să fie conducătorul doar pentru că se afla în faţa celorlalţi, făcu un pas înapoi când o văzu pe Maliţia.

— Oh... dumneata eşti, don'şoară...

— Da. Tatăl meu e primarul, ştii, spuse Maliţia.

— Ăăă... da. Știm cu toții.

— De ce aveți toți ciomege în mână? întrebă Maliția.

— Ăăă... vrem să stăm de vorbă cu vânătorii de șobolani, spuse purtătorul lor de cuvânt.

Încercă să se uite în spatele ei, și fata se dădu deoparte.

— Nu suntem decât noi aici, spuse ea. Doar dacă nu cumva credeți că există o trapă care duce la un labirint de coridoare sub pământ unde niște animale disperate sunt închise în cuști și sunt adunate cantități uriașe de mâncare furată.

Omul îi aruncă o altă privire agitată.

— Dumneata și poveștile dumitale, don'șoară, spuse el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Maliția.

— Noi credem că au fost puțin... puțin cam neascultători..., spuse bărbatul, și păli sub privirea pe care i-o aruncă Maliția.

— Da? făcu ea.

— Ne-au înșelat la arena pentru șobolani! spuse un bărbat din spatele lui, căpătând curaj *pentru că* între el și Maliția se mai afla cineva. Trebuie că i-au *dresat* pe șobolanii ăia! Unu' din ei zbura pe o sfoară!

— Și altu' l-a mușcat pe Jacko al meu de... de... podoabe! spuse cineva mai din spate. Nu se poate să nu fi fost dresat să facă asta!

— Eu am văzut azi-dimineață unul cu pălărie, spuse Maliția.

— Au fost mult prea mulți șobolani ciudați azi, spuse un altul. Maică-mea zice că a văzut unu' dansând pe rafturile din bucătărie! Și când bunicu' s-a ridicat și-a-ntins mâna după dinții lui falși, a zis că un șobolan l-a mușcat *cu ei!* L-a mușcat cu propriii lui dinți!

— Cum, și-i pusese? întrebă Maliția.

— Nu, doar păcănea cu ei prin aer! Iar o doamnă de pe strada noastră a deschis ușa la cămară și-a văzut șobolani înotând în castronul cu smântână. Și nu înotau pur și simplu! Fuseseră *dresați.* Făceau un fel de mișcări speciale, se scufundau și-și legănau picioarele în aer și chestii de soiu' ăsta!

— Vrei să spui înot *sincron?* exclamă Maliția. Acum cine spune povești, eh?

— Ești *sigură* că nu știi unde sunt oamenii ăia? spuse conducătorul pe un ton bănuitor. Oamenii au zis că i-au văzut venind încoace.

Maliția își dădu ochii peste cap.

— Bine, bine, da, spuse ea. Au venit aici și o pisică vorbitoare ne-a ajutat să le dăm niște otravă și acum sunt încuiați într-o pivniță.

Oamenii se uitară la ea.

— Mda, bine, bine, spuse conducătorul, întorcându-i spatele. Ei, dacă *totuși* îi vezi, spune-le că îi căutăm, da?

Maliția închise ușa.

— E groaznic să nu fii crezut, spuse ea.

— Acum povestește-mi despre regii șobolanilor, spuse Keith.

Capitolul 10

Și pe când se lăsa noaptea, Domnul Urechilă își aminti: în Pădurea Întunecată se află ceva înspăimântător.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

De ce fac asta? se întreba Maurice pe când se chinuia să se strecoare printr-o țeavă. Pisicile nu sunt *construite* pentru așa ceva.

Pentru că în adâncul sufletului noi suntem o persoană cumsecade, spuse conștiința lui.

Nu, eu nu sunt, gândi Maurice.

De fapt, asta e adevărat, zise conștiința lui. Dar nu vrem să i-o spunem lui Fasole Periculoasă, nu-i așa? Micuțul nas care se mișcă întruna? *El* crede că suntem un erou!

Ei bine, nu sunt, gândi Maurice.

Atunci de ce ne târâm pe sub pământ încercând să-l găsim?

Păi, e limpede că o facem pentru că el este cel care are visul ăla nemaipomenit cu o insulă a șobolanilor, și fără el șobolanii nu vor să coopereze, iar eu n-o să-mi primesc plata, spuse Maurice.

Dar noi suntem o *pisică!* De ce are nevoie o pisică de bani?

Pentru că am un Plan de Pensionare, își spuse Maurice. Am împlinit deja patru ani! Odată ce-mi fac plinul, nu mai vreau decât o casă drăguță, cu un foc mare în sobă și o bătrânică drăguță care să-mi dea în fiecare zi smântână. Am planificat totul, în detaliu.

De ce să ne ofere un cămin călduț? Mirosim urât, avem urechi zdrențuite, avem ceva neplăcut care ne mănâncă pe un picior, arătăm ca și cum am fi primit un șut în nas... de ce ne-ar lua bătrânica pe noi, în loc de un pisoiaș pufos?

Ah! Dar pisicile negre aduc *noroc,* își spuse Maurice.

Zău? Ei bine, nu vrem să aducem noi vestea cea proastă, dar nu suntem negru! Suntem un soi de tărcat murdar!

Există vopseluri, își spuse Maurice. Două pachete de vopsea neagră, îmi țin răsuflarea un minut, și pe urmă e „salut, smântână și pește" pentru tot restul vieții. Grozav plan, nu?

Și norocul? spuse conștiința.

Ah! Asta-i partea deșteaptă! O pisică neagră care aduce un ban de aur în fiecare lună, nu crezi că e un noroc s-o ai?

Conștiința lui tăcu. Probabil de uimire în fața deșteptăciunii

planului, își spuse Maurice.

Trebuia să recunoască însă că se pricepea mai bine la planuri decât la mersul pe sub pământ. Nu se rătăcise cu adevărat, pentru că pisicile nu se rătăcesc niciodată. Dar pur și simplu nu știa unde se aflau toate celelalte lucruri. Nu exista prea mult pământ sub oraș, asta era limpede. Pivnițe și grătare și țevi și vechi canale și cripte și rămășițe din clădiri de mult uitate formau un soi de fagure. Chiar și oamenii puteau umbla pe aici, își spuse Maurice. Vânătorii de șobolani cu siguranță au făcut-o.

Simțea miros de șobolani peste tot. Se gândi să-l strige tare pe Fasole Periculoasă, dar se hotărî să nu o facă. Dacă striga, asta îl putea ajuta să-l găsească pe micul șobolan, dar în același timp ar fi aflat și... oricine altcineva unde se afla Maurice. Șobolanii ăia mari fuseseră, ei bine, mari și cu o înfățișare fioroasă. Chiar și un câine idiot putea avea probleme cu ei.

Acum se afla într-o galerie mică și pătrată în care se găseau niște țevi de plumb. Se auzea chiar șuieratul apei care țâșnea pe alocuri, iar din loc în loc apă caldă picura într-un șanț care se întindea pe fundul galeriei. Deasupra se vedea un grilaj care dădea în stradă. Prin el pătrundea în adâncuri o lumină palidă.

Apa din șanț părea curată. Cel puțin era limpede. Lui Maurice îi era sete. Se aplecă, scoase limba...

Un firișor subțire, de un roșu-strălucitor, se răsucea ușor în apă.

Șuncădeporc părea buimăcit și pe jumătate adormit, dar se ținu de coada lui Sardele pe când șobolanii făcură drumul înapoi de la grajduri. Merseră încet. Sardele nu credea că bătrânul șobolan o să reușească pe funiile de rufe. Se furișară prin șanțuri, și prin canale, ascunzându-se doar în pelerina întunecată a nopții.

Când în cele din urmă ajunseră în pivniță, găsiră câțiva șobolani care se învârteau pe acolo. Negrumat și Sardele mergeau de-o parte și de alta a lui Șuncădeporc, care de-abia își mișca picioarele.

În pivniță încă mai ardea o lumânare. Negrumat fu surprins. Dar în ultima oră se întâmplaseră o mulțime de lucruri.

Îl lăsară pe Șuncădeporc să alunece pe podea, unde rămase întins, respirând greu. La fiecare răsuflare trupul i se zgâlțâia puternic.

— Otravă, boss? șopti Sardele.

— Cred că a fost doar prea mult pentru el, spuse Negrumat. Doar prea mult.

Șuncădeporc deschise un ochi.

— Sunt... încă... șeful? spuse el.

— Da, domnule, răspunse Negrumat.

— Trebuie... să... dorm...

Negrumat se uită la cercul de șobolani. Aceștia se apropiau încet de grup. Îi vedea șoptind între ei. Continuau să îl privească. Se uită cu atenție în jur, încercând să deslușească silueta palidă a lui Fasole Periculoasă.

— Nutritiva... mi-a zis... că ai văzut... tunelul... Marelui Șobolan..., spuse Șuncădeporc.

Negrumat se uită furios la Nutritiva, care păru stânjenită.

— Am văzut... ceva, răspunse el.

— Atunci o să visez despre locul acela și... n-o să mă mai trezesc, spuse Șuncădeporc. Capul îi căzu din nou. Nu așa... ar trebui să moară... un șobolan bătrân, murmură el. Nu... așa. Nu... în lumină.

Negrumat făcu repede un semn cu capul către Sardele, care stinse lumânarea cu pălăria sa. Întunericul gros și umed al adâncurilor îi cuprinse.

— Negrumat, șopti Șuncădeporc. Trebuie să știi...

Sardele își ciuli urechile încercând să audă ultimele cuvinte pe care bătrânul conducător i le spuse lui Negrumat. Apoi, câteva secunde mai târziu, se înfioră. Putea mirosi că ceva se schimbase în lumea lor.

În întuneric se auzi o mișcare. Un chibrit prinse viață și flacăra lumânării crescu din nou, aducând înapoi în lume umbrele.

Șuncădeporc zăcea nemișcat.

— Acum trebuie să-l mâncăm? întrebă cineva.

— S-a... dus, spuse Negrumat. Într-un fel, ideea de a-l mânca pe Șuncădeporc nu i se părea prea bună. Îngropați-l, spuse el. Și marcați locul ca să știm că e acolo.

Se simți o ușurare printre cei din jur. Oricât de mult l-ar fi respectat ei pe Șuncădeporc, mirosea totuși cam urât, chiar și pentru un șobolan.

Un șobolan aflat în fața mulțimii spuse cu un aer nehotărât:

— Ăăă... când spui „marcați locul", asta înseamnă așa cum marcăm alte locuri atunci când îngropăm diverse lucruri?

— Adică stropipindu-l, spuse șobolanul de lângă el.

Negrumat se uită la Sardele, care ridică din umeri. Negrumat simți o strângere de inimă. Când erai șeful, toată lumea aștepta să vadă ce spui. Și încă nu se știa nimic de șobolanul alb.

Trebuia să se descurce singur.

Se gândi adânc pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, spuse el în cele din urmă. I-ar plăcea asta. E ceva foarte... șobolănesc. Dar faceți și asta. Desenați-o pe pământ deasupra lui.

Scrijeli un semn pe pământ.

— Era un șobolan coborât dintr-un șir lung de șobolani, și se gândea întotdeauna la șobolani, spuse Sardele. Bună treabă, boss.

— Și o să se întoarcă așa cum a făcut-o și Negrumat? spuse altcineva.

— În cazul în care o face, s-ar înfuria foarte tare dacă l-am mânca, spuse o voce.

Se auziră câteva râsete nervoase.

— Ascultați, eu n-am..., începu Negrumat, dar Sardele îi trase un cot.

— Pot să-ți zic o vorbuliță la ureche, boss? spuse el, ridicându-și politicos pălăria înnegrită de foc.

— Da, da...

Negrumat începea să fie îngrijorat. Niciodată nu mai fusese privit așa de atent de atâția șobolani, îl urmă pe Sardele departe de grup.

— Știi că pe vremuri stăteam prin teatru și alte locuri de genul ăsta, spuse Sardele. Și într-un teatru prinzi din zbor o mulțime de chestii. Și treaba e că... ascultă, ceea ce vreau să zic e că tu ești șeful, da? Așa că tre' să te porți ca și cum ai ști ce ai de făcut, da? Dacă șeful nu știe ce are de făcut, atunci nici ceilalți nu știu.

— Tot ce știu e ce am de făcut atunci când demontez capcane, spuse Negrumat.

— În regulă, gândește-te la viitor ca la o capcană mare și grozavă, spuse Sardele. Fără brânză în ea.

— Asta nu e deloc de prea *mult ajutor!*

— Și ar trebui să-i lași să se gândească ce le place la tine și... la

rănile alea pe care le ai, spuse Sardele. Ăsta-i sfatul meu, boss.

— Dar eu n-am murit, Sardele!

— *Ceva* s-a întâmplat, nu-i așa? Voiai să dai foc locului ăluia. Te-am văzut. Ceva s-a întâmplat cu tine în capcană. Nu mă întreba ce, eu doar bat step. Nu sunt decât un șobolan micuț. Și așa o să fiu întotdeauna, boss. Dar există șobolani mari ca Însaramură și Angro și alți câțiva, boss, și acum că Șuncădeporc e mort, le-ar putea trece prin minte că ei ar trebui să fie șeful. Pricepi unde bat?

— Nu.

Sardele oftă.

— Ba cred că pricepi, boss. Vrem să vedem o mulțime de lupte între noi într-un asemenea moment?

— Nu!

— Bun! Ei bine, mulțumită micii Nutritiva-Gură-Spartă, tu ești șobolanul care l-a privit în față pe Șobolanul Oaselor și pe urmă te-ai întors, nu...?

— Da, dar ea...

— Mie mi se pare, boss, că cel care îl poate privi în față pe Șobolanul Oaselor... ei bine, nimeni n-o să vrea să se pună cu *el,* n-am dreptate? Un șobolan care poartă pe trup precum o centură urmele lăsate de dinții Șobolanului Oaselor? Oh-oh, *nu!* Șobolanii îl vor *urma* pe un asemenea șobolan. În vremuri ca acestea, șobolanii au nevoie de cineva pe care să-l urmeze. Ai făcut un lucru bun cu bătrânul Șuncădeporc. Să fie îngropat și stropipit deasupra *și* să se pună peste el un semn... ei bine, șobolanilor bătrâni le place asta, la fel ca și celor mai tineri. Arată-le că te gândești la fiecare dintre ei.

Sardele își lăsă capul pe o parte și rânji, dar era un rânjet plin de îngrijorare.

— Văd că va trebui să stau cu ochii pe tine, Sardele, spuse Negrumat. Gândești la fel ca Maurice.

— Nu-ți face griji pentru mine, boss. Eu sunt mic. Eu tre' să dansez. N-aș fi bun să șefesc.

Să mă gândesc la fiecare, își spuse Negrumat. Șobolanul alb...

— Unde *este* Fasole Periculoasă? spuse el, uitându-se în jur. Nu e aici?

— Nu l-am văzut, boss.

— Cum? Avem nevoie de el! Are harta în cap!

— Harta, boss? Sardele păru îngrijorat. Am crezut că ai desenat hărți în noroi...

— Nu o hartă a galeriilor și capcanelor! O hartă a... a ceea ce

suntem și încotro ne îndreptăm...

— Oh, vrei să spui ca insula aia minunată? De fapt, n-am crezut niciodată în ea, boss.

— Nu știu nimic de nicio insulă, chiar nu știu, spuse Negrumat. Dar când am fost în... în acel loc, mi-a încolțit o idee. Dintotdeauna a fost război între oameni și șobolani! Trebuie să i se pună capăt! Și aici, acum, în acest loc, cu acești șobolani... pot să văd că se poate. E posibil ca acesta să fie singurul moment și singurul loc unde se poate. Văd mijind o idee în capul meu, dar nu pot gândi *cuvintele* pentru ea, înțelegi? Așa că avem nevoie de șobolanul alb, pentru că el cunoaște harta gândirii. Trebuie să ne gândim cum să ieșim din asta. Nu mai ajută la nimic să fugim de colo-colo și să chițăim!

— Până acum te descurci de minune, boss! spuse dansatorul, bătându-l ușor pe umăr.

— Totul merge prost, spuse Negrumat, încercând să vorbească încet. Avem nevoie de el! *Eu* am nevoie de el!

— O să organizez niște trupe, boss, dacă îmi spui unde să începem căutarea, spuse Sardele pe un ton blând.

— În canale, nu departe de cuști, spuse Negrumat. Maurice era cu el, adăugă el.

— Ăsta-i un lucru bun sau rău, șefu'? întrebă Sardele. Știi ce spunea Șuncădeporc: „Poți să fii sigur că o pisică..."

— „... va rămâne întotdeauna o pisică." Da. Știu. Tare aș vrea să știu răspunsul la întrebarea asta, Sardele.

Sardele veni mai aproape.

— Pot să te întreb ceva, șefu'?

— Sigur.

— Ce ți-a șoptit Șuncădeporc chiar înainte să moară? Vreo învățătură plină de înțelepciune a unui conducător?

— Un sfat bun, spuse Negrumat. Un sfat bun.

Maurice clipi mărunt. Încet, foarte încet, limba lui se retrase în gură. Își lipi urechile de cap și, cu picioarele mișcându-se ușor și în tăcere, se strecură de-a lungul șanțului.

Chiar sub grătar era ceva deschis la culoare. Firișorul roșu venea de undeva din susul apei și când curgea pe lângă lucrul acela se împărțea în două, pentru ca apoi să devină din nou un firișor care se încrețea.

Maurice întinse laba. Era o bucățică de hârtie făcută sul, înmuiată de apă și pătată cu roșu. O apucă cu o gheară și o trase afară

din apă. Hârtia căzu cu o plescăitură lângă șanț și, desfăcând-o ușor, Maurice văzu imaginile mânjite, desenate cu linii groase de creion. Știa ce sunt. Le învățase, într-o zi când nu avea altceva mai bun de făcut. Erau caraghios de simple.

„Niciun Șobolan Nu Va...", citi el. Apoi urma o încâlceală udă și neclară, până la „Noi Nu Suntem ca Alți Șobolani."

— Oh, nu, spuse el. N-ar pierde asta, nu? Piersicuța o căra peste tot cu ea ca și cum ar fi fost un lucru extraordinar de important...

O să fiu eu primul care îi găsește? spuse o voce străină în capul lui Maurice. *Sau poate i-am găsit deja...*

Maurice o luă la fugă, alunecând pe piatra vâscoasă acolo unde tunelul făcea un cot.

Ce lucruri ciudate sunt ei, PISICĂ. Șobolani care cred că nu sunt șobolani. Să fiu oare ca tine? Să mă port ca o PISICĂ? Să las unul dintre ei în viață? UN TIMP?

Maurice scoase un urlet gâtuit. Alte tuneluri, mai mici, porneau pe fiecare parte a celui prin care alerga, dar firișorul subțire și roșu îl duse înainte, și acolo, sub un alt grătar, *lucrul* zăcea în apă, și din el curgea roșu.

Maurice se lăsă la pământ. Se așteptase la – la ce? Dar asta... asta era... asta era, într-un fel, *mai rău.* Mai rău ca orice.

Înmuiată în apă, cu cerneala roșie din jiletca Domnului Urechilă curgând, era *Aventura Domnului Urechilă.*

Maurice o prinse cu vârful ghearelor și o trase afară, și foile de hârtie căzură, și plutiră mai departe pe apă. O pierduseră. Oare fugeau? Sau... o aruncaseră? Ce spusese oare Fasole Periculoasă? „Nu suntem decât niște șobolani"? Și o spusese cu o voce atât de tristă, de goală...

Unde sunt ei acum, PISICĂ? Poți să-i găsești? Pe unde o iei acum?

Poate să vadă ce văd și eu, își spuse Maurice. Nu poate să-mi citească gândurile, dar poate să vadă ce văd eu și poate să audă ce aud eu, și știe să înțeleagă ce gândesc...

Închise din nou ochii.

În întuneric, PISICĂ? Cum o să te lupți cu șobolanii mei? Cei DIN SPATELE TĂU?

Maurice se răsuci, cu ochii mari. Erau o mulțime de șobolani acolo, zeci de șobolani, unii dintre ei aproape pe jumătate cât Maurice. Se uitau cu toții la el, cu aceeași privire goală.

Bravo, bravo, PISICĂ! Vezi creaturile chițăitoare și totuși nu sari! Cum a învățat o pisică să nu fie pisică?

Șobolanii, ca unul, înaintară. Se auzi o fojgăială pe când se mișcau. Maurice făcu un pas în spate.

Imaginează-ți, PISICĂ, spuse vocea lui Păianjen. *Imaginează-ți un milion de șobolani inteligenți. Șobolani care nu fug. Șobolani care luptă. Șobolani care împărtășesc o singură minte, o singură viziune. A MEA.*

— Unde ești? întrebă cu voce tare Maurice.

O sa mă vezi în curând. Continuă să mergi, pisoiaș. Trebuie să continui să mergi. Doar un cuvânt din partea mea, o singură umbră de gând, și șobolanii pe care îi vezi te vor doborî. Oh, ai putea omorî unul sau doi, dar vor fi întotdeauna alți șobolani. Întotdeauna alți șobolani.

Maurice se întoarse și se strecură înainte. Șobolanii îl urmară. Se răsuci. Șobolanii se opriră. Se întoarse din nou, făcu câțiva pași, se uită în spatele lui. Șobolanii îl urmau ca și cum erau trași pe sârmă.

În aer se simțea un miros cunoscut, de apă stătută. Se afla undeva aproape de pivnița inundată. Dar cât de aproape? Apa asta putea mai rău decât conservele cu mâncare pentru pisici. Putea fi în orice direcție. Ar fi reușit probabil să-i depășească pe șobolani la fugă pe o distanță scurtă. Niște șobolani însetați de sânge aflați pe urmele tale îți pot da aripi.

Ai de gând să alergi să-l *ajuți* pe șobolanul alb? spuse conștiința lui. Sau te gândești să te năpustești undeva afară?

Maurice trebuia să recunoască faptul că afară nu păruse niciodată o idee mai bună ca acum. Nu avea niciun rost să se mintă. La urma urmelor, șobolanii nici nu trăiau prea mult, chiar dacă aveau nasuri care se mișcau întruna...

Se apropie, PISICĂ. Ce-ar fi să jucăm un joc? Pisicilor le place să se JOACE. Tu te-ai jucat cu Aditivi? ÎNAINTE SĂ-I RETEZI CU DINȚII CAPUL?

Maurice se opri și rămase nemișcat.

— O să *mori,* spuse el încet.

Se apropie tot mai mult de mine, Maurice. Sunt atât de aproape acum. Să-ți spun oare că puștiul cu mutră de prostănac și fata care spune doar prostii or să moară? Știi că șobolanii pot mânca un om de viu?

Maliția trase zăvorul la ușă.

— Regii șobolanilor sunt profund misterioși, spuse ea. Un rege al șobolanilor este un grup de șobolani cu cozile legate împreună...

— Cum?

— Ei bine, povestea spune că asta pur și simplu... se întâmplă.

— *Cum* se întâmplă?

— Am citit undeva că toate cozile astea ale lor se prind între ele atunci când sunt în cuib, probabil din cauza noroiului, și se încurcă atunci când...

— Șobolanii fac de obicei șase sau șapte pui, și au cozi destul de scurte, iar părinții țin cuiburile destul de curate, spuse Keith. Oamenii ăștia care spun povești, au văzut ei *vreodată* șobolani?

— Nu știu. Poate că șobolanii pur și simplu se strâng grămadă și cozile li se încurcă? În muzeul orașului există un rege al șobolanilor într-un borcan mare cu spirt.

— Unul mort?

— Sau foarte, foarte beat. *Tu* ce crezi? spuse Maliția. Sunt zece șobolani, ca un fel de stea, cu cozile înnodate la mijloc. Au fost găsiți o mulțime. Unul era format din treizeci și doi de șobolani! Există un întreg *folclor* despre ei!

— Dar vânătorul de șobolani a zis că a *făcut* unul! spuse Keith pe un ton hotărât. A zis că l-a făcut ca să intre în Breaslă. Știi ce e o capodoperă?

— Oh, sigur. E ceva cu adevărat nemaipomenit...

— Mă refer la o capodoperă *adevărată,* spuse Keith. Eu am crescut într-un oraș mare, cu tot felul de bresle. O capodoperă e ceva pe care un ucenic îl face la sfârșitul perioadei sale de ucenicie ca să arate membrilor seniori ai Breslei că merită să devină „maestru". Adică membru deplin al breslei, înțelegi? Poate să fie o simfonie minunată, sau o sculptură frumoasă, sau o duzină de pâini grozav de gustoase – asta e „capodopera" lui.

— Foarte interesant. Și?

— Așadar ce fel de capodoperă ar trebui să faci ca să devii un vânător de șobolani maestru? Să arăți că poți *cu adevărat* să deții controlul asupra șobolanilor? Îți aduci aminte de firma de deasupra ușii?

Maliția se încruntă cu aerul cuiva pus în fața unui fapt neplăcut.

— Oricine ar putea lega între ele niște cozi de șobolan dacă ar vrea asta, spuse ea. Sunt sigură că ar putea s-o facă.

— Șobolani vii? Ar trebui mai întâi să-i prinzi, și pe urmă ai avea de-a face cu niște bucăți alunecoase de sfoară care se mișcă tot timpul, pe când celălalt capăt al lor te mușcă întruna. Opt șobolani? Douăzeci? Treizeci și doi? Treizeci și doi de șobolani *furioși?*

Maliția se uită la dezordinea din coșmelie.

— Așa e, spuse ea. Da. E o poveste cât se poate de bună. Probabil

că au existat *cu adevărat* unul sau doi regi ai șobolanilor... bine, bine, poate doar unul – și oamenii au auzit despre el și au hotărât că dacă exista atâta interes pentru ei să *încerce* să facă unul. Da. E la fel ca și cu cercurile din câmp. Indiferent câți extratereștri le-au făcut cu adevărat, există întotdeauna câțiva încăpățânați care cred că oamenii ies în toiul nopții cu tăvălugi de grădină...

— Eu cred doar că sunt oameni cărora le place cruzimea, spuse Keith. Cum ar putea vâna un rege al șobolanilor? Toți ar trage în direcții diferite.

— Ah, păi știi, unele povești despre regii șobolanilor spun că ei pot controla alți șobolani, zise Maliția. Cu mintea lor, sau cam așa ceva. Îi fac să le aducă mâncare și să se ducă în diferite locuri, și altele asemenea. Ai dreptate, regii șobolanilor nu se pot deplasa prea ușor. Așa că... învață cum să vadă cu ochii altor șobolani, și să audă ce aud aceștia.

— Doar alți șobolani? întrebă Keith.

— Ei bine, e adevărat, vreo două sau trei povești spun că o pot face și cu oamenii, zise Maliția.

— Cum? întrebă Keith. S-a întâmplat asta vreodată, *chiar* s-a întâmplat?

— Nu e posibil, nu? spuse Maliția.

Da.

— Da ce? întrebă Maliția.

— N-am spus nimic. Tu tocmai ai zis „da", spuse Keith.

Minți înguste și prostănace. Mai devreme sau mai târziu există întotdeauna o cale de a pătrunde în ele. Pisica rezistă mult mai bine! Voi mă veți ASCULTA. DAȚI DRUMUL șobolanilor.

— Cred că ar trebui să le dăm drumul șobolanilor, spuse Maliția. E o cruzime să-i lăsăm așa înghesuiți în cuștile alea.

— La asta mă gândeam și eu acum, spuse Keith.

Și uitați de mine. Eu sunt doar o poveste.

— Eu cred că regii șobolanilor sunt doar o poveste, spuse Maliția, apropiindu-se de trapă și ridicând-o. Vânătorul ăla de șobolani era un omuleț nătâng. N-a făcut decât să înșire prostii.

— Mă întreb, oare *chiar* ar trebui să le dăm drumul șobolanilor? spuse gânditor Keith. Păreau destul de flămânzi.

— Nu pot fi mai răi decât vânătorii de șobolani, nu? spuse Maliția. Oricum, fluierașul o să ajungă curând aici. O să-i ducă pe toți la râu, sau ceva de genul ăsta...

— La râu..., murmură Keith.

— Da, asta face întotdeauna. Toată lumea o știe.

— Dar șobolanii pot să..., începu Keith.

Supuneți-vă! Nu GÂNDIȚI! Urmați povestea!

— Șobolanii pot să ce?

— Șobolanii pot să... șobolanii pot să..., se bâlbâi Keith. Nu-mi mai aduc aminte. Era ceva despre șobolani și râuri. Probabil că nimic important.

Întuneric adânc, deplin. Și, undeva în el, o voce subțirică.

— L-am pierdut pe *Domnul Urechilă,* spuse Piersicuța.

— Bun, răspunse Fasole Periculoasă. Nu era decât o minciună. Minciunile ne trag în jos.

— Spuneai că e important!

— Era o *minciună!*

... întuneric picurând la nesfârșit...

— Și... am pierdut și Regulile...

— Ei și? Vocea lui Fasole Periculoasă era amară. Nimănui nu-i păsa de ele.

— Nu e adevărat! Încercau. Cei mai mulți. Și le părea rău când nu o reușeau!

— Nu erau decât o altă poveste. O poveste stupidă despre niște șobolani care credeau că nu sunt șobolani, spuse Fasole Periculoasă.

— De ce vorbești așa? Nu-ți stă în fire!

— I-ai văzut fugind. Fugeau și chițăiau, și uitaseră să vorbească. În adâncul nostru, suntem doar... niște șobolani.

... întuneric scârbos, care duhnește...

— Da, asta suntem, spuse Piersicuța. Dar ce avem în minte? Asta *spuneai* mereu. Haide, te rog. Hai să ne întoarcem. Nu te simți bine.

— Totul mi-era atât de limpede..., murmură Fasole Periculoasă.

— Întinde-te puțin. Ești obosit. Mai am câteva chibrituri. Știu că te simți întotdeauna mai bine când vezi lumină...

Cu inima strânsă de îngrijorare, și simțindu-se pierdută și departe de casă, Piersicuța găsi un zid suficient de zgrunțuros și scoase un chibrit din traista ei improvizată. Capătul roșu pocni și se aprinse. Piersicuța înălță chibritul cât de sus putu.

De jur împrejur se vedeau ochi.

Ce-i mai rău? își spuse ea, cu trupul împietrit de spaimă. Că văd ochii? Sau că o să știu că sunt acolo și atunci când chibritul se va stinge ?

— Și nu mai am decât două chibrituri, murmură ea.

Ochii se retraseră în umbră, fără niciun zgomot. Cum pot fi șobolanii atât de nemișcați și de tăcuți? se întrebă ea.

— Ceva nu e în regulă, spuse Fasole Periculoasă.

— Da.

— E ceva aici, spuse el. Am mirosit-o la acel *keekee* pe care l-au găsit în capcană. E un fel de teroare. O simt și la tine.

— Da, spuse Piersicuța.

— Poți să vezi ce ar trebui să facem? spuse Fasole Periculoasă.

— Da.

Ochii din fața ei dispăruseră, dar Piersicuța îi vedea în dreapta și în stânga ei.

— Ce putem face? spuse Fasole Periculoasă.

Piersicuța înghiți cu un nod în gât.

— Am putea să ne dorim să avem mai multe chibrituri, spuse ea.

Și în întunericul din spatele ochilor lor, o voce spuse: *Și astfel, în disperarea voastră, ați venit, în cele din urmă, la mine...*

Lumina are un miros.

În pivnițele umede și reci mirosul înțepător de sulf al chibritului pluti asemenea unei păsări galbene, ridicându-se pe curenții de aer, pătrunzând prin crăpături. Era un miros tăios și acru care spinteca precum un cuțit duhoarea stătută din adâncurile pământului.

Îi umplu nările lui Sardele, care întoarse capul.

— Chibrituri, boss! spuse el.

— Ia-o într-acolo! ordonă Negrumat.

— E prin încăperea cu cuști, boss! îl avertiză Sardele.

— Și ce-i cu asta?

— Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută, boss?

Negrumat se uită la plutonul său. Nu era ceea ce își putea dori. Șobolanii încă mai apăreau din locurile unde se ascunseseră, iar unii dintre ei – șobolani buni și înțelepți – nimeriseră în capcane și otrăvuri în panica lor. Dar el îi alesese pe cei mai buni din câți avusese la îndemână. Erau acolo câțiva dintre cei mai bătrâni și cu experiență, ca Însaramură și Sardele, dar cei mai mulți erau tineri. Poate că asta nu era chiar rău, își spuse el. Cei mai bătrâni erau cei care se speriau mai tare. Nu fuseseră obișnuiți să gândească.

— Bine, spuse el. Acum, nu știm ce-o să..., începu el și în acea clipă îl văzu pe Sardele, care clătina ușor din cap.

Oh, da. Șefii nu au voie să nu știe. Se uită lung la fețele tinere și îngrijorate, trase aer adânc în piept și reluă.

— Acolo e ceva nou, începu iarăşi, şi brusc ştiu ce trebuia să spună. Ceva ce nimeni n-a mai văzut vreodată până acum. Ceva tare. Ceva puternic.

Şobolanii aproape că se ghemuiseră de frică, cu excepţia Nutritivei, care îl privea pe Negrumat cu ochi strălucitori.

— Ceva înspăimântător. Ceva nou. Ceva neaşteptat, continuă Negrumat, aplecându-se în faţă. Şi apoi sunteţi *voi*. Voi toţi. Şobolani cu creiere. Şobolani care pot gândi. Şobolani care nu întorc spatele şi fug. Şobolani cărora nu le e frică de întuneric, nici de foc, nici de zgomote, nici de capcane sau de otravă. Nimic nu poate opri nişte şobolani ca voi, nu-i aşa? Acum cuvintele lui Negrumat se revărsau năvalnic. Aţi auzit despre Pădurea Întunecată din Carte, nu? Ei bine, acum *noi* suntem în Pădurea Întunecată. Acolo mai este ceva. Ceva teribil. Care se ascunde în spatele fricii voastre. Crede că vă poate opri, dar *se înşală*. O să-l găsim şi o să-l scoatem din ascunzişul lui şi o să-l facem să-şi dorească să nu se fi *născut* vreodată! Iar dacă murim... ei bine – şi îi văzu uitându-se cu toţii, ca o uriaşă pereche de ochi, la rana lividă de pe pieptul lui – moartea nu e chiar atât de rea. Să vă spun despre Şobolanul Oaselor? El îi aşteaptă pe cei care se sperie şi o iau la fugă, care se ascund, care şovăie. Dar dacă te uiţi drept în ochii lui o să dea din cap către tine şi o să treacă mai departe.

Acum le putea mirosi agitaţia şi nerăbdarea. În lumea din spatele ochilor lor erau cei mai curajoşi şobolani din câţi existau pe lumea asta. Acum trebuia să fixeze acolo acest gând.

Fără să-şi dea seama, îşi atinse rana. Nu se vindeca prea bine, încă mai sângera, şi avea să rămână o cicatrice uriaşă. Îşi ridică mâna, pătată de propriul său sânge, şi brusc îi veni ideea.

Paşi de-a lungul şirului de şobolani şi îl atinse pe fiecare deasupra ochilor, lăsând un semn roşu acolo.

— Iar după aceea, continuă el cu o voce calmă, toţi vor spune: „S-au dus acolo, şi au făcut ce trebuiau să facă, şi s-au întors din Pădurea Întunecată, şi aşa se recunosc între ei."

Se uită peste capetele lor către Sardele, care îşi ridică pălăria. Asta rupse vraja. Şobolanii începură să respire din nou. Dar ceva din magia aceea rămăsese, în strălucirea unui ochi sau în zvâcnirea unei cozi.

— Gata să mori pentru Clan, Sardele? strigă Negrumat.

— Nu, boss! Gata să ucid!

— Bun, spuse Negrumat. Să mergem. Noi *iubim* Pădurea Întunecată! Ea ne aparţine!

***

Mirosul luminii pluti prin tuneluri și ajunse până la Maurice, care îl adulmecă. Piersicuța! Era înnebunită după lumină. Era mai mult sau mai puțin tot ceea ce Fasole Periculoasă putea vedea. Ea avea întotdeauna la ea câteva chibrituri. O nebunie! Făpturi care trăiau în întuneric, cu chibrituri la ele! Ei, sigur că nu era o *nebunie* dacă te gândeai mai bine, dar chiar și așa...

Șobolanii din spatele lui îl împingeau în acea direcție. Cineva se joacă cu mine, își spuse el. Trimis ca la ping-pong dintr-o labă într-alta, pentru ca Păianjen să mă audă țipând.

Auzi în cap vocea lui Păianjen: *Și astfel, în disperarea ta, ai venit, în cele din urmă, la mine...*

Iar cu urechile, auzi, departe și stins, vocea lui Fasole Periculoasă:

— Cine ești?

Sunt Marele Șobolan care Trăiește în Adâncuri.

— Da? Chiar așa? M-am gândit... mult la tine.

În zid era o deschizătură și, dincolo de ea, se vedea strălucirea unui chibrit aprins. Simțind presiunea șobolanilor în spatele lui, Maurice se strecură înăuntru.

Peste tot erau șobolani *mari,* pe podea, pe cutii, agățați de perete. Iar în mijloc, un cerc de lumină de la un chibrit pe jumătate ars ținut în sus de o Piersicuța care tremura. Fasole Periculoasă stătea la mică distanță în fața ei, uitându-se la o grămadă de cutii și saci.

Piersicuța se răsuci. Mișcarea făcu flacăra chibritului să se mărească și să pâlpâie. Șobolanii care se aflau mai aproape de ea zvâcniră în spate, ca un val care se retrage.

— Maurice? spuse ea.

Pisica nu se va mișca, spuse vocea lui Păianjen.

Maurice încercă să facă un pas, dar labele lui nu voiau să-l asculte.

Stai pe loc, PISICĂ. Sau o să le ordon plămânilor tăi să se oprească. Vedeți, micii mei șobolani? Chiar și o pisică mă ascultă!

— Da. Văd că ai o putere, spuse Fasole Periculoasă, un punct mărunt în cercul de lumină.

Șobolan deștept. Te-am auzit vorbind cu ceilalți. Tu înțelegi adevărul. Tu știi că înfruntând întunericul devenim puternici. Tu știi despre întunericul din fața noastră și întunericul din spatele ochilor. Tu știi că dacă nu cooperăm, murim. Vrei să... COOPEREZI?

— Să cooperezi? spuse Maurice, și nasul i se încreți. Ca toți șobolanii ăștia pe care îi simt aici? Ei miros... a șobolani puternici și proști.

Dar cei puternici rămân în viață, spuse vocea lui Păianjen. *Ei se feresc de vânătorii de șobolani și scapă din cuști mușcând în dreapta și-n stânga. Și, la fel ca și tine, sunt chemați la mine. Cât despre mințile lor..., eu pot gândi pentru toți.*

— Eu, din păcate, nu sunt puternic, spuse prudent Fasole Periculoasă.

Tu ai o minte interesantă. Și tu îți dorești dominarea șobolanilor.

— Dominarea? spuse Fasole Periculoasă. Chiar așa?

Probabil că ai înțeles deja că există în lumea asta o specie care fură și omoară și răspândește boala și distruge tot ceea ce nu poate folosi, spuse vocea lui Păianjen.

— Da, răspunse Fasole Periculoasă. Răspunsul e ușor. Se numește specia umană.

Bravo. Îi vezi pe șobolanii mei cei grozavi? În câteva ore idiotul ăla de fluieraș o să vină și o să cânte la prostul ăla de fluier al lui și, da, șobolanii mei or să o ia la fugă după el afară din oraș. Știi cum omoară un fluieraș șobolanii?

— Nu.

Îi duce la râu unde... mă asculți?... unde se înecă toții

— Dar șobolanii pot foarte bine să înoate! spuse Fasole Periculoasă.

Da! Să nu ai niciodată încredere într-un vânător de șobolani! Întotdeauna își mai lasă ceva de făcut pentru a doua zi! Dar oamenilor le place să creadă în poveşti! Preferă să creadă în poveşti decât în realitate! Dar noi, noi suntem ȘOBOLANI! Și șobolanii mei or să înoate, crede-mă. Șobolani mari, șobolani diferiți, șobolani supraviețuitori, șobolani în care se află o parte din mintea mea. Și ei se vor răspândi din oraș în oraș și apoi o să fie un prăpăd cum oamenii nici nu-și pot închipui! O să le plătim de o mie de ori pentru fiecare capcană pe care au pus-o! Oamenii au torturat și au otrăvit și au omorât, și toate astea au prins formă în mine și va fi RĂZBUNARE.

— Au prins formă în tine. Da, cred că încep să înțeleg, spuse Fasole Periculoasă.

Se auzi un fâsâit și o lumină pâlpâi în spatele lui. Piersicuța aprinsese cel de-al doilea chibrit de la flacăra tremurătoare, gata să se stingă, a primului chibrit. Cercul de șobolani, care se strânsese pe furiș în jurul celor doi, se retrase din nou.

Încă două chibrituri, spuse Păianjen. *Și apoi, într-un fel sau altul, micuțule șobolan, ești al meu.*

— Vreau să văd cu cine vorbesc, spuse pe un ton hotărât Fasole

Periculoasă.

Ești orb, șobolanule mic și alb. Prin ochii tăi rozalii nu văd decât ceață.

— Ochii mei văd mai mult decât crezi, răspunse Fasole Periculoasă. Și dacă tu ești, așa cum spui, Marele Șobolan, atunci arată-te. A mirosi înseamnă a crede.

Se auzi o fojgăială și Păianjen apăru din umbre.

Lui Maurice i se păru că arată ca un mănunchi de șobolani, șobolani care treceau cu pași mărunți peste cutii, dar care pluteau de fapt, ca și cum toate picioarele erau comandate de o singură făptură. Pe când se târa în lumină, peste un sac, văzu că toate cozile erau legate într-un nod mare și urât. Și toți șobolanii erau orbi. Pe când vocea lui Păianjen bubuia în capul lui, cei opt șobolani se dădură înapoi și traseră de nod.

Acum spune-mi adevărul, șobolanule alb. Mă vezi? Vino mai aproape! Da, mă vezi, prin ceața din ochii tăi. Mă vezi. Oamenii m-au făcut ca să se distreze. Leagă cozile șobolanilor și se uită la ei cum se zbat! Dar eu nu m-am zbătut. Împreună suntem puternici! O singură minte e tot atât de puternică precum o singură minte, iar două minți sunt la fel de puternice ca două minți, dar trei minți sunt patru minți, iar patru minți sunt opt minți, și opt minți... sunt o singură minte, o minte mai puternică decât opt. În curând va veni vremea mea. Proștii de oameni îi pun pe șobolani să se lupte între ei și cei mai puternici rămân în viață, și pe urmă ei luptă, și cei mai puternici dintre cei puternici rămân în viață... și curând cuștile se vor deschide, și oamenii vor cunoaște înțelesul cuvântului „molimă”! Vezi pisica aia proastă? Ar vrea să sară, dar eu o țin atât de ușor pe loc. Nicio minte nu mă poate înfrânge. Mintea ta este asemănătoare cu a mea, care gândește pentru mulți șobolani, nu doar unul. Noi vrem aceleași lucruri. Noi avem planuri. Vrem triumful șobolanilor. Vino alături de noi. Împreună vom fi... PUTERNICI.

Urmă o lungă tăcere. Era, își spuse Maurice, prea lungă. Apoi:

— Da, oferta ta este... interesantă, spuse Fasole Periculoasă.

Se auzi un strigăt gâtuit dinspre Piersicuța, dar Fasole Periculoasă urmă, cu o voce subțirică:

— Într-adevăr, lumea este mare și periculoasă. Iar noi suntem slabi, și eu sunt obosit. Împreună putem fi puternici.

Chiar așa!

— Dar spune-mi, te rog, ce se-ntâmplă cu cei care *nu sunt* puternici?

Cei slabi sunt hrană. Așa a fost întotdeauna!

— Ah, spuse Fasole Periculoasă. Așa a fost întotdeauna. Lucrurile devin mai limpezi.

— Nu-l asculta! șopti Piersicuța. Îți tulbură mintea!

— Nu, mintea mea funcționează perfect, mulțumesc, spuse Fasole Periculoasă, pe același ton calm. Da, propunerea e tentantă. Și am conduce împreună lumea șobolanilor, nu?

Am... coopera.

Iar Maurice, de pe tușă, își spuse: Mda, chiar așa. *Tu* cooperezi, *ei* conduc. Cu siguranță nu poți să te lași păcălit!

Dar Fasole Periculoasă spuse:

— Să cooperăm. Da. Și împreună am duce împotriva oamenilor un război de necrezut. Tentant. Foarte tentant. Desigur, milioane de șobolani ar muri...

Ei mor oricum.

— Mmm, da. Da. Da, e adevărat. Dar șobolanul ăsta de aici, spuse Fasole Periculoasă, fluturând brusc o labă către unul dintre șobolanii cei mari care era hipnotizat de flacăra chibritului, poți să-mi spui ce gândește *el* despre toate astea?

Păianjen păru surprins.

Ce gândește? De ce-ar gândi ceva? E doar un șobolan!

— Ah, spuse Fasole Periculoasă. Ce limpede e totul acum. Dar n-o să meargă.

N-o să meargă?

Fasole Periculoasă își înălță capul.

— Pentru că, vezi tu, tu doar gândești în locul multor șobolani, spuse el. Dar nu gândești în *folosul* lor. Și nici nu ești, în ciuda a tot ceea ce spui, Marele Șobolan. Fiecare cuvânt pe care-i rostești e o minciună. Dacă există cu adevărat un Mare Șobolan, și eu sper că există, el nu ar vorbi despre război și moarte. Ar fi alcătuit din cele mai bune lucruri din noi, nu din ce-i mai rău în noi. Nu, n-o să vin alături de tine, mincinosule din întuneric. Prefer felul nostru de a fi. Da, uneori suntem proști și slabi. Dar împreună *suntem* puternici. Ai planuri pentru șobolani? Ei bine, *eu* am pentru ei visuri.

Păianjen se dădu înapoi, tremurând. Vocea strigă plină de furie în mintea lui Maurice.

Oh, așadar crezi că tu ești un șobolan bun? Dar un șobolan bun e un șobolan care fură cel mai mult! Tu crezi că un șobolan bun e un șobolan cu jiletcă, o făptură omenească măruntă cu blană! Oh, da, știu totul despre cartea aia caraghioasă, atât de caraghioasă! Trădătorule!

Trădător al șobolanilor! Nu vrei să-mi simți... DUREREA?

Maurice o simți. Era ca o văpaie de aer încins, care îi lăsă capul plin de aburi. Recunoscu senzația. Așa se simțise de multe ori înainte să fie Schimbat. Așa se simțise de multe ori înainte să devină Maurice. Fusese doar o pisică. O pisică isteață, dar nimic mai mult decât o simplă pisică.

Mă sfidezi? țipă Păianjen la silueta aplecată a lui Fasole Periculoasă. *Când eu sunt tot ceea ce e cu adevărat ȘOBOLAN? Eu sunt murdărie și întuneric! Eu sunt zgomotul de sub dușumele, fojgăiala din pereți! Eu sunt ceea ce strică și fură! Eu sunt esența a tot ceea ce tu negi! Eu sunt propriul tău eu! O SĂ MI TE SUPUI?*

— Niciodată, spuse Fasole Periculoasă. Tu nu ești decât umbre.

Simte-mi DUREREA!

Maurice era mai mult decât o simplă pisică, și știa asta. Știa că lumea era uriașă și complicată și însemna mult mai mult decât să te întrebi dacă următoarea masă avea să fie alcătuită din gândaci sau din copane de pui. Lumea era uriașă și grea și plină de lucruri uimitoare și...

... flacăra încinsă a acelei voci îngrozitoare îi ardea din nou mintea. Amintirile se desfăceau și se încolăceau în întuneric. Toate celelalte voci subțirele, nu vocea îngrozitoare, ci vocile lui Maurice, cele care îl necăjeau și se certau între ele și îi spuneau că greșește sau că ar putea fi mai bun, toate deveneau din ce în ce mai stinse...

Iar Fasole Periculoasă stătea tot acolo, mic și șovăielnic, cu privirile ațintite în întuneric.

— Da, spuse Fasole Periculoasă. Simt durerea.

Nu ești decât un șobolan. Un șobolan mărunt. Iar eu sunt chiar SUFLETUL șobolănimii. Recunoaște-o, șobolan mic și orb.

Fasole Periculoasă se clătină, și Maurice îl auzi spunând:

— Nu, nu vreau să recunosc asta. Și nu sunt atât de orb încât să nu văd întunericul.

Maurice adulmecă, și își dădu seama că Fasole Periculoasă făcuse pe el de frică. Dar chiar și așa micul șobolan nu se mișcă.

Oh, da, șopti Păianjen. *Și poți stăpâni întunericul, da? Asta i-ai spus unui șobolan mic. Poți învăța să stăpânești întunericul.*

— Sunt un șobolan, șopti Fasole Periculoasă. Dar nu sunt vermină.

VERMINĂ?

— Odată eram doar niște făpturi care chițăiau în pădure, spuse Fasole Periculoasă. Apoi oamenii au construit hambare și cămări pline

cu mâncare. Sigur că am luat ce-am putut. Și așa ne-au zis vermină, și ne-au prins în capcane și ne-au umplut de otravă, iar din ticăloșia asta, într-un fel oarecare, ai apărut tu. Dar tu nu ești un răspuns. Ești doar un alt lucru rău pe care l-au făcut oamenii. Tu nu le oferi șobolanilor altceva decât mai multă suferință. Tu ai o putere care te ajută să intri în mintea persoanelor atunci când sunt obosite sau proaste sau supărate. Iar acum ești în mintea mea.

Da. Oh, da!

— Și totuși eu stau aici, continuă Fasole Periculoasă. Acum că te-am mirosit, te pot înfrunta. Chiar dacă trupul meu tremură, pot să stau departe de tine. Te simt alergând în capul meu, dar acum toate ușile sunt închise pentru tine. Pot stăpâni întunericul dinăuntru, unde se află de fapt toată întunecimea. Tu mi-ai arătat că sunt mai mult decât un simplu șobolan. Dacă *nu* sunt mai mult decât un șobolan oarecare, atunci nu sunt nimic.

Multele capete ale lui Păianjen se agitară în toate direcțiile. Acum mintea lui Maurice nu era în stare să gândească prea mult, dar i se păru că regele șobolanilor încerca să ajungă la o concluzie.

Răspunsul lui veni ca un răget:

ATUNCI NU FI NIMIC!

***

Keith clipi mărunt. Mâna lui era pe zăvorul uneia dintre cuștile cu șobolani.

Șobolanii îl priveau. Toți stăteau la fel, toți îi urmăreau degetele. Sute de șobolani. Toți păreau... înfometați.

— Ai auzit ceva? întrebă Maliția.

Keith își trase cu mare grijă mâna și făcu doi pași în spate.

— De ce le dăm drumul? spuse el. A fost ca și cum am... visat.

— Nu știu. Tu ești băiatul cu șobolani.

— Dar am fost *amândoi* de acord să le dăm drumul.

— Eu... a fost ca și când... am simțit că...

— Regii șobolanilor pot vorbi oamenilor, nu-i așa? spuse Keith. Oare ne-a vorbit și nouă?

— Dar asta e viață reală, spuse Maliția.

— Credeam că e o aventură, răspunse Keith.

— La naiba! Am uitat, spuse Maliția. Ce fac?

Era aproape ca și cum șobolanii se topeau. Nu mai erau niște statui ridicate în două labe, privind atente. Printre ei se răspândea din nou ceva asemănător cu panica.

Apoi alți șobolani se revărsară din pereți, alergând înnebuniți pe

podea. Erau mult mai mari decât cei din cuști. Unul dintre ei îl mușcă de gleznă pe Keith, care îl azvârli cât colo cu o lovitură de picior.

— Încearcă să calci pe ei, dar ai grijă să nu cazi, indiferent ce faci! spuse el. Nu sunt *deloc* prietenoși!

— Să *calc* pe ei? spuse Maliția. Pfui!

— Vrei să spui că n-ai nimic în sacul tău cu care să lupți împotriva lor? Ăsta e bârlogul unor vânători de șobolani! Ai acolo o mulțime de chestii pentru pirați și bandiți și tâlhari!

— Da, dar n-a existat niciodată o carte despre o aventură în pivnița unui vânător de șobolani! strigă Maliția. Au! Am unul pe gât! Am unul pe gât! Și-ncă unul! Se aplecă disperată ca să se scuture de șobolani și se dădu înapoi când un altul îi sări în față.

Keith o apucă de mână.

— Să *nu* cazi! Or să înnebunească dacă te văd pe jos! Încearcă să ajungi la ușă!

— Se mișcă atât de repede! gâfâi Maliția. Acum e unul în *părul* meu...

— Nu te mișca, femelă proastă! spuse o voce în urechea ei. Nu te mișca, sau o să te *mușc!*

Se auzi o zgrepțănare de gheare, un foșnet, și un șobolan căzu prin fața ochilor ei. Apoi un altul căzu cu zgomot pe umărul ei și alunecă jos.

— Așa! spuse vocea de la ceafa Maliției. Acum *nu* te mișca, *nu* călca pe nimeni și stai deoparte!

— Ce-a fost *asta?* șopti ea, simțind ceva care alunecă pe fusta ei.

— Cred că a fost cea căreia i se spune Economiisubstanțiale, spuse Keith. Iată Clanul!

Alți șobolani apărură în încăpere, dar aceștia se mișcau într-un mod diferit. Stăteau împreună și se desfăcură într-o linie care înainta încet. Când un șobolan inamic o ataca, linia se închidea asupra lui repede, ca un pumn care se strânge, iar când se deschidea din nou, șobolanul era mort.

Doar când șobolanii rămași în viață mirosiră teroarea tovarășilor lor și încercară să scape din încăpere, linia de atac se rupse, și se transformă în perechi de șobolani care, plini de îndârjire, îi fugăriră unul după altul pe inamicii care alergau înnebuniți în toate părțile și îi puseră la pământ cu o mușcătură.

Și la câteva minute de la începerea lui, războiul luă sfârșit. Chițăielile celor câțiva norocoși care scăpaseră se stinseră în ziduri.

Un strigăt aspru de victorie se ridică din mijlocul Clanului, un

strigăt care spunea: „Sunt încă în viață! După toată lupta!”

— Negrumat? spuse Keith. Ce ai pățit?

Negrumat se ridică pe labele din spate și arătă spre ușa de la capătul pivniței.

— Dacă vrei să fii de ajutor, deschide ușa aia! strigă el. Deschide-o!

Apoi se năpusti într-un canal, iar restul plutonului îl urmă. Unul dintre ei se îndepărtă bătând step.

Capitolul 11

Și îl găsi pe Domnul Urechilă încurcat în mărăciniș, cu haina lui albastră toată sfâșiată.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Regele șobolanilor se dezlănțui.

Șobolanii care priveau își cuprinseră capetele în mâini, Piersicuța țipă ascuțit și făcu un pas șovăitor înapoi, iar ultimul chibrit care pâlpâia îi zbură din mână. Dar ceva din Maurice supraviețui acelui urlet plin de furie, acelei *furtuni* din minte. O parte micuță ascunsă în spatele unei bucățele din creierul lui și ghemuită de frică la fel ca restul ființei lui Maurice zbură de acolo. Gândurile se dezghiocară și dispărură în vârtej. S-a terminat cu vorbitul, cu întrebările, cu lumea văzută ca un ceva acolo *afară*... Mintea lui se desfăcu în straturi care dispăreau pe când vârtejul lua cu el tot ceea ce Maurice socotise a fi *eu,* lăsând în urmă doar creierul unei pisici. O pisică deșteaptă, și totuși... doar o pisică.

Nimic altceva decât o pisică. Înapoi în junglă și în peșteră, colții și ghearele...

Doar o pisică.

Și poți să fii sigur că o pisică va fi întotdeauna o pisică.

Pisica clipi. Era surprinsă și furioasă. Urechile i se lipiră de cap. Ochii îi scânteiară verzui.

Nu putea gândi. Nu gândea. Acum instinctul era cel care o punea în mișcare, ceva ce opera la nivelul adânc al sângelui ce clocotea.

Era o pisică și acolo în fața ei se afla un obiect care se mișca și chițăia, iar ceea ce le fac pisicile obiectelor care se mișcă și chițăie este aceasta: *țâșnesc*...

Regele șobolanilor se luptă. Dinții se repeziră la pisică; pisica se îngrămădi printre șobolanii care se băteau, și mieună furioasă pe când se rostogolea pe podea. Apărură alți șobolani, șobolani care puteau omorî un câine..., dar acum, doar pentru câteva clipe, pisica asta ar fi pus la pământ și un lup.

Nu văzu flacăra ce pocni atunci când chibritul scăpat pe jos aprinse niște paie. Nu băgă de seamă cum ceilalți șobolani rupseră rândurile și o luară la fugă. Nu dădu nicio atenție fumului care devenea tot mai gros.

Tot ce voia să facă era să *omoare*.

Un râu întunecat, în adâncul ființei ei, fusese zăgăzuit luni în șir. Stătuse prea mult timp neputincioasă și clocotind de furie pe când o mulțime de făpturi mici și chițăitoare alergau în jurul ei. Tânjise să sară și să muște și să omoare. Tânjise să fie o *pisică adevărată*. Iar acum pisica se eliberase, și atâta dorință de luptă și ură și răutate ancestrală curgeau prin venele lui Maurice, încât îi turnau oțel în gheare.

Și pe când pisica se rostogolea și se lupta și mușca, o voce micuță în spatele creierului său mic, ghemuită de frică, ultima bucățică din el care mai era Maurice și nu un nebun însetat de sânge, spunea:

— Acum! Mușcă *aici!*

Dinții și ghearele se strânseră pe un cocoloș făcut din opt cozi înnodate, și îl rupseră în bucăți.

Acea micuță parte din ceea ce fusese odată *eul* lui Maurice auzi un gând zburând pe lângă ea.

Nuuuu... uuu... uu...u...

Apoi se stinse, și încăperea era plină de șobolani, doar șobolani, nimic altceva decât șobolani, care se zbăteau să fugă din calea unei pisici furioase, însetate de sânge, care scuipa și mârâia, care începea să învețe din nou ce înseamnă să fii pisică. Rupse cu ghearele, mușcă, sfâșie, și sări, și apoi se întoarse și văzu un șobolan mic și alb care rămăsese nemișcat în tot timpul luptei. Își coborî ghearele...

Fasole Periculoasă țipă.

— *Maurice!*

***

Ușa zăngăni, și din nou zăngăni atunci când gheata lui Keith lovi pentru a doua oară broasca. La a treia lovitură lemnul se sparse și ușa se deschise.

La capătul îndepărtat al pivniței se vedea un zid de foc. Flăcările erau întunecate și urâte, iar fumul des. Clanul se cocoță înăuntru prin grătar și șobolanii se răspândiră pe cele două laturi ale încăperii și se uitară la flăcări.

— Oh, nu! Haide, sunt niște găleți alături! spuse Keith.

— Dar..., începu Maliția.

— *Noi* trebuie să facem asta! Repede! Asta e o treabă pentru oameni!

Flăcările sfârâiau și pocneau. Peste tot, în foc sau pe podea lângă flăcări, zăceau șobolani morți. Din loc în loc erau doar *bucățele* de șobolani morți.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Negrumat.

— Arată ca un război, boss, spuse Sardele, adulmecând aerul.

— Putem să trecem pe lângă el?

— Prea fierbinte, boss. Îmi pare rău, dar... Acolo nu e Piersicuța?

Era întinsă pe jos lângă foc, murmurând în sinea ei, plină de noroi. Negrumat se ghemui lângă ea. Piersicuța deschise ochii, și-i aruncă o privire împăienjenită.

— Te simți bine, Piersicuța? Ce s-a întâmplat cu Fasole Periculoasă?

Fără niciun cuvânt, Sardele îl bătu pe Negrumat pe umăr și arătă în direcția flăcărilor.

Prin foc se vedea venind o umbră...

Pășea încet printre pereții de flăcări. Pentru o clipă aerul care tremura o făcu să pară uriașă, ca un monstru ce se ivește dintr-o peșteră, apoi deveni... doar o pisică. Din blană i se înălța fum. Ceea ce nu fumega era acoperit cu noroi uscat. Un ochi era închis. O dâră de sânge se întindea în urma pisicii, care se clătina la fiecare pas.

În bot avea un ghemotoc de blană albă.

Ajunse lângă Negrumat și trecu mai departe pe lângă el, fără să-i arunce o privire. Mârâia întruna, în surdină.

— Ăla e *Maurice?* spuse Sardele.

— Îl are în bot pe Fasole Periculoasă! strigă Negrumat. Opriți pisica aia!

Dar Maurice se oprise singur, se răsuci, se întinse cu labele înainte și se uită cu ochii încețoșați la șobolani.

Apoi lăsă ușor ghemotocul de blană pe podea, îl împinse cu botul o dată sau de două ori, să vadă dacă mișcă. Și când văzu că ghemotocul rămâne nemișcat, clipi încet. Părea nedumerit, ca și cum totul era filmat cu încetinitorul. Deschise gura să caște, și din gură îi ieși fum. Apoi puse capul jos, și muri.

Lumea i se păru lui Maurice plină de acea lumină fantomatică de dinaintea zorilor, destul de clară pentru a vedea conturul obiectelor, dar nu suficient de limpede pentru a desluși culorile.

Se ridică și începu să se spele. În jurul lui alergau încet, foarte încet, șobolani și oameni. Nu îl interesau prea mult. Indiferent ce credeau ei că aveau de făcut, o făceau. Alții treceau pe lângă el, într-un fel tăcut, ca niște năluci, și nu *Maurice.* Asta părea un lucru destul de bun. Iar ochii nu-l dureau și nici pielea, și labele lui nu erau rănite, ceea ce era o îmbunătățire majoră față de cum stătuseră lucrurile cu

puțin timp în urmă.

De fapt, dacă se gândea mai bine, nu era foarte sigur *ce* se întâmplase cu puțin timp în urmă. Era clar că ceva groaznic de rău. Lângă el zăcea întins ceva de forma lui Maurice, ca o umbră tridimensională. Se uită lung la ea, apoi, când în această lume spectrală, lipsită de sunete, auzi un zgomot, se întoarse.

Lângă zid se vedea o mișcare. O siluetă măruntă se îndrepta cu pași mari către o grămăjoară micuță care era Fasole Periculoasă. Avea dimensiunea unui șobolan, dar era mult mai solid decât ceilalți șobolani și, spre deosebire de toți șobolanii pe care-i văzuse până atunci, purta o robă neagră.

Un șobolan îmbrăcat în haine, își spuse el. Dar acesta nu era din cartea cu *Domnul Urechilă.* Din gluga robei se ițea nasul osos al unei tigve de șobolan. Iar pe umeri ducea o coasă micuță.

Ceilalți șobolani și oamenii care treceau încolo și-ncoace cu găleți în mână nu-i dădură nicio atenție. Unii dintre ei treceau drept prin el. Șobolanul și Maurice păreau să se afle într-o altă lume, doar a lor.

Este Șobolanul Oaselor, își spuse Maurice. Este Marele Chițăitor Nemilos. A venit după Fasole Periculoasă. După ce am trecut prin atâtea? E imposibil să se *întâmple* așa ceva! Țâșni în aer și aterizâ pe Șobolanul Oaselor. Coasa cea micuță alunecă pe podea.

— Ei bine, jupâne, să te auzim ce spui..., începu Maurice.

CHIȚ!

— Ăăă..., spuse Maurice, când începu să-și dea seama îngrozit ce făcuse.

O mână îl înșfăcă de ceafă și îl ridică, mai sus, tot mai sus, și apoi îl răsuci. Maurice încetă imediat să se mai zbată.

Era ținut de o altă siluetă, mult mai înaltă, de dimensiuni umane, dar purtând același soi de robă și o coasă mult mai mare, și având o lipsă evidentă de piele pe față. De fapt, exista o lipsă considerabilă de față pe față. Nu erau decât oase.

ÎNCETEAZĂ SĂ-MI ATACI ASOCIATUL, MAURICE, spuse Moartea.

— Dadomnule, Domnule Moarte, să trăiți! Deîndatădomnule! spuse foarte repede Maurice. Sigurcădadomnule!

NU TE-AM MAI VĂZUT ÎN ULTIMUL TIMP, MAURICE.

— Nu, domnule, spuse Maurice, relaxându-se puțin. Am avut mare grijă, domnule. Am fost foarte atent când am traversat strada, și toate de genul ăsta, domnule.

ȘI CÂTE ȚI-AU MAI RĂMAS?

— Șase, domnule. Șase. În mod sigur. Foarte sigur șase vieți, domnule.

Moartea spuse cu o voce surprinsă:

DAR NUMAI LUNA TRECUTĂ CE-AI FOST CĂLCAT DE O CĂRUȚĂ, NU?

— Aia, domnule? De-abia m-a atins, domnule. Am scăpat doar c-o zgârietură ușoară, domnule.

EXACT!

— Oh.

ASTA ÎNSEAMNĂ CINCI VIEȚI, MAURICE. PÂNĂ LA AVENTURA DE AZI. AI ÎNCEPUT CU NOUĂ.

— Corect, domnule. Foarte corect. Maurice înghiți cu greu și-și spuse: Ei bine, merită o încercare. Și continuă: Așa că hai să zicem că mi-au mai rămas trei, da?

TREI? AVEAM DE GÂND SĂ-ȚI IAU DOAR UNA. NU POȚI SĂ PIERZI MAI MULT DE-O SINGURĂ VIAȚĂ ODATĂ, CHIAR DACĂ EȘTI PISICĂ. ASTA ÎȚI MAI LASĂ PATRU, MAURICE.

— Și eu zic să-mi iei două, domnule, spuse repede Maurice. Două dintr-ale mele, și suntem chit, ce zici?

Moartea și Maurice se uitară la trupul abia văzut, cu contururile neclare, al lui Fasole Periculoasă. Era înconjurat de alți șobolani, care îl ridicau.

EȘTI SIGUR? spuse Moartea. ÎN FOND, NU-I DECÂT UN ȘOBOLAN.

— Da, domnule. Dar aici totul devine complicat.

NU POȚI SĂ-MI EXPLICI?

— Nu, domnule. Nu știu de ce, domnule. În ultimul timp totul a fost puțin cam ciudat, domnule.

ASTA-I CEVA CU TOTUL NEPISICESC PENTRU TINE, MAURICE. SUNT UIMIT.

— Și eu sunt destul de șocat, domnule. Sper doar să nu afle nimeni, domnule.

Moartea îl coborî pe Maurice pe podea, alături de trupul lui.

NU-MI DAI PREA MULT DE ALES. SUMA ESTE CORECTĂ, CHIAR DACĂ ESTE SURPRINZĂTOARE. AM VENIT PENTRU DOUĂ, ȘI DOUĂ O SĂ LUĂM... TOTALUL SE PĂSTREAZĂ.

— Pot să întreb ceva, domnule?

S-AR PUTEA SĂ NU PRIMEȘTI RĂSPUNS.

— Bănuiesc că nu există o Mare Pisică din Ceruri, nu?

MĂ UIMEȘTI, MAURICE. SIGUR CA NU EXISTA DIVINITĂȚI

PISICEȘTI. ASTA AR ÎNSEMNA PREA MULTA... MUNCĂ.

Maurice dădu din cap în semn de aprobare. Unul dintre lucrurile bune atunci când ești pisică, în afară de viețile în plus, e că teologia este mult mai simplă.

— O să uit tot ce s-a întâmplat acum, nu-i așa, domnule ? spuse el. Ar fi mult prea stânjenitor.

SIGUR CA DA, MAURICE...

— Maurice?

Lumea își recăpătă culorile, și îl văzu pe Keith mângâindu-l. Fiecare bucățică din Maurice îl durea sau îl înțepa. Cum putea să doară blana? Labele îi țipau chinuite, un ochi i se părea că e o bucată de gheață, iar plămânii îi ardeau.

— Credeam că ai murit! spuse Keith. Maliția voia să te îngroape în capătul îndepărtat al grădinii ei! Zicea că are și un văl negru.

— Cum, în traista ei de aventuri?

— Sigur, spuse Maliția. Dacă ajungeam pe o plută într-un râu plin cu pești carnivori...

— Mda, bine, mulțumesc, gemu Maurice.

Aerul mirosea a lemn ars și a vapori care duhneau.

— Te simți bine? spuse Keith, încă îngrijorat. Ești o pisică neagră foarte norocoasă!

— Ha ha, da, ha ha, spuse Maurice posomorât. Se ridică încet, cu greutate. Șobolanul cel mic e OK? spuse el, încercând să se uite în jur.

— Părea că s-a zis cu el, ca și cu tine, dar când au încercat să-l miște a început să tușească și să scuipe afară noroi. Nu e prea bine, dar începe să fie mai bine.

— Totul e bine când se termină..., începu Maurice, apoi făcu o strâmbătură. Nu pot să-mi răsucesc capul, spuse el.

— Pentru că ești plin de mușcături de șobolan.

— Cum arată coada?

— Oh, grozav. E aproape toată la locul ei.

— Splendid. Așadar, totu-i bine când se termină cu bine. Aventura a luat sfârșit, e timpul să ne bem ceaiul și să ne mâncăm brioșele cu cremă, cum zice fata.

— Nu, spuse Keith. Mai e fluierașul.

— N-ar putea pur și simplu să-i dea un dolar pentru toată oboseala lui și să-i zică să plece?

— Asta nu se poate cu Fluierașul de Șobolani, spuse Keith. Nu poți să-i spui așa ceva unui Fluieraș de Șobolani.

— E un tip nesuferit, nu?

— Nu știu. Așa pare. Dar avem un plan.

Maurice gemu.

— *Voi* aveți un plan? spuse el. Voi l-ați făcut?

— Eu și Negrumat și Maliția.

— Povestește-mi despre minunatul vostru plan, oftă Maurice.

— O să-i lăsăm pe toți *keekee* închiși în cuști și niciun șobolan nu va ieși să-l urmeze pe fluieraș. Așa o să pară cam prostănac, nu? spuse Maliția.

— *Ăsta* e? Ăsta e planul vostru?

— Nu crezi că o să funcționeze? întrebă Keith. Maliția spune că o să fie atât de rușinat încât o să plece.

— Nu prea te pricepi la oameni, nu-i așa? oftă Maurice.

— Ce? Și eu sunt om! spuse Maliția.

— Și ce-i cu asta? *Pisicile* știu totul despre oameni. Trebuie să știm. Nimeni altcineva nu poate deschide dulapurile. Știți, până și regele șobolanilor avea un plan mai bun decât ăsta. Un plan bun nu e unul în care cineva câștigă, e cel în care nimeni nu crede că a *pierdut*. Înțelegeți? *Asta* trebuie să faceți... nu, nu merge, am avea nevoie de multă vată...

Maliția își răsuci traista cu o privire triumfătoare.

— La drept vorbind, spuse ea, mă gândisem că dacă aș ajunge vreodată prizonieră într-o momeală artificială uriașă aflată în apă și ar trebui să astup...

— Acum o să spui că ai la tine o mulțime de vată, nu-i așa? spuse calm Maurice.

— Da!

— Mare prostie din partea mea să-mi fac griji, nu? spuse Maurice.

Negrumat își înfipse sabia în noroi. Șobolanii seniori se strânseră în jurul lui, dar acum ascendentul vârstei nu mai conta așa de mult. Printre șobolanii mai bătrâni se vedeau și unii tineri, fiecare având pe cap un semn roșu-închis, și ei se înghesuiau în față.

Toți vorbeau. Negrumat putea mirosi ușurarea lor atunci când Șobolanul Oaselor trecuse pe lângă ei și nu întorsese capul...

— Tăcere! strigă el puternic.

Strigătul răsună asemenea unui gong. Toți ochii roșii se întoarseră către el. Se simțea obosit, nu putea să respire prea bine, și era plin de sânge și funingine. O parte din sânge nu era al lui.

— Nu s-a terminat, spuse el.

— Dar tocmai am...

— *Nu s-a terminat!* Negrumat se uită la cercul din jurul lui. Nu am doborât toți șobolanii ăia mari, adevărații luptători, spuse el cu răsuflarea tăiată. Însaramură, ia douăzeci de șobolani și întoarceți-vă să ajutați la păzirea cuștilor. Economiisubstanțiale și femelele în vârstă sunt acolo și or să sfâșie pe oricine le atacă, dar vreau să fiu *sigur.*

Însaramură se uită la el furios.

— Nu văd de ce tu..., începu el.

— *Fă-o!*

Însaramură se ghemui repede, le făcu un semn cu laba șobolanilor din spatele lui și dispără imediat cu toții.

Negrumat își îndreptă ochii spre ceilalți. Pe când privirea lui trecea peste ei, unii se dădeau înapoi, ca și cum îi ardea o flacără.

— O să formăm plutoane, spuse Negrumat. Toți membrii Clanului care nu stau de pază se vor împărți în plutoane. În fiecare, cel puțin un șobolan din Plutonul de Dezactivare a Capcanelor! Luați cu voi foc! Iar unii dintre șobolanii tineri vor fi curierii, ca să puteți păstra legătura între voi! *Nu* vă apropiați de cuști, bietele creaturi mai pot aștepta! Dar o să străbateți toate galeriile astea, toate pivnițele astea, toate găurile și colțurile astea! Iar dacă întâlniți un șobolan străin și el se ghemuiește, luați-l prizonier! Dar dacă încearcă să lupte – și cei mari or să *încerce* să lupte, pentru că asta-i tot ce știu – atunci o să-l omorâți! Îl ardeți sau îl mușcați! Îl omorâți *de-a binelea!* M-ați *auzit?*

Urmă un murmur de aprobare.

— Am zis, *m-ați auzit?*

De data asta răspunsul bubui.

— Bun! Și o să mergem și-o să tot mergem, până ce galeriile astea or să fie sigure de la un capăt la altul! Și pe urmă o luăm de la început! Până ce galeriile astea or să fie *ale noastre!* Pentru că... – Negrumat își apucă sabia, dar pentru o clipă se sprijini în ea ca să-și recapete răsuflarea, iar când vorbi din nou fu aproape în șoaptă – ...pentru că acum suntem în inima Pădurii Întunecate și am găsit Pădurea Întunecată în inimile noastre, și... în noaptea asta... noi suntem ceva... înspăimântător. Respiră din nou adânc, iar următoarele lui cuvinte fură auzite doar de șobolanii care se aflau lângă el: Și nu avem un alt loc unde să mergem.

***

Se crăpase de ziuă. Sergentul Douăpuncte, care reprezenta

jumătate din Garda oficială a orașului (și cea mai substanțială jumătate) se trezi cu un forăit zgomotos în micuța încăpere de lângă principalele porți ale orașului.

Se îmbrăcă, cu mișcări puțin cam nesigure, și se spălă pe față în chiuveta de piatră, privindu-și chipul în ciobul de oglindă care atârna pe perete.

Se opri brusc. Se auzi un chițăit ușor, dar disperat, apoi micul grătar de la scurgerea chiuvetei fu dat deoparte și un șobolan ieși de acolo. Era mare și cenușiu și își ridică brațul înainte de a sări pe podea.

Cu apa șiroindu-i pe față, sergentul Douăpuncte rămase nemișcat, privind cu o uimire prostească alți trei șobolani mai mici care țâșniră din țeava și începură să-l fugărească. Începu o luptă în mijlocul podelei, dar șobolanii mai mici îl atacară în același timp, din trei direcții. Nu părea o luptă, își spuse sergentul, ci mai degrabă o execuție...

În perete exista o gaură veche de șobolani. Doi dintre șobolani apucară victima de coadă și târâră trupul în gaură și apoi dispărură. Dar cel de-al treilea șobolan se opri lângă gaură și se întoarse, înălțându-se pe picioarele din spate.

Sergentul simți că șobolanul *se uită* lung la el. Nu părea un animal care privește un om ca să vadă dacă e periculos. Nu părea speriat, ci doar curios. Avea un soi de pată roșie pe cap.

Șobolanul îl *salută.* Era în mod clar un salut, deși nu dură decât o clipă. Apoi toți șobolanii dispărură.

Sergentul se holbă un timp la gaură, cu apa încă picurându-i pe bărbie.

Apoi auzi cântecul. Se ridica din scurgerea chiuvetei și răsuna cu ecou, ca și cum venea de departe, cu o voce care cânta și un cor de voci care-i răspundea:

„Nimicim căței, fugărim cotoi...”
„Nu există cursă care să ne-oprească!”
„Puricii și ciuma nu se prind de noi...”
„Ronțăim otravă și brânză franțuzească!”
„Pune-te cu noi și-o s-o iei peste bot...”
„În ceai și cafea otravă o să-ți turnăm!”
„Aici ne luptăm și aici vom rămâne de tot...”
„DE-AICI NICIODATĂ N-O SĂ PLECĂM!...”

Cântecul se stinse. Sergentul Douăpuncte clipi nedumerit și se uită la sticla de bere pe care o băuse cu o seară în urmă. Te simțeai cam singur când stăteai de veghe noaptea. Și în fond, nimeni n-avea de ce să invadeze Bad Incontra. Nu era nimic de furat aici.

Dar probabil că ar fi mai bine să nu pomenească de chestia asta *nimănui*. Probabil că nici nu se întâmplase. Probabil că fusese doar o sticlă de bere proastă...

Ușa camerei de gardă se deschise și caporalul Bumb intră.

— 'Neața, sergent, începu el. E cumva... ce-ai pățit?

— Nimic, caporal! spuse repede Douăpuncte, ștergându-se pe față. N-am văzut absolut nimic ciudat! De ce stai acolo? E timpul să deschidem porțile, caporal!

Paznicii ieșiră afară și deschiseră larg porțile orașului, iar lumina soarelui pătrunse înăuntru.

Și aduse cu ea o umbră prelungă.

O, Doamne, își spuse sergentul Douăpuncte. Asta cu siguranță nu va fi o zi prea bună...

Omul călare trecu pe lângă ei fără să le arunce nicio privire și se îndreptă către piața orașului. Paznicii îl urmară grăbiți. Se presupune că oamenii nu trebuie să-i ignore pe cei ce poartă arme.

— Stai pe loc, ce cauți aici? întrebă caporalul Bumb, dar trebui să alerge într-o parte ca să țină pasul cu calul.

Călărețul era îmbrăcat în alb și negru, ca o coțofană. Nu răspunse, ci doar zâmbi ușor, ca pentru sine.

— În regulă, poate că de fapt n-ai nicio treabă aici, dar nu te costă nimic să ne spui cine ești, nu? spuse caporalul Bumb, care nu dorea niciun fel de probleme.

Călărețul se uită în jos spre el, apoi își aținti din nou privirile în față.

Sergentul Douăpuncte zări o căruță micuță cu coviltir pătrunzând pe porțile orașului, trasă de un măgar care era dus de hățuri de un bătrân. El era sergent, își spuse Douăpuncte, ceea ce însemna că era plătit mai bine decât un caporal, ceea ce însemna că avea gânduri mai valoroase. Iar acum gândul lui era: nu trebuiau să verifice chiar pe *toată* lumea care intra pe poartă, nu? Mai ales dacă erau ocupați. Trebuiau să verifice oameni aleși la întâmplare. Și dacă tot voiai să alegi la întâmplare, era o idee bună să alegi la întâmplare un bătrânel care părea suficient de pricăjit și de bătrân pentru a se speria la vederea unei uniforme destul de murdare și cu zale cam ruginite.

— Stai pe loc!

— He, he! Nici nu mă gândesc, zise bătrânul. Ai grijă la măgar, poa' să te muște cam urât când se supără. Nu că mi-ar păsa.

— Vrei să-ți arăți disprețul față de Lege? întrebă aspru sergentul Douăpuncte.

— Ei bine, dom'le, nici nu încerc să-l ascund. Vrei să faci ceva cu chestia asta, vorbește cu șefu' meu. E acolo pe cal. Calul ăla *mare*.

Străinul înveșmântat în alb și negru descălecase lângă fântâna din mijlocul pieței și își desfăcea desagii prinși de șa.

— O să mă duc să vorbesc cu el, nu? spuse sergentul.

Când ajunse lângă străin, mergând pe cât de încet îndrăzni, văzu că omul rezemase de fântână o oglinjoară și începuse să se bărbierească. Lângă el stătea caporalul Bumb și îl privea. I se dăduse calul ca să-l țină.

— De ce nu l-ai arestat? îi șopti sergentul caporalului.

— Pentru ce, pentru bărbierire ilegală? Știi ceva, sergent, fă-o *tu*.

Sergentul Douăpuncte își drese glasul. Câțiva membri ai populației orașului care se treziseră devreme îl urmăreau.

— Ăăă..., ascultă, prietene, sunt sigur că n-ai vrut să..., începu el.

Străinul își îndreptă spatele și le aruncă celor doi paznici o privire care-i făcu să se dea înapoi cu un pas. Întinse mâna și desfăcu chinga cu care era prins în spatele șeii un sul gros de piele. Îl desfăcu. Caporalul Bumb scoase un fluierat. Pe toată lungimea fâșiei de piele, prinse în curele, se aflau zeci de fluiere, care străluciră în soarele ce se înălța pe cer.

— Oh, *ești fluiera...,* începu sergentul, dar omul își întoarse din nou privirea către oglindă și spuse, ca și cum ar fi vorbit cu chipul reflectat acolo:

— Unde poate să-și ia cineva micul dejun aici?

— Ah, dacă micul dejun îl vrei, atunci doamna Brânci de la Varza Albastră o să...

— Cârnați, spuse fluierașul, continuând să se bărbierească. Prăjiți doar pe o parte. Trei. Aici. În zece minute. Unde e primarul?

— Dacă mergi pe strada aia și o iei pe prima la stânga...

— Adu-l.

— Hei, nu poți să..., începu sergentul, dar caporalul Bumb îl apucă de braț și-l trase deoparte.

— *E fluierașul!* șopti el. Nu te pui niciodată cu fluierașul! Nu știi nimic despre el? Dacă scoate din fluier o anumită notă, îți cad picioarele!

— Cum, ca la ciumă?

— Se zice că în Porkenscârț soborul nu l-a plătit și el a cântat din fluierul lui special și i-a dus pe toți copiii sus în munte și niciodată nu i-a mai văzut nimeni!

— Bun, crezi că o s-o facă și aici? Orașul ar fi mult mai liniștit așa!

— Ha! Ai auzit vreodată de locul ăla din Hațț? L-au chemat să-i scape de o invazie de mimi, și când n-au vrut să-l plătească, i-a făcut pe toți paznicii orașului să danseze până la râu și apoi s-au înecat!

— Nu! Așa a făcut? Afurisitul! spuse sergentul Douăpuncte.

— Trei sute de dolari cere, știai?

— Trei sute de dolari!

— De-asta nu vor oamenii să plătească, spuse caporalul Bumb.

— Stai puțin, stai puțin... cum poate exista o invazie de mimi?

— Oh, am auzit că a fost groaznic. Oamenii nici nu mai îndrăzneau să iasă din casă.

— Vrei să zici, toate fețele alea albe, care se strecurau peste tot...

— Chiar așa. Groaznic. Și totuși, la noi e și mai rău. Dis-de-dimineață, când m-am trezit, pe măsuța mea de toaletă era un șobolan care *dansa.* Tip tap tap, tip tap.

— Ciudat, spuse sergentul Douăpuncte, aruncându-i o privire stranie caporalului său.

— Și fredona *Nu e business ca showbizul.* Asta mi se pare mai mult decât doar „ciudat”!

— Nu, vreau să spun că e ciudat să ai o măsuță de toaletă. Adică, nici măcar nu ești însurat.

— Vezi-ți de treaba ta, sergent.

— Are și oglindă?

— Hai, sergent. Du-te după cârnați, sergent, și eu mă duc după primar.

— Nu, Bumb. *Tu* te duci după cârnați și *eu* mă duc după primar, pen'că primarul vine pe degeaba, iar doamna Brânci o să vrea bani.

Primarul se trezise deja când sergentul ajunse la el, și se învârtea prin casă cu un aer îngrijorat. Păru și mai îngrijorat când îl văzu pe sergent.

— De data asta ce-a mai făcut? spuse el.

— Domnule? spuse paznicul. „Domnule” rostit pe tonul acela însemna „ce vrei să spui?”.

— Maliția a lipsit toată noaptea de acasă, spuse primarul.

— Credeți că a pățit ceva, domnule?

— Nu, cred că cineva a pățit-o din cauza ei, omule! Ți-aduci aminte de luna trecută? Când l-a descoperit pe Misteriosul Călăreț Fără Cap?

— Ei, trebuie să recunoașteți, domnule, că era *chiar* un călăreț.

— E-adevărat. Dar era și un bărbat mărunt cu guler foarte înalt. Și era *și* perceptorul-șef din Sfanț, încă mai primesc scrisori oficiale în legătură cu asta! Perceptorii nu se dau de obicei în vânt după domnișoare care le cad în spate din copaci! Și pe urmă, în septembrie a fost treaba aia cu... cu...

— Misterul Morii de Vânt a Contrabandistului, domnule, spuse sergentul, dându-și ochii peste cap.

— Care s-a dovedit a fi domnul Pitulice, grefierul orașului, și doamna Ciubotă, nevasta cizmarului, care întâmplător se aflau acolo din pricina interesului lor comun pentru studierea obiceiurilor bufnițelor...

— ... și domnul Pitulice își scosese pantalonii pentru că și-i rupsese într-un cui, spuse sergentul, fără să-l privească pe primar.

— ... pe care doamna Ciubotă, cu multă amabilitate, îi cârpea, spuse primarul.

— La lumina lunii, adăugă sergentul.

— Întâmplător are ochi foarte buni! spuse răstit primarul. Și nu merita să fie legată cu un căluș în gură împreună cu domnul Pitulice, care după toată povestea asta s-a căptușit cu o răceală! Am primit plângeri și de la el, și de la ea, *și* de la doamna Pitulice *și* de la domnul Ciubotă *și* de la domnul Pitulice după ce domnul Ciubotă s-a dus la el acasă și a tăbărât pe el cu un calapod *și* de la doamna Ciubotă după ce doamna Pitulice i-a spus că e o...

— Ce fel de cal, domnule?

— Cum?

— A tăbărât pe el cu ce fel de cal?

— Un calapod, omule! E un fel de pantof din lemn pe care-i folosesc cizmarii ca să facă pantofi! Dumnezeu știe ce-a mai făcut de data asta Maliția!

— Presupun că o să aflați când o să auzim zarva, domnule.

— Și *ce* voiai de la mine, sergent?

— Fluierașul de șobolani e aici, domnule!

Primarul se albi la față.

— *Deja?* spuse el.

— Da, domnule. Se bărbierește în fântână.

— Unde e lanțul meu de ceremonie? Și roba mea de ceremonie?

Și pălăria mea de ceremonie? Repede, omule, ajută-mă!

— Pare să se bărbierească încet, domnule, spuse sergentul, ieșind în fugă din cameră în urma primarului.

— Știi, în Hați, primarul l-a lăsat pe fluieraș să aștepte prea mult și fluierașul a cântat din fluierul lui și l-a transformat pe primar într-un *viezure!* spuse primarul deschizând ușile unui dulap. Ah, uite-le... hai, ajută-mă să mi le pun!

Când ajunseră în piața orașului, cu răsuflarea tăiată, fluierașul stătea pe o bancă, înconjurat, la o distanță sigură, de o mulțime foarte mare. Tocmai examina o jumătate de cârnat înfiptă într-o furculiță. Caporalul Bumb stătea în picioare lângă el, ca un școlar care tocmai predase o temă prost făcută și aștepta să i se spună *exact* cât de prost.

— Și ăsta se numește...? spunea fluierașul.

— Cârnat, domnule, murmură caporalul Bumb.

— Și ăsta crezi tu că e un cârnat, da?

Mulțimea scoase un geamăt. Bad Incontra era foarte mândru de carnații săi tradiționali din carne de șoarece și porc.

— Da, domnule, răspunse caporalul Bumb.

— Uluitor, spuse fluierașul. Ridică privirea către primar. Și tu ești...?

— Eu sunt primarul acestui oraș, și...

Fluierașul ridică o mână, apoi făcu un semn cu capul către bătrânul care stătea în căruța lui cu un rânjet larg pe față.

— Agentul meu va trata cu tine, spuse el.

Aruncă furculița cu cârnat cu tot, își ridică picioarele pe celălalt capăt al băncii, își trase pălăria peste ochi și se întinse.

Primarul se înroși la față. Sergentul Douăpuncte se aplecă spre el.

— Nu uitați de viezure, domnule! șopti el.

— Ah... da... Primarul, cu bruma de demnitate care îi mai rămăsese, se apropie de căruță. Cred că onorariul pentru a scăpa orașul de șobolani e de trei sute de dolari, nu? spuse el.

— Ei, mă aștept să crezi orice, răspunse bătrânul. Se uită într-un carnețel așezat pe genunchi. Să vedem... taxa de urgență... plus o taxă suplimentară pentru că e ziua Sfântului Îmboldic... plus taxa pentru fluier... pare un oraș de dimensiuni medii, așa că asta costă în plus... uzura căruței... cheltuielile de deplasare un dolar pe milă... alte cheltuieli, taxe, speze... Bătrânul ridică privirea. Știi ceva, hai să zicem rotund o mie de dolari, în regulă?

— O mie de dolari! Nu *avem* o mie de dolari! Asta e revol...

— Viezurele, domnule! șopti sergentul Douăpuncte.

— Nu puteți plăti? întrebă bătrânul.

— Nu avem banii ăștia! A trebuit să cheltuim o groază de bani ca să aducem mâncare!

— Nu aveți *deloc* bani? întrebă bătrânul.

— Nu atâția, nu!

Bătrânul se scărpină în bărbie.

— Hm, spuse el. Văd că aici o să fie o problemă, pentru că... să vedem... Mâzgăli câteva clipe în carnețelul lui, apoi ridică privirea. Deja ne datorați patru sute șaizeci și șapte de dolari și nouăsprezece penny pentru urgență, deplasare și diverse alte cheltuieli.

— Ce? N-a cântat nicio notă!

— Ah, dar e *pregătit* s-o facă, spuse bătrânul. Am venit până aici. Nu puteți plăti? Atunci se pare că am ajuns într-un neajuns. Știi, trebuie să scoată *ceva* din oraș. Altfel se duce vestea și nimeni n-o să-i mai arate nicio brumă de respect, și dacă nu mai ai respect, cu ce-ai rămas? Dacă un fluieraș nu mai are respect, atunci e...

— ...un gunoi, se auzi o voce. Eu cred că e un gunoi.

Fluierașul își săltă borul pălăriei.

Mulțimea din fața lui Keith se desfăcu grăbită.

— Daaa? făcu fluierașul.

— Eu nu cred că poate chema cu fluierul lui nici măcar un șobolan, spuse Keith. Nu e decât un impostor și un lăudăros. Hei, pun pariu că eu pot aduna cu fluierul mai mulți șobolani decât el.

Unii dintre oamenii strânși în piață începură să se îndepărteze pe furiș. Nimeni nu voia să fie acolo când fluierașul de șobolani se înfuria.

Fluierașul își coborî ghetele pe pământ și-și împinse la loc pălăria pe cap.

— Ești fluieraș de șobolani, puștiule? spuse el încet.

Keith își împinse bărbia înainte cu un aer sfidător.

— Da. Și nu-mi spune „puștiule”... tataie.

Fluierașul rânji.

— Ah, spuse el. *Știam* eu că o să-mi placă locul ăsta. Și poți să faci un șobolan să danseze, puștiule?

— Mai mult decât poți tu, fluierașule.

— Asta-mi sună a provocare, zise fluierașul.

— Fluierașul nu acceptă provocări din partea..., începu bătrânul din căruță, dar fluierașul de șobolani îi făcu semn să tacă.

— Știi, puștiule, spuse el, nu e prima oară când un puști a încercat așa ceva. Merg pe stradă și cineva strigă: „Ia-ți piculina,

domnule!”, și când mă întorc, întotdeauna e un puști cu mutră de prostănac, așa ca tine. Dar nu vreau să spună nimeni că sunt un om nedrept, puștiule, așa că dacă îți ceri scuze s-ar putea să pleci de aici cu același număr de picioare cu care ai venit...

— Ți-e *frică*.

Maliția ieși din mulțime. Fluierașul rânji la ea.

— Zău? făcu el.

— Da, pentru că toată lumea știe ce se întâmplă într-un asemenea moment. Lasă-mă să-l întreb pe puștiul ăsta cu mutră de prostănac, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum: ești orfan?

— Da, răspunse Keith.

— Nu știi absolut nimic despre familia ta?

— Nu.

— Aha! spuse Maliția. E limpede! Știm *cu toții* ce se întâmplă când apare un orfan misterios și provoacă pe cineva mare și puternic, nu-i așa? E ca și cum ar fi al treilea fiu și mezinul unui rege. Nu poate *decât* să câștige!

Și se uită triumfătoare la mulțime. Dar mulțimea părea sceptică. Oamenii nu citiseră atâtea povești ca Maliția, și erau mai degrabă legați de experiența vieții reale, în care atunci când cineva mic și cinstit se pune cu cineva mare și ticălos e fript cât ai clipi.

Dar cineva din spate strigă:

— Dați-i o șansă puștiului cu mutră de prostănac! Cel puțin cu el ieșim mai ieftin!

Și altcineva strigă:

— Da, așa e!

Și apoi altcineva strigă:

— Și eu zic ca ei!

Și *nimeni* nu păru să observe că toate vocile veneau de undeva de jos, de la nivelul solului, sau erau asociate cu înaintarea prin mulțime a unei pisici cu o înfățișare jalnică, cu doar jumătate din blană. În schimb, se auzi un murmur general, nu cuvinte clare, nimic care putea aduce necazuri cuiva dacă fluierașul devenea nesuferit, ci o mormăială care arăta, într-un sens general, fără a vrea să ofenseze pe cineva, și ținând seama de părerea tuturor, și cântărind lucrurile, și toate lucrurile părând asemenea, că oamenii voiau să vadă că băiatului i se dă o șansă, dacă n-ai nimic împotrivă, fără să vrem să te jignim. Fluierașul ridică din umeri.

— În regulă, spuse el. O să aveți ce povesti. Și după ce câștig, ce capăt?

Primarul tuși.

— Se obișnuiește să-ți dai fiica de soție în asemenea împrejurări? Are dantură frumoasă, și o să fie o bună... o nevastă pentru oricine are un spațiu mare, fără pereți...

— Tată! exclamă Maliția.

— Sigur, mai târziu, mai târziu, spuse primarul. E nesuferit, dar e *bogat*.

— Nu, o să-mi iau doar plata, spuse fluierașul. Într-un fel sau altul.

— Dar ți-am zis că nu ne-o putem permite! spuse primarul.

— Iar eu am zis că într-un fel sau altul, răspunse fluierașul. Și tu, pușiule?

— Fluierul tău pentru șobolani, spuse Keith.

— Nu. E fermecat, pușiule.

— Atunci de ce ți-e frică să pui rămășag pe el?

Fluierașul își miji ochii.

— Atunci, e-n regulă, spuse el.

— Iar orașul trebuie să mă lase pe mine să rezolv problema șobolanilor, spuse Keith.

— Și cât o să ceri *tu?* întrebă primarul.

— Treizeci de bani de aur! Treizeci de bani de aur. Haide, zi-o! strigă o voce din spatele mulțimii.

— Nu, n-o să te coste absolut nimic, spuse Keith.

— Idiotule! strigă vocea din mulțime.

Oamenii se uitară în jur, nedumeriți.

— Absolut nimic? spuse primarul.

— Nu, nimic.

— Ăăă... oferta cu fata de nevastă e încă valabilă, dacă tu...

— *Tată!*

— Nu, asta se întâmplă doar în povești, spuse Keith. Și o să aduc înapoi și o mulțime de mâncare pe care au furat-o șobolanii.

— Au *mâncat-o!* spuse primarul. Ce-o să faci, o să le bagi degetul pe gât?

— Am zis că o să vă rezolv problema cu șobolanii, spuse Keith. De acord, domnule primar?

— Păi, dacă nu ceri...

— Dar mai întâi, trebuie să împrumut un fluier, continuă Keith.

— N-ai fluier? întrebă primarul.

— L-am rupt.

Caporalul Bumb îi trase un ghiont primarului.

— Am eu un trombon de când eram în armată, spuse el. Într-un minuțel îl iau și-l aduc.

Fluierașul izbucni în râs.

— Nu e bun? întrebă primarul, pe când caporalul Bumb se îndepărta în grabă.

— Cum? Un trombon pentru a-i fermeca pe șobolani? Nu, nu, lasă-l să încerce. Nu poți acuza un puști că încearcă. Te pricepi la tromboane, nu?

— Nu știu, răspunse Keith.

— Cum adică, nu știi?

— Adică n-am mai cântat niciodată la vreunul. Aș fi mult mai fericit dacă aș avea un fluier, o trompetă, o piculină sau un cimpoi din Sfrijidorf, dar am văzut oameni cântând la trombon și nu pare prea greu. De fapt, e doar o trompetă enormă.

— Ha! făcu fluierașul.

Paznicul se întoarse în fugă, frecând cu mâneca un trombon ciocănit ici și colo și murdărindu-l astfel și mai mult. Keith îl luă, îi șterse mușțiucul, îl duse la gură, trase culisa și apoi suflă o notă prelungă.

— Se pare că merge, spuse el. Bănuiesc că pot să învăț pe măsură ce cânt. Îi aruncă un zâmbet scurt fluierașului. Vrei să începi tu?

— Nu poți fermeca nici măcar un șobolan cu bucata aia de tablă, puștiule, spuse fluierașul, dar mă bucur că sunt aici și te văd cum încerci. Așa că dă-i drumul...

Keith îi zâmbi din nou, trase aer adânc în piept, și începu să sufle în trombon.

Se auzi o melodie. Instrumentul scârțâi și șuieră, căci caporalul Bumb îl folosise din când în când pe post de ciocan, dar se auzi o melodie, destul de vioaie, aproape sprintenă. Puteai să bați step pe ea.

Și cineva bătu step pe ea.

Sardele se ivi dintr-o crăpătură aflată într-un zid din apropiere, murmurând *„șiundoitreipatru”*. Mulțimea îl urmări dansând îndrăcit pe pietrele pavajului până ce dispăru într-un canal. Apoi izbucniră cu toții în aplauze.

Fluierașul se uită la Keith.

— Avea o *pălărie* pe cap? întrebă el.

— N-am observat, răspunse Keith. E rândul tău.

Fluierașul scoase o bucată scurtă de fluier din buzunarul interior al hainei sale. Scoase o altă bucată din buzunarul exterior și o vârî în prima bucată. Se auzi un *clic,* într-un fel militar.

Continuând să-l privească pe Keith și continuând să rânjească, fluierașul scoase un mușțiuc din buzunarul de la piept și îl înșuruba la restul fluierului cu un alt *clic,* foarte hotărât.

Apoi duse fluierul la gură și suflă.

Din postul ei de observație de pe un acoperiș, Economiisubstanțiale strigă în jos printr-un burlan: „Acum!" și își băgă două ghemotoace de vată în urechi.

În capătul de jos al burlanului, Însaramură strigă într-un canal: „Acum!" și apoi își luă și el repede dopurile de urechi.

... um, um, um, răsună ecoul prin țevi...

— ...Acum! strigă Negrumat în încăperea cu cuști. Îndesă niște paie în țeava de scurgere. Toată lumea să-și astupe urechile!

Făcuseră tot ce putuseră cu cuștile. Maliția adusese pături, și șobolanii petrecuseră o oră agitată astupând găurile cu noroi. Se străduiseră să-și hrănească bine prizonierii și, deși erau doar niște *keekee,* li se rupea sufletul când îi vedeau ghemuindu-se disperați.

Negrumat se întoarse către Nutritiva.

— Ți-ai astupat urechile?

— Ce-ai spus?

— Bun! Negrumat luă de jos două ghemotoace de vată. Ar fi bine ca fata care spune doar prostii să fi avut dreptate cu vata asta, zise el. Nu cred că prea mulți dintre noi mai au putere să fugă.

Fluierașul suflă din nou, apoi se uită lung la fluier.

— Un singur șobolan, spuse Keith. Orice șobolan vrei tu.

Fluierașul se uită furios la el și suflă din nou.

— Nu aud nimic, spuse primarul.

— Oamenii nu aud, murmură fluierașul.

— Poate e spart, spuse îndatoritor Keith.

Fluierașul încercă din nou. Mulțimea începu să murmure.

— Ai făcut ceva, șuieră el.

— Oh, da? spuse cu glas tare Maliția. Ce putea să facă? Să le spună șobolanilor să rămână sub pământ și să-și astupe urechile?

Murmurele se transformară în râsete înăbușite.

Fluierașul încercă încă o dată. Keith simți cum i se zbârlește părul la ceafă. Apăruse un șobolan. Se mișca încet pe pietre, sărind dintr-o parte în alta, până ce ajunse la picioarele fluierașului, unde căzu pe spate și începu să scoată un zbârnâit.

Toată lumea rămase cu gura căscată.

Era un Domn Țac.

Fluierașul îl împinse cu piciorul. Șobolanul cu mecanism de ceas se rostogoli de câteva ori și apoi arcul său, după luni în șir în care fusese chinuit prin capcane, cedă. Urmară un *poinnggg* și o ploaie de rotițe dințate.

Mulțimea izbucni în râs.

— Hm, făcu fluierașul, și de data asta în privirea pe care i-o aruncă lui Keith se vedea o umbră de admirație fără voie. În regulă, puștiule, spuse el. Ce-ar fi ca tu și cu mine să avem o mică discuție? Așa, ca de la fluieraș la fluieraș? Acolo, lângă fântână?

— Cu condiția ca oamenii să ne vadă, spuse Keith.

— N-ai încredere în mine, puștiule?

— Sigur că nu.

Fluierașul rânji.

— Bun. După câte văd, ai toate calitățile pentru a deveni un bun fluieraș.

Lângă fântână, se așeză pe jos, cu picioarele încălțate în bocanci încrucișate în față, și-i întinse lui Keith fluierul. Era făcut din bronz, cu ornamente din alamă care înfățișau șobolani, și sclipea în lumina soarelui.

— Uite, spuse fluierașul. Ia-l. E bun. Mai am o mulțime. Haide, ia-l. Mi-ar plăcea să te aud cântând la el.

Keith privi fluierul cu un aer nehotărât.

— Nu-i *decât* o șmecherie, puștiule, spuse fluierașul, pe când fluierul scânteia precum o rază de soare. Vezi culisa aia mică? Trage-o-n jos și fluierul scoate un sunet special pe care oamenii nu pot să-l audă. Șobolanii, da. Îi scoate din minți. Dau năvală de sub pământ și îi mâni în râu, exact ca un câine ciobănesc.

— Asta-i tot? întrebă Keith.

— Te așteptai la mai mult?

— Păi, da. Se zice că transformi oamenii în viezuri și duci copiii în peșteri fermecate și...

Fluierașul se aplecă în față cu un aer conspirativ.

— Reclama e sufletul comerțului, puștiule. Câteodată orășelele astea se mișcă tare încet când e vorba să se despartă de banii lor. Pen'că tot șpilul cu transformarea oamenilor în viezuri și restul e ăsta: nu se întâmplă niciodată *pe-aici*. Cei mai mulți oameni de prin locurile astea nu ajung mai departe de zece mile de casă în toată viața lor. Și cred că la cincizeci de mile de-aici *orice* e posibil să se întâmple. Odată ce se răspândește povestea, treaba-i rezolvată. Iar jumătate din lucrurile pe care oamenii spun că le-am făcut nici măcar nu le-am

inventat *eu*.

— Spune-mi, zise Keith, ai întâlnit vreodată pe cineva numit Maurice?

— Maurice? Maurice? Nu cred.

— Uluitor, spuse Keith. Luă fluierul și îi aruncă fluierașului o privire lungă, pe-ndelete. Și acum, fluierașule, spuse el, cred că o să scoatem șobolanii afară din oraș. Are să fie cea mai impresionantă treabă pe care ai făcut-o vreodată.

— Cum? Ce? Dar ai câștigat, puștiule.

— Vei duce afară din oraș șobolanii pentru că așa trebuie, spuse Keith, lustruind fluierul cu mâneca hainei. De ce le ceri oamenilor așa de mult?

— Pentru că le ofer un spectacol, răspunse fluierașul. Hainele extravagante, fanfaronada și nerușinarea mea... suma cerută justifică tot tacâmul. Tre' să le oferi magie, puștiule. Lasă-i să creadă că ești doar un amărât de vânător de șobolani, și o să te consideri norocos dacă primești o bucată de brânză și o strângere prietenească de mână.

— O să facem asta împreună, și șobolanii ne vor urma, chiar ne vor urma până la râu. Nu-ți bate capul cu nota aia șmecheră, asta o să fie și mai grozav. O să fie... o să fie o... poveste nemaipomenită, spuse Keith. Și o să-ți capeți și banii. Cât erau, trei sute de dolari, nu? Dar o să te mulțumești cu jumătate, pentru că te ajut eu.

— Care ți-e jocul, puștiule? Ți-am spus, tu ai câștigat.

— Toată lumea câștigă. Crede-mă. Te-au chemat. Trebuie să plătească fluierașul. Și pe urmă... Keith zâmbi. Nu vreau ca oamenii să creadă că fluierașii nu trebuie plătiți, nu-i așa?

— Și eu care credeam că ești doar un puști cu mutră de prostănac, spuse fluierașul. Ce fel de *înțelegere* ai făcut cu șobolanii?

— Nici nu m-ai crede, fluierașule. Nici nu m-ai crede.

Însaramură alergă cu pași mărunți prin galerii, se furișă prin noroiul și paiele care fuseseră folosite să o blocheze pe cea din urmă și sări în încăperea cu cuști. Șobolanii din Clan își destupară urechile când îl văzură.

— O face? întrebă Negrumat.

— Da, domnule! Chiar acum!

Negrumat ridică privirea către cuști. Toți *keekee* erau mai liniștiți acum, când regele șobolanilor era mort, iar ei fuseseră hrăniți. Dar mirosul care venea dinspre ei îi spunea că erau disperați să iasă de aici. Iar șobolanii în panică îi vor urma pe alți șobolani...

— În regulă, spuse el. Alergători, pregătiți-vă! Deschideți cuștile! Asigurați-vă că vă urmează! Plecați! Plecați!

Și acesta a fost aproape sfârșitul poveștii.

Cum a început mulțimea să strige atunci când șobolanii au țâșnit din fiecare gaură și canal. Cum au izbucnit în urale când cei doi fluierași au ieșit dansând din oraș, cu toți șobolanii alergând în urma lor. Cum au chiuit când șobolanii au plonjat de pe pod în râu.

N-au observat că pe pod au rămas câțiva șobolani, care-i îndemnau pe ceilalți cu strigăte ca „Nu uita, mișcări puternice și regulate!" și „Vezi că e o plajă drăguță în josul râului!" și „Lovește apa mai întâi cu picioarele, doare mai puțin!"

Și chiar dacă ar fi observat, probabil că n-ar fi spus nimic. Asemenea detalii pur și simplu nu se potrivesc în poveste.

Iar fluierașul a plecat dansând peste dealuri și nu s-a mai întors niciodată.

***

Aplauzele erau generale. Toată lumea era de acord că fusese un spectacol grozav, chiar dacă scump. Cu siguranță era ceva de povestit copiilor lor.

Puștiul cu mutră de prostănac, cel care se întrecuse cu fluierașul, se întoarse agale în piața orașului. Și el fu întâmpinat cu un ropot de aplauze. Se dovedea că, una peste alta, fusese o zi bună. Oamenii se întrebau chiar dacă n-ar trebui să mai facă niște copii ca să aibă cui spune toate poveștile.

Dar își dădură seama că le vor rămâne suficiente povești și pentru nepoți în clipa când apărură *ceilalți* șobolani.

Se iviră brusc acolo, revărsându-se din șanțuri și canale și crăpături. Nu chițăiau, și nu alergau. Stăteau acolo doar, uitându-se la oameni.

— Uite, fluierașule! strigă primarul. Ai ratat câțiva!

— Nu. Noi nu suntem șobolanii care îi urmează pe fluierași, se auzi o voce. Noi suntem șobolanii cu care trebuie să *negociezi*.

Primarul privi în jos. Lângă ghetele lui stătea un șobolan, cu privirea ridicată spre el. Părea să țină în lăbuță o sabie.

— Tată, spuse din spatele lui Maliția, ar fi bine să-l asculți pe șobolanul ăsta.

— Dar e un șobolan!

— Știe asta, tată. Și știe și cum să-ți aducă înapoi banii și o mulțime de mâncare și unde să-i găsească pe unii dintre cei care au furat mâncare de la noi toți.

— Dar e un șobolan!

— *Da,* tată. Dar dacă vorbești cum trebuie cu el ar putea să ne ajute.

Primarul se uită lung la șirurile celor din Clan.

— Ar trebui să vorbim cu *șobolanii?* spuse el.

— Ar fi o idee foarte bună, tată.

— Dar sunt șobolani!

Primarul părea să încerce să se agațe de acest gând ca și cum ar fi fost un colac de salvare pe o mare furtunoasă și dacă el i-ar da drumul s-ar îneca.

— Scuze, scuze, spuse o voce din spatele lui.

Se întoarse și privi în jos la o pisică murdară, cu blana pe jumătate arsă, care îi rânjea.

— *Pisica* aia a *vorbit* adineauri? spuse primarul.

Maurice se uită în jur.

— Care pisică? întrebă el.

— Tu! Ai vorbit adineauri?

— Te-ai simți mai bine dacă aș spune că nu? spuse Maurice.

— Dar pisicile nu pot vorbi!

— Ei bine, nu-ți pot promite că sunt în stare să-ți ofer un discurs lung, de soiul celor care se țin după dineuri, și nu-mi cere să-ți spun un monolog comic, zise Maurice, și să știi că nu pot pronunța cuvinte grele ca „marmeladă" și „lumbago". Dar sunt foarte mulțumit cu câteva replici spirituale și o conversație simplă și firească. Vorbind din punctul de vedere al unei pisici, aș vrea să știu ce are șobolanul de spus.

— Domnule Primar? spuse Keith, apropiindu-se încet și răsucind între degete noul său fluier. Nu crezi că e timpul să-ți rezolv pentru totdeauna problema șobolanilor?

— S-o rezolvi? Dar...

— Tot ce ai de făcut e să vorbești cu ei. Adună-ți consiliul orașului și *vorbește cu ei.* Dumneata hotărăști. Poți să țipi și să strigi și să asmuți câinii și oamenii să alerge de colo-colo și să dea în șobolani cu măturile, și da, șobolanii or să fugă. Dar n-or să fugă prea departe. Și or să se întoarcă. Când ajunse chiar lângă primarul uluit, se aplecă spre el și șopti: Și ei trăiesc sub dușumelele voastre, domnule. Știu să folosească focul. Știu *totul* despre otrăvuri. Oh, da! Așa că... ascultă-l pe șobolanul ăsta.

— Ne *amenință?* spuse primarul, uitându-se în jos către Negrumat.

— Nu, Domnule Primar, răspunse Negrumat. Vă ofer... – se uită la Maurice, care dădu aprobator din cap – ...o minunată ocazie.

— Chiar *poți* vorbi? Poţi gândi? spuse primarul.

Negrumat se uită în sus la el. Fusese o noapte lungă. Nu voia să-și mai aducă aminte de nimic. Iar acum urma să fie o zi și mai lungă, și mai grea. Trase aer adânc în piept.

— Uite ce-ți propun, spuse el. Dumneata te prefaci că șobolanii pot gândi, și eu îți promit că o să mă prefac că și oamenii o pot face.

Capitolul 12

„Bravo, Guz Rupert!" strigară animalele din Vizuina Blănoasă."

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Mulțimea se înghesui în sala de consiliu din Casa Soborului. Cea mai mare parte dintre oameni fură nevoiți să rămână afară, unde își întindeau gâturile peste capetele celorlalți ca să vadă ce se petrece.

Soborul orașului era adunat la un capăt al mesei lor lungi. La celălalt capăt stăteau ghemuiți vreo duzină de șobolani seniori.

Iar în mijloc se afla Maurice. Apăruse brusc acolo, sărind de pe podea.

Fitilțup, ceasornicarul, se uită furios la ceilalți membri ai consiliului.

— Stăm de vorbă cu niște *șobolani!* se răsti el, încercând să se facă auzit în toată hărmălaia. O să fim de râsul tuturor dacă se află asta! „Orașul care a stat de vorbă cu șobolanii lui." Nu pricepeți?

— Cu șobolanii nu se stă de vorbă, spuse Țâfnilă, ciubotarul, împungându-l cu degetul pe primar. Un primar care-și cunoaște meseria ar trimite după vânătorii de șobolani!

— După cum spune fiica mea, sunt încuiați într-o pivniță, zise primarul, uitându-se lung la degetul care-i împungea.

— Încuiați de șobolanii dumitale vorbitori? spuse Țâfnilă.

— Încuiați de fiica mea, răspunse calm primarul. Ia-ți degetul, domnule Țâfnilă. Ea i-a dus pe paznici acolo. Și tot ea a adus niște acuzații foarte serioase, domnule Țâfnilă. Spune că există o mulțime de mâncare adunată sub coșmelia lor. Spune că ei au furat-o și au vândut-o negustorilor de pe râu. Vânătorul de șobolani șef e cumnatul dumitale, nu-i așa, domnule Țâfnilă? Mi-aduc aminte că ai vrut tare mult să-l vezi numit șef, nu-i așa?

Afară se auzi zarvă. Sergentul Două*puncte* își croi drum prin mulțime, cu un zâmbet larg pe față, și puse pe masă un cârnat mare.

— Un cârnat nu se poate numi *furt,* spuse Țâfnilă.

Din nou mulțimea se agită, și se desfăcu pentru a-l lăsa să treacă pe caporalul Bumb, care se mișca foarte încet. Faptul că era într-adevăr caporalul Bumb deveni clar abia după ce fu eliberat de cei trei saci de grâu, opt șiruri de cârnați, un butoiaș de sfeclă murată și

cincisprezece verze.

Sergentul Douăpuncte salută repede la auzul înjurăturii înăbușite și al verzelor care se rostogoleau.

— Cer permisiunea să iau șase oameni ca să ne ajute să cărăm restul de mâncare, domnule! spuse el, cu un zâmbet fericit.

— Unde sunt vânătorii de șobolani? întrebă primarul.

— Într-un mare... bucluc, domnule, spuse sergentul. I-am întrebat dacă vor să iasă afară, dar au zis că ar dori să mai rămână acolo puțin, și că oricum ne mulțumesc, dar că ar vrea puțină apă și niște pantaloni curați.

— Asta a fost *tot* ce-au avut de zis?

Sergentul Douăpuncte și-a scos carnețelul.

— Nu, domnule, au zis multe. De fapt, plângeau. Au zis că or să mărturisească totul în schimbul unor pantaloni curați. Și, domnule, mai e și asta.

Sergentul a ieșit afară și s-a întors cu o cutie grea, pe care a așezat-o cu zgomot pe masa bine lustruită.

— Acționând pe baza unor informații furnizate de un șobolan, domnule, ne-am uitat sub o scândură din dușumea. Tre' să fie mai bine de două sute de dolari aici. Câștiguri ilicite, domnule.

— Ai primit informații de la un șobolan?

Sergentul îl scoase pe Sardele din buzunar. Șobolanul mânca un biscuit, dar își ridică politicos pălăria.

— Nu e puțin cam... neigienic? întrebă primarul.

— Nu, șefu', s-a spălat pe mâini, spuse Sardele.

— Vorbeam cu sergentul!

— Nu, domnule. Un băiat tare simpatic. Foarte curat. Mi-aduce aminte de un hamster pe care l-am avut când eram mic, domnule.

— Bine, mulțumesc, sergent, bravo, du-te te rog și...

— Îl chema Horace, adăugă sergentul îndatoritor.

— Mulțumesc, sergent, și acum...

— Îmi crește inima când văd din nou niște obrăjori umflați cu mâncare, domnule.

— *Mulțumesc,* sergent!

După ce sergentul plecă, primarul se întoarse către domnule Țâfnilă și-l privi lung. Omul avu bunul-simț să pară stânjenit.

— Nici nu-l prea cunosc pe omul ăsta, spuse domnul Țâfnilă. Nu-i decât unu' cu care s-a măritat soră-mea, atât! Nici nu l-am văzut de multe ori!

— Înțeleg, spuse primarul. Și n-am de gând să-i cer sergentului să

se ducă să vadă ce ai în cămară. Zâmbi scurt și pufni, apoi adăugă: Deocamdată. Și acum, despre ce vorbeam?

— Mă pregăteam să vă spun o poveste, zise Maurice.

Consilierii orașului se holbară la el.

— Și pe tine te cheamă...? întrebă primarul, care acum se simțea foarte binedispus.

— Maurice, spuse Maurice. Sunt, ca să zic așa, un negociator independent. Înțeleg că vă e greu să vorbiți cu niște șobolani, dar oamenilor le place să vorbească cu pisicile, nu-i așa?

— Ca Dick Livingstone? spuse Fitilțup.

— Daa, corect, el, daa, și..., începu Maurice.

— Și Motanul Încălțat? spuse caporalul Bumb.

— Daa, corect, cărți, spuse Maurice încruntându-se. *Oricum*... pisicile pot vorbi cu șobolanii, nu? Și eu o să vă spun o poveste. Dar mai întâi, o să vă spun că șobolanii, clienții mei, or să părăsească cu toții orașul acesta dacă asta vreți voi să facă, și n-or să se mai întoarcă aici. Niciodată.

Oamenii se holbară la el. La fel făcură și șobolanii.

— Așa o să facem? întrebă Negrumat.

— Așa or să facă? întrebă primarul.

— Da, spuse Maurice. Și acum, o să vă spun o poveste despre orașul cel norocos. Încă nu știu cum se numește. Să presupunem că toți clienții mei pleacă de aici și se mută în josul râului, da? Sunt convins că există o mulțime de orașe de-a lungul acestui râu. Și undeva există un oraș care va spune: hei, *putem* să facem o înțelegere cu șobolanii. Și acela va fi un oraș foarte norocos, pentru că atunci vor exista *reguli,* înțelegeți?

— Nu chiar, nu, spuse primarul.

— Ei bine, în orașul ăsta norocos, de pildă, o doamnă care face, să zicem, o tavă de prăjituri, ei bine, tot ce are de făcut e să strige în cea mai apropiată gaură de șobolani: „Bună dimineața, șobolani, aveți aici o prăjitură pentru voi, v-aș fi recunoscătoare dacă nu v-ați atinge de restul", iar șobolanii or să răspundă: „În regulă, coniță, nicio problemă". Și pe urmă...

— Vrei să spui că ar trebui să-i *mituim* pe șobolani? spuse primarul.

— E mai ieftin decât cu fluierașii. Mai ieftin decât cu vânătorii de șobolani, spuse Maurice. Oricum, vor fi salarii. Salarii pentru ce —v-am auzit strigând?

— Am strigat eu ceva? spuse primarul.

— Te pregăteai s-o faci, răspunse Maurice. Iar eu mă pregăteam să-ți spun că vor fi salarii... pentru controlul dăunătorilor.

— Ce? Dar șobolanii *sunt* dăun...

— Nu spune asta! strigă Negrumat.

— Dăunători precum gândacii, spuse cu o voce dulce Maurice. Văd că aveți o mulțime pe aici.

— Și *ei* pot vorbi? întrebă primarul.

Acum avea acea expresie ușor hăituită pe care o avea oricine îl asculta un timp pe Maurice vorbindu-i. Era o expresie de genul „Mă bag în ceva în care nu vreau să mă bag, dar nu știu cum să ies din asta."

— Nu, răspunse Maurice. Și nici șoarecii, și nici șobolanii norm... alți șobolani. Ei bine, dăunătorii vor fi ceva care ține de trecut în orașul ăla norocos, pentru că noii lui șobolani vor fi ca o forță polițienească. Păi Clanul va *păzi* cămările voastre – scuze, voiam să zic cămările din orașul ăla. Nu va fi nevoie de vânători de șobolani. Gândiți-vă la economii. Dar ăsta nu va fi decât începutul. Și tâmplarii se vor îmbogăți în orașul cel norocos.

— Cum? întrebă tăios Bărdaș, tâmplarul.

— Pentru că șobolanii vor munci pentru ei, răspunse Maurice. Ei trebuie să roadă tot timpul ca să-și tocească dinții, așa că ar putea foarte bine să facă și ceasuri cu cuc. Iar ceasornicarii o vor duce și ei bine.

— De ce? întrebă Fitilțup, ceasornicarul.

— Lăbuțe micuțe, pricepute la arcuri micuțe și alte lucruri mărunte, răspunse Maurice. Și pe urmă...

— Ar face doar ceasuri cu cuc, sau ar putea să facă și alte lucruri? întrebă Bărdaș.

— ... și pe urmă mai e și latura turistică, spuse Maurice. De pildă, Ceasul cu Șobolani. Știți ceasul ăla din Bong? Din piața orașului? Figurine mici care ies la fiecare sfert de oră și bat clopotele? Cling bong bang, bing clong *bong?* Foarte cunoscut, poți cumpăra vederi cu el și altele de soiul ăsta. O mare atracție. Oamenii vin de departe doar ca să stea acolo și să aștepte să iasă figurinele. Ei bine, orașul cel norocos o să aibă *șobolani* care bat clopotele!

— Deci ceea ce spui tu, zise ceasornicarul, e că dacă noi... adică, orașul ăla norocos are un ceas mare și mai deosebit, și șobolani, oamenii ar putea să vină să-l vadă?

— Și să stea în piață și să aștepte un sfert de oră? zise un altul.

— Timpul potrivit pentru a cumpăra modele lucrate de mână ale

ceasului, spuse ceasornicarul.

Oamenii începură să se gândească la asta.

— Căni cu șobolani pe ele, spuse un olar.

— Căni și farfurii de lemn roase artizanal ca suveniruri, spuse Bărdaș.

— Șobolani de jucărie din pluș!

— Șobolani pe băț!

Negrumat respiră adânc. Maurice spuse repede:

— Bună idee. Făcuți din *caramel,* bineînțeles. Se uită la Keith. Și bănuiesc că orașul va vrea să-și folosească propriul fluieraș de șobolani. Știți voi. Pentru ceremonii. Ceva de genul „Pozați alături de Fluierașul Oficial și Șobolanii lui".

— Vreo șansă pentru un mic teatru? se auzi o voce subțirică.

Negrumat se răsuci.

— Sardele! exclamă el răstit.

— Ei bine, boss, m-am gândit că dacă toată lumea participă la spectacol..., protestă Sardele.

— Maurice, ar trebui să discutăm despre asta, spuse Fasole Periculoasă, trăgând pisica de un picior.

— Scuzați-mă o clipă, spuse Maurice, aruncându-i primarului un rânjet scurt, trebuie să mă consult cu clienții mei. Desigur, adăugă el, eu vorbesc aici de orașul cel *norocos.* Care nu va fi acesta pentru că, evident, atunci când clienții mei vor pleca vor apărea alți șobolani. întotdeauna există alți șobolani. Și *ei* n-or să vorbească, și *ei* n-or să aibă reguli, și ei vor stropipi smântână, și va trebui să găsiți alți vânători de șobolani, unii în care să puteți avea încredere, și n-o să mai aveți prea mulți bani pentru că toată lumea o să se ducă în celălalt oraș. Asta e doar o idee a mea.

Străbătu cu pași mari masa, îndreptându-se către șobolani.

— Mă descurcam atât de bine! spuse el Ați putea căpăta zece la sută, știți? Fețele voastre pe căni, și restul!

— Și pentru asta ne-am luptat noi toată noaptea? spuse disprețuitor Negrumat. Ca să ajungem animale de *companie!*

— Maurice, asta nu e corect, spuse Fasole Periculoasă. Cu siguranță e mai bine să faci apel la înfrățirea dintre speciile inteligente decât...

— Nu știu ce înseamnă specii inteligente. Aici avem de-a face cu oameni, spuse Maurice. Știți ceva despre războaie? Ceva ce oamenilor le place foarte mult. Se luptă cu alți oameni. Nu prea se-nnebunesc după înfrățirea obișnuită.

— Da, dar noi nu suntem...

— Ia ascultați-mă, spuse Maurice. Acum zece minute oamenii ăștia vă socoteau o pacoste. Acum cred că sunteți... folositori. Cine știe ce-i pot face să creadă peste jumătate de oră?

— Vrei să *muncim* pentru ei? spuse Negrumat. Noi ne-am *câștigat* prin luptă un loc aici!

— O să munciți pentru *voi,* spuse Maurice. Uite ce-i, oamenii ăștia nu sunt niște filosofi. Sunt doar... oameni obișnuiți. Ei nu se pricep la tuneluri și galerii. Ăsta e un târgușor. Trebuie să-i luați în cel mai potrivit mod. Oricum, *chiar* o să țineți alți șobolani departe, și n-o să stropipiți dulceața, așa că s-ar putea să vi se mulțumească pentru asta. Maurice încercă din nou. Da, e-adevărat, or să fie o mulțime de țipete. Și pe urmă, mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască să vorbiți. Văzu uimirea împăienjenindu-le încă ochii și se întoarse disperat către Sardele. Ajută-mă, îi spuse.

— Are dreptate, boss. Tre' să le oferi un spectacol, spuse Sardele, făcând nervos câțiva pași de step.

— Or să râdă de noi! spuse Negrumat.

— Mai bine să râdă decât să țipe, boss. E un început. Tre' să dansezi, boss. Poți să gândești și poți să lupți, dar lumea e mereu în mișcare, și dacă vrei să rămâi în frunte, tre' să dansezi. Își ridică pălăria și-și învârti bastonul; în cealaltă parte a a încăperii doi oameni îl zăriră și începură să chicotească. Vezi? zise el.

— Sperasem să existe o insulă undeva, spuse Fasole Periculoasă. Un loc unde șobolanii pot fi cu adevărat șobolani.

— Și am văzut la ce duce asta, spuse Negrumat. Și, știi, nu cred că există vreo insulă minunată undeva departe pentru persoane ca noi. Nu pentru noi. Negrumat oftă. Dacă există undeva o insulă minunată, atunci aici e. Dar n-am de gând să dansez.

— E o figură de stil, boss, o figură de stil, spuse Sardele, țopăind de pe un picior pe altul.

Se auzi un zgomot puternic la celălalt capăt al mesei. Primarul lovise în ea cu pumnul.

— Trebuie să fim *practici!* spunea el. Mai rău de-atât nu poate fi. Ei pot să *vorbească.* N-am de gând s-o iau de la capăt, înțelegeți? Avem mâncare, am primit înapoi o mulțime de bani, am supraviețuit fluierașului... șobolanii ăștia aduc *noroc...*

Keith și Maliția se apropiară de șobolani.

— Se pare că tatăl meu începe să se obișnuiască cu ideea, spuse Maliția. Și voi?

— Discuțiile sunt în plină desfășurare, spuse Maurice.

— Eu... ăăă... îmi pare r... ăăă... știți, Maurice mi-a spus unde să caut și am găsit asta în tunel, spuse Maliția.

Paginile erau lipite între ele, și erau foarte pătate, și fuseseră cusute la un loc de cineva care se grăbea, dar încă mai puteau fi recunoscute ca *Aventura Domnului Urechilă.*

— A trebuit să ridic o mulțime de grătare de canal ca să găsesc toate paginile, spuse fata.

Șobolanii se uitară la carte. Apoi se uitară la Fasole Periculoasă.

— E *Domnul Ure...,* începu Piersicuța.

— Știu. Pot s-o miros, spuse Fasole Periculoasă.

Toți șobolanii se uitară din nou la rămășițele cărții.

— E o minciună, spuse Piersicuța.

— Poate e doar o poveste drăguță, spuse Sardele.

— Da, spuse Fasole Periculoasă. Da. Își întoarse ochii rozalii încețoșați către Negrumat, care se străduia să nu se ghemuiască în fața lui, și adăugă: Poate e o hartă.

Dacă era o poveste și nu realitate, atunci oamenii și șobolanii și-ar fi strâns mâinile și ar fi intrat într-un viitor nou și strălucit.

Dar pentru că era vorba de realitate, trebuia să existe un contract. Un război care era purtat încă de când oamenii începuseră să trăiască în case nu putea lua sfârșit doar cu un zâmbet fericit. Și trebuia să existe un comitet. Erau atâtea detalii de discutat. Consiliul orașului se ocupa de ele acum, împreună cu cei mai mulți dintre șobolanii seniori, iar Maurice se plimba în sus și-n jos pe masă, intervenind în discuții.

Negrumat stătea la un capăt al mesei. De fapt, ceea ce voia era să doarmă. Rana îl durea foarte tare, dinții îl dureau, și nu mai mâncase nimic de o groază de timp. Ore în șir discuțiile plutiră încolo și-ncoace peste capul lui, care-i tot cădea obosit în piept. Nu era atent la cine vorbea. În cea mai mare parte a timpului părea că toții vorbesc odată.

— Următorul punct: clopoței obligatorii la toate pisicile. De acord?

— Nu putem să ne întoarcem la clauza treizeci, domnule... ăăă... Maurice? Spuneai că omorârea unui șobolan ar fi o crimă?

— Da. Sigur că da.

— Dar asta e...

— Spune-i-o labei, domnule, pentru că mustățile nici nu vor să

audă!

— Pisica are dreptate, spuse primarul. Păstrează ordinea, domnule Țâfnilă! Am *discutat* asta!

— Și dacă un șobolan fură ceva de la mine?

— Hm. Atunci asta va fi furt, și șobolanul va trebui să apară în fața tribunalului.

— Oh, tu ești...? spuse Țâfnilă.

— Piersicuța. Sunt o șobolăniță, domnule.

— Și... ăăă... și agenții din Gardă vor putea să coboare în galeriile șobolanilor, nu?

— Da! Pentru că vor fi șobolani în cadrul Gărzii. Vor trebui să fie, spuse Maurice. Nicio problemă!

— Zău? Și ce crede despre asta sergentul Douăpuncte? Sergent Douăpuncte?

— Ăăă... nu știu, domnule. Cred că e în regulă. Știu că *eu* n-aș putea intra pe o gaură de șobolan. Sigur, va trebui să facem insignele mai mici.

— Doar nu vrei să spui că un agent șobolan ar avea voie să aresteze un om?

— Oh, da, domnule, spuse sergentul.

— Ce?

— Ei bine, dacă un șobolan a depus jurământul de om de gardă... adică șobolan de gardă..., atunci nu poți să spui că nu are voie să aresteze pe cineva mai mare decât el, nu? Ar putea fi folositor, un șobolan de gardă. Înțeleg că fac șmecheria aia cu intratul prin cracul pantalonilor...

— Domnilor, ar trebui să trecem mai departe. Propun ca această problemă să fie studiată de subcomisie.

— Care dintre ele, domnule? Avem deja șaptesprezece!

Se auzi un pufnet din partea unuia dintre consilieri. Acesta era domnule Picotici, care avea 95 de ani și dormise liniștit toată dimineața. Pufnetul însemna că se trezește.

Domnul Picotici se holbă la celălalt capăt al mesei. Favoriții îi tremurară.

— Acolo e un șobolan! zise el arătând cu degetul. Uite, mm, ce neobrăzat! Un șobolan! Cu *pălărie!*

— Da, domnule, spuse cineva de lângă el. Aceasta este o întrunire pentru a discuta cu șobolanii, domnule.

El își coborî privirea și-și căută ochelarii.

— Ce-i asta? spuse el. Se uită mai atent. Hei, spuse el, nu ești,

mm, și *tu* un șobolan?

— Da, domnule. Numele meu e Nutritiva, domnule. Suntem aici ca să discutăm cu oamenii. Să punem capăt tuturor necazurilor.

Domnul Picotici se holbă la șobolan, apoi se uită în celălalt capăt al mesei la Sardele, care-și ridică pălăria. Apoi se uită la primar, care dădu din cap în semn de aprobare. Apoi se uită din nou la fiecare, mișcându-și buzele pe când încerca să înțeleagă.

— *Toți* vorbiți? spuse el în cele din urmă.

— Da, domnule, răspunse Nutritiva.

— Și... cine ascultă? spuse el.

— Ajungem și la asta, spuse Maurice.

Domnul Picotici se uită furios la el.

— Tu ești o pisică? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse Maurice.

Domnul Picotici analiză încet și acest aspect.

— Parcă noi omoram șobolanii? spuse el, ca și cum nu mai era sigur de treaba asta.

— Da, dar, vedeți dumneavoastră, domnule, ăsta e viitorul, spuse Maurice.

— Viitorul? spuse domnul Picotici. Zău? Întotdeauna m-am întrebat ce-o să se întâmple în viitor. Ei, bine. Și pisicile vorbesc? Bravo! Trebuie să ne mișcăm odată cu... mm... lucrurile care se mișcă, e limpede. Trezește-mă când se aduce... mm... ceaiul, da, pisicuță?

— Ăăă... nu aveți voie să-i spuneți unei pisici „pisicuță" dacă aveți mai mult de zece ani, domnule, spuse Nutritiva.

— Clauza 19 b, spuse hotărât Maurice. „Nimeni nu are voie să se adreseze pisicilor cu nume caraghioase dacă nu intenționează să le ofere imediat de mâncare." Asta-i clauza *mea,* adăugă el plin de mândrie.

— Zău? făcu domnul Picotici. Pe cuvântul meu, viitorul e *foarte* ciudat. Și totuși, îndrăznesc să spun că toate aspectele trebuiau luate în considerare...

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului său și după o vreme începu să sforăie.

În jurul lui discuțiile fură reluate, și continuară. O mulțime de persoane vorbeau. Unele persoane ascultau. Din când în când, erau de acord... și treceau la punctul următor... și se certau. Dar teancurile de hârtii de pe masă deveneau tot mai înalte și căpătau un aer tot mai oficial.

Negrumat se chinui să se trezească, și își dădu seama că cineva se

uita la el. De la celălalt capăt al mesei, primarul îl privea lung și gânditor.

Cu ochii la el, primarul se aplecă în spate și-i spuse ceva unui funcționar, care dădu din cap aprobator și, ocolind masa, pe lângă cei care se certau, ajunse la Negrumat.

Se aplecă spre el.

— Tu... poți... să... mă... în-țe-legi? spuse el, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt.

— Da... pen-tru că... eu... nu... sunt... i-di-ot, răspunse Negrumat.

— Oh! Ăăă... primarul se întreabă dacă n-ar putea discuta cu tine în biroul lui, spuse funcționarul. Ușa aia de acolo. Aș putea să te ajut să te dai jos, dacă vrei.

— Aș putea să te mușc de deget, dacă vrei, spuse Negrumat.

Primarul deja se ridicase de la masă. Negrumat coborî pe podea și îl urmă. Nimeni nu le dădu nicio atenție.

Primarul așteptă până ce coada lui Negrumat pătrunse în birou apoi închise cu grijă ușa.

Încăperea era mică și în dezordine. Hârtiile ocupau cea mai mare parte a suprafețelor netede. Pereții erau ocupați cu rafturi cu cărți; alte cărți și alte hârtii erau îndesate deasupra cărților de pe rafturi și în orice mic spațiu rămas liber acolo.

Primarul, mișcându-se cu o atenție exagerată, se așeză într-un scaun rotativ mare, aflat într-o stare destul de jalnică, și-și coborî privirea către Negrumat.

— Nu știu cum să spun asta, zise el. M-am gândit că am putea avea o... o mică discuție. Pot să te ridic de jos? Vreau să spun că ar fi mai ușor să vorbesc cu tine dacă ai sta pe biroul meu...

— Nu, spuse Negrumat. Și ar fi mai ușor să vorbesc cu *tine* dacă ai sta întins pe podea. Negrumat oftă; era prea obosit ca să mai aibă chef de joacă acum. Dacă îți pui mâna întinsă pe podea o să mă așez pe ea și o poți ridica până la înălțimea biroului, spuse el, dar dacă încerci vreo șmecherie o să te mușc de degetul mare.

Primarul îl ridică, cu o grijă extremă. Negrumat sări în harababura de hârtii, cești de ceai goale și tocuri vechi care acopereau tăblia de piele uzată, și rămase în două labe, uitându-se în sus la omul care avea un aer încurcat.

— Ăăă... tu ai de obicei multă hârțogăraie de rezolvat?

— Piersicuța scrie ceea ce e de scris, răspunse tăios Negrumat.

— Asta-i șobolănița aia care își drege glasul înainte de a vorbi, nu? spuse primarul.

— Da.

— E foarte... hotărâtă, nu? spuse primarul, și acum Negrumat văzu că era transpirat. Îi cam sperie pe unii dintre consilieri, ha, ha.

— Ha, ha, făcu Negrumat.

Primarul avea un aer jalnic. Părea să caute ceva de spus.

— Te... ăăă... simți bine aici? spuse el.

— Am petrecut o parte din noapte luptându-mă cu un câine în arena pentru șobolani, și pe urmă cred că am rămas prins pentru o vreme într-o capcană, spuse Negrumat cu o voce de gheață. Și pe urmă a fost un fel de război. În afară de toate astea, n-am de ce mă plânge.

Primarul îi aruncă o privire îngrijorată. Pentru prima oară în viața lui, Negrumat simți că-i pare rău pentru un om. Puștiul cu mutră de prostănac fusese altceva. Primarul părea să fie la fel de obosit cum se simțea și Negrumat.

— Ascultă, spuse el, cred că ar putea să meargă, dacă asta vrei să mă întrebi.

Primarul se lumină la față.

— Crezi? spuse el. Toată lumea se ceartă.

— De-asta și cred că ar putea să meargă, spuse Negrumat. Oamenii și șobolanii se ceartă. Voi nu ne otrăviți brânza, noi nu vă stropipim dulceața. N-o să fie ușor, dar e un început.

— Dar trebuie să știu un lucru, spuse primarul.

— Da?

— *Puteați* să ne otrăviți fântânile. *Puteați* să ne dați foc la case. Fiica mea îmi spune că sunteți foarte... avansați. Nu ne datorați nimic. De ce n-ați făcut-o?

— La ce bun? Și pe urmă ce-am fi făcut? Ne-am fi dus în alt oraș? Am fi trecut din nou prin toate astea? Dacă vă omoram ar fi fost *mai bine* pentru noi? Mai devreme sau mai târziu trebuia să vorbim cu niște oameni. Iar ăștia puteați la fel de bine să fiți voi.

— Mă bucur că ne îndrăgiți! spuse primarul.

Negrumat deschise gura să spună: Vă îndrăgim? Nu, doar că nu vă urâm îndeajuns de mult. Noi nu suntem *prieteni.*

Dar...

Nu vor mai fi arene pentru șobolani. Nici capcane, și nici otrăvuri. E adevărat, va trebui să le explice celor din Clan ce este un polițist, și de ce agenții șobolani ar trebui să urmărească șobolanii care încălcau noile Reguli. Asta n-o să le placă. Asta n-o să le placă *deloc.* Chiar și un șobolan purtând pe trupul lui urmele lăsate de

dinții Șobolanului Oaselor va avea probleme cu asta. Dar așa cum spusese Maurice, ei or să facă ceva, tu ai să faci altceva. Nimeni nu va pierde prea mult și toată lumea o să câștige o grămadă. Orașul va prospera, copiii tuturor vor crește mari, și dintr-odată, totul va fi *normal*.

Și toți vor ca lucrurile să fie normale. Nu le place să vadă că lucrurile normale se schimbă. Trebuie să merite o încercare, își spuse Negrumat.

— Acum vreau să te întreb eu ceva, spuse el. Ești șef de... de câtă vreme?

— De zece ani, spuse primarul.

— Nu e greu?

— Oh, ba da. Ba da. Toată lumea se ceartă cu mine tot timpul, spuse primarul. Deși trebuie să spun că mă aștept la mai puțină ceartă dacă treaba asta merge. Dar nu e o slujbă ușoară.

— E ridicol să trebuiască să strigi tot timpul doar ca să se facă ce e de făcut.

— Așa-i, spuse primarul.

— Și toți așteaptă de la tine să iei toate hotărârile, spuse Negrumat.

— E-adevărat.

— Ultimul șef mi-a dat un sfat chiar înainte de a muri, și știi ce mi-a zis? „Nu mânca bucățica verde storcoșită!"

— Un sfat bun? spuse primarul.

— Da, răspunse Negrumat. Dar tot ce avea de făcut el era să fie mare și puternic și să se lupte cu toți ceilalți șobolani care voiau să fie conducători.

— E cam la fel și cu consiliul, spuse primarul.

— Cum? întrebă Negrumat. Îi *muști* de *gât?*

— Nu încă, spuse primarul. Dar trebuie să recunosc că e o idee.

— E pur și simplu mult mai complicat decât am crezut vreodată că o să fie! spuse Negrumat, încurcat. Pentru că după ce ai învățat să strigi trebuie să înveți să nu strigi!

— Și-aici ai dreptate, spuse primarul. Așa merge treaba. Își întinse mâna pe birou cu palma în sus. Îmi dai voie?

Negrumat păși pe palmă și reuși să-și țină echilibrul pe când primarul îl ducea la fereastră și îl așeza pe pervaz.

— Vezi râul? spuse primarul. Vezi casele? Vezi oamenii din stradă? Ei, de fapt nu râul, pentru că ăsta curge singur. Și în fiecare an se dovedește că n-am supărat suficient de mulți oameni pentru ca ei

să aleagă pe altcineva ca primar. Așa că trebuie s-o fac din nou. E mult mai complicat decât am crezut vreodată că va fi.

— Cum, și pentru tine? Dar tu ești om! spuse uimit Negrumat.

— Ha! Crezi că asta face totul mai ușor? Și *eu* am crezut că șobolanii erau sălbatici și liberi!

— Ha! făcu Negrumat.

Rămaseră uitându-se pe fereastră. Jos în piață îi vedeau pe Keith și Maliția plimbându-se, adânciți în discuție.

— Dacă vrei, spuse după un timp primarul, ai putea avea un mic pupitru aici în biroul meu...

— O să trăiesc sub pământ, dar oricum mulțumesc, spuse Negrumat, adunându-și gândurile. Pupitrele mici sunt puțin cam prea în stilul Domnului Urechilă.

Primarul oftă.

— Cred că așa-i. Ăăă... Părea să fie gata să împărtășească un secret vinovat și, într-un fel, chiar era. Și totuși, spuse el, când eram copil îmi plăceau cărțile alea. Sigur, știam că erau niște prostii, și cu toate astea era drăguț să te gândești că...

— Da, da, spuse Negrumat. Dar iepurele era prost. Cine a mai auzit de un iepure care vorbește?

— Oh, da. Nu mi-a plăcut niciodată iepurele. Personajele mărunte, pe-alea le iubeau toți. Guz Rupert și Păunul Phil și Șarpele Ollie...

— Oh, să fim *serioșii* spuse Negrumat. Ăsta avea guler și cravată!

— Și?

— Și, cum stăteau pe el? Un șarpe e ca un tub!

— Știi, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse primarul. Chiar că e o prostie. Ar aluneca din ele, nu?

— Iar jiletcile pe șobolani pur și simplu nu merg.

— Nu?

— Nu, spuse Negrumat. Am încercat. Centurile pentru unelte sunt în regulă, dar nu și jiletcile. Fasole Periculoasă chiar s-a supărat pentru asta. Dar i-am spus că trebuie să fii *practic*.

— Asta îi spun și eu mereu fiicei mele, zise primarul. Poveștile sunt doar povești. Viața e suficient de complicată așa cum e. Trebuie să facem planuri pentru lumea reală. Nu e loc pentru închipuiri.

— Exact, spuse șobolanul.

Și omul și șobolanul continuară să vorbească, pe când lumina zilei pălea și se lăsa seara.

Sub plăcuța pe care scria „Strada Râului” un om picta, cu mare grijă, un mic desen. Era mult mai jos de plăcuță, doar cu puțin deasupra trotuarului, și el trebuia să stea în genunchi. Se tot uita la o bucățică de hârtie pe care o ținea în mână. Iată cum arăta desenul:

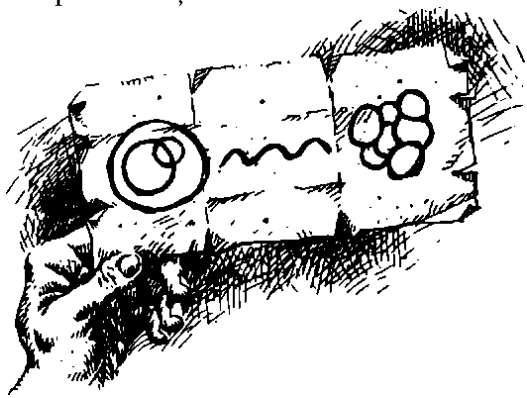

Keith începu să râdă.

— Ce-i așa de nostim? întrebă Maliția.

— E în șobolăneză, răspunse Keith. înseamnă Apă + Repede + Pietre. Străzile au pietre de pavaj, nu? Așa că șobolanii le văd ca pe niște bucăți mari de piatră. Înseamnă Strada Râului.

— Amândouă limbile pe plăcuțele cu numele străzilor. Clauza 193, spuse Maliția. S-au mișcat repede. Clauza asta a fost stabilită doar acum două ore. Bănuiesc că asta înseamnă că în galeriile de șobolani vor fi plăcuțe mici scrise în limba oamenilor, nu?

— Sper că nu, răspunse Keith.

— De ce nu?

— Pentru că șobolanii își marchează de obicei tunelurile stropipindu-le.

Fu impresionat de felul în care expresia Maliției rămase neschimbată.

— Văd că va trebui să facem cu toții niște schimbări importante în felul nostru de a gândi, spuse ea, meditativă. Dar Maurice chiar a fost ciudat, după ce tatăl meu i-a spus că existau o mulțime de bătrânele drăguțe în oraș care ar fi fericite să-i ofere un cămin.

— Adică atunci când a zis că așa n-ar mai avea niciun haz? spuse Keith.

— Da. Știi ce-a vrut să zică?

— Oarecum. Voia să spună că el e Maurice, răspunse Keith. Cred că s-a distrat de minune, plimbându-se fălos încolo și-ncoace pe masă, poruncind tuturor. A spus chiar că șobolanii ar putea păstra

banii! A spus că o voce mică în capul lui îi șoptea că banii erau cu adevărat ai lor!

Maliția păru să mediteze un timp, apoi spuse, ca și cum de fapt ar fi ceva lipsit de importanță:

— Și... ăăă... rămâi și tu, da?

— Clauza 9, Fluierașul de Șobolani Titular, spuse Keith. Primesc un costum pe care nu trebuie să-l împart cu nimeni, o pălărie cu pană și alocație pentru fluier.

— Asta va fi... destul de mulțumitor, spuse Maliția. Ăăă...

— Da?

— Când ți-am spus că am două surori, ăăă... asta nu era chiar adevărat, spuse ea. Ăăă... sigur, nu era o minciună, era doar... o ușoară exagerare.

— Da.

— Adică ar fi mai exact dacă aș spune că de fapt nu am deloc nicio soră.

— Ah, făcu Keith.

— Dar am milioane de prieteni, desigur, continuă Maliția.

Keith își spuse că avea un aer absolut jalnic.

— E uluitor, spuse Keith. Majoritatea oamenilor au doar câteva zeci.

— Milioane, spuse Maliția. Evident, e întotdeauna loc pentru încă unul.

— Bun, spuse Keith.

— Și... ăăă... mai e și Clauza 5, spuse Maliția, părând încă ușor agitată.

— Oh, da, spuse Keith. Cea care a nedumerit pe toată lumea. „Un ceai șic cu brioșe cu cremă și o medalie", nu?

— Da, spuse Maliția. Altfel nu s-ar încheia totul așa cum se cuvine. Vrei, ăăă... să mă însoțești?

Keith dădu din cap în semn de aprobare. Se uită în jur, la oraș. Părea un loc drăguț. De mărimea potrivită. Un bărbat își putea găsi un viitor aici...

— O întrebare doar..., spuse el.

— Da? spuse Maliția, cu o voce subțirică.

— Cât durează să ajungi primar?

Există un oraș în Uberwald unde, de fiecare dată când ceasul bate sfertul de oră, șobolanii ies să tragă clopotele.

Și oamenii îi privesc, și aplaudă, și cumpără ca amintiri căni și

farfurii și linguri roase artizanal și ceasuri și alte lucruri de absolut niciun folos, în afară de acela de a fi cumpărate și duse acasă. Și merg în vizită la Muzeul Șobolanului, și mănâncă Șoboburgeri (garantat fără carne de șobolan!) și cumpără Urechi de Șobolan pe care le pot purta, și cumpără cărți cu lirică șobolănească scrisă în șobolăneză, și spun „Ce ciudat!" când văd plăcuțele cu numele străzilor scrise în limba șobolăneză și se minunează cum de arată atât de curat întregul oraș...

Și o dată pe zi, Fluierașul de Șobolani al orașului, care e destul de tânăr, cântă la fluierele lui și șobolanii dansează pe muzica sa, de obicei într-un șir de conga. Este un program care se bucură de multă popularitate (în zilele speciale, un șobolan micuț care bate step organizează spectacole grandioase de dans, cu sute de șobolani care poartă paiete, și jocuri de apă în fântâni, și decoruri sofisticate).

Și există prelegeri despre șobo-impozit și cum funcționează întregul sistem, și cum șobolanii au un oraș al lor sub orașul oamenilor, și pot folosi în mod gratuit biblioteca, iar uneori chiar îi trimit pe tinerii șobolani la școală. Și toată lumea spune: „Cât de perfect, cât de bine organizat, cât de *uluitor!*"

Și apoi cei mai mulți se întorc în orașele lor și pun din nou capcane și otrăvuri, pentru că unele minți nu pot fi schimbate nici măcar cu securea. Dar sunt câțiva care văd lumea ca un loc diferit.

Nu e perfect, dar funcționează. Tot șpilul la povești e că trebuie să le alegi pe cele care durează.

Iar departe, în josul râului, un motan arătos, cu doar câteva porțiuni chele pe blană, sare de pe o barcă, merge agale de-a lungul pontonului, și intră într-un oraș mare și prosper. Petrece câteva zile încăierându-se cu pisicile autohtone și familiarizându-se cu locul și, în cea mai mare parte a timpului, stând și privind.

În cele din urmă vede ceea ce voia. Iese din oraș pe urmele unui băiețandru. Băiatul poartă pe umăr un băț, iar la capătul lui o boccea, de felul celor în care oamenii obișnuiesc în povești să-și care toate bunurile pe care le au pe lumea asta.

Motanul rânjește în sinea lui. Dacă știi la ce visează oamenii, îi poți manipula.

Motanul îl urmează pe băiețandru până la prima piatră de hotar de pe drum, unde băiatul se oprește să se odihnească. Și aude:

— Hei, pușiule cu mutră de prostănac! Vrei să fii primar? Nu, pușiule, sunt aici, jos...

Pentru că unele povești se sfârșesc, dar poveștile vechi continuă, și dacă vrei să rămâi în frunte, trebuie să dansezi așa cum ți se cântă.

Nota autorului

Cred că în ultimele câteva luni am citit despre șobolani mult mai mult decât îmi face bine. Cea mai mare parte din lucrurile adevărate – sau, cel puțin, lucrurile despre care oamenii spun că sunt adevărate – sunt atât de incredibile, încât nu le-am inclus aici, pentru ca cititorii să nu creadă că le-am inventat eu.

Se știe că există șobolani care au scăpat dintr-o arenă pentru cursele de șobolani folosind aceeași metodă pe care i-a aplicat-o Negrumat bietului Jacko. Dacă nu mă credeți, aflați că Moș Alf, Jimma și Unchiul Bob au fost martori. O știu, așadar, de la cea mai sigură sursă.

Regii șobolanilor există cu adevărat. *Cum* au apărut, acesta este un mister total; în această carte, Maliția menționează vreo două teorii. Îi sunt recunoscător Dr. Jack Cohen pentru o teorie mai modernă și mai deprimantă, care spune că de-a lungul timpului niște oameni cruzi și inventivi au avut mult prea mult timp la dispoziție.

[1] Întinzi untul prin râcâire. Apoi îndepărtezi untul tot prin râcâire. Apoi mănânci pâinea.
[2] Este greu de tradus „domnule” în limba șobolăneză. Cuvântul șobolănez pentru „domn” nu e de fapt un cuvânt; e un fel de ghemuire scurtă, indicând că în acel moment șobolanul ghemuit este gata să accepte că celălalt șobolan este șeful, dar că acesta trebuie să aibă grijă să nu și-o ia în cap.
[3] Unitate de măsură șobolănească. Circa doi centimetri și jumătate.
[4] Șobolanii găsiseră unul în orașul Fâț, și de acolo îi luaseră pe Domnii Țac. Fuseseră pe un raft unde scria „Jucării pentru pisoi”, alături de o cutie cu șoricei de cauciuc care chițăiau și care purtau numele plin de imaginație de „Domnul Chiț”. Șobolanii încercaseră să închidă capcanele atingându-le cu un șoarece de cauciuc prins la capătul unui băț, dar chițăitul pe care-l scotea când se închidea capcana îi deranja pe toți. Nimănui nu-i păsa ce i se întâmpla unui Domn Țac.